

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

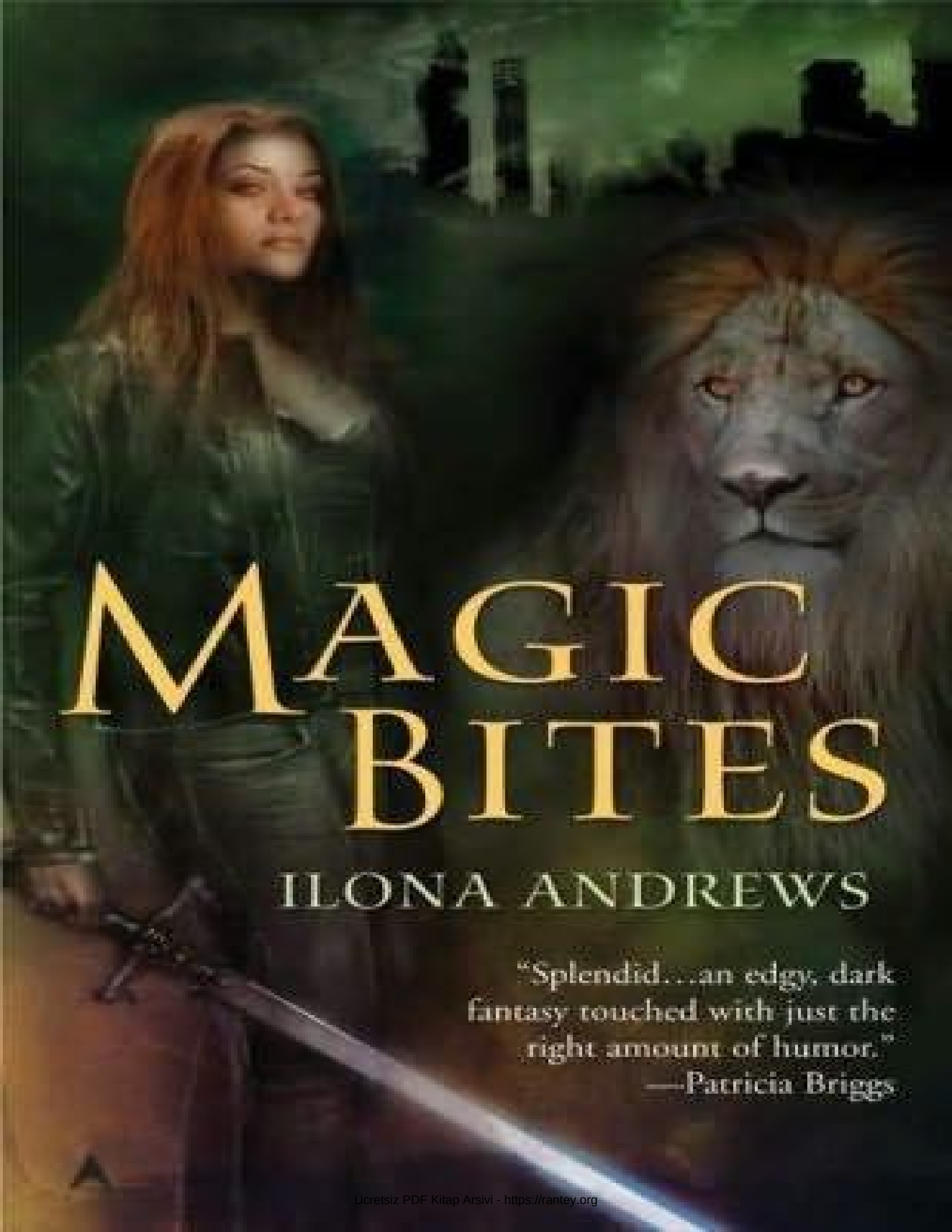
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAGIC BITES

ILONA ANDREWS

"Splendid...an edgy, dark
fantasy touched with just the
right amount of humor."

—Patricia Briggs

MAG C B TES

o "4 N O R E ^iXž^ S

ACEBOOCS, NF#vYORK

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#) [Telif](#)
[Hakkı Sayfası](#) [İthaf](#)
[Teşekkür](#)

[BÖLÜM 1](#) [BÖLÜM 2](#)
[BÖLÜM 3](#) [BÖLÜM 4](#)
[BÖLÜM 5](#) [BÖLÜM 6](#)
[BÖLÜM 7](#) [BÖLÜM 8](#)
[BÖLÜM 9](#) [BÖLÜM](#)
[10](#)

[EPILOG](#)

HAYVANLARIN EFENDİSİ

"Bu Avcı," dedim kılıcı açıkça görebilecekleri şekilde tutarak. Kılıç fokurdadı ve ışıldayan duman dalları kılıcın bıçağına yapıştı. "Pek çok ismi var. Bunlardan biri de Wolfripper. Beni itin ve size bu ismi nasıl aldığını göstereyim."

"Hepimizi alamazsınız," diye hırladı sağdaki bir erkek.

"Yapmak zorunda değilim." Bıçağı kurdun boynuna doğru indirdim. "Kimildarsan onu öldürürüm."

Tamamen hareketsiz kaldılar. Sürü sadakati öfkelerinin önüne geçmişti ama onları daha fazla zorlamaya cesaret edemedim.

"Bu kadar yeter," dedi Curran'ın sesi.

Kurt daha sert titredi, zayıf vücudu sarsıldı ve zayıf bir şekilde sızlandı.

Şekil değiştiricilerin efendisi bana ters ters baktı. "Bırakın onu."

"Bu bir rica mı yoksa emir mi?"

Curran'ın yüzünde sanki içindeki aslan dışarı çıkmak istiyormuş gibi bir seğirme oldu. "Bu bir rica," dedi.

Kurt yere yığıldı, tüm gücü aniden kaskatı kesilmiş bacaklarını terk etti. Curran hırladı ve hayvan yoğun sisin içinde gözden kayboldu.

Curran bana döndü. "Bir daha benimkilerden birini alırsan seni öldürürüm." Bunu konuşur gibi, gerçekçi ve düz bir şekilde söyledi ama gözlerinde basit bir kesinlik görebiliyordum. Eğer mecbur kalırsa, beni öldürecekti. Bunun için uykusunu bile kaybetmezdi. İkinci kez düşünmezdi. Yapar ve yoluna devam ederdi, varlığını sona erdirmekten rahatsızlık duymazdı.

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

SIHIR ISIRIR
SIHIR YAKAR
SIHIR VURUR

MAGIC BITES

ILONA ANDREWS

ACE BOOKS, NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario,
M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd, 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin
Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria
3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi
-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Mairangi Bay, Auckland 1311, Yeni Zelanda
(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank,
Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal
gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle
benzerlik tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri
veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir
sorumluluk kabul etmez.

SİHİRLİ BİTLER

Bir Ace Kitabı / yazarlarla yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır

BASIM TARİHİ

Ace mass-market baskısı / Nisan 2007 Telif

hakkı © 2007 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi
bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal
ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik
etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin
Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-04197-0

ACE

Ace Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından
yayınlanmaktadır,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ACE ve "A" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketine ait ticari markalardır.

<http://us.penguinroup.com>

Kızlarım Anastasia ve Helen için

TEŞEKKÜRLER

Ace Books'taki editörüm Anne Sowards'a mükemmel editoryal rehberliği ve güvenceye ihtiyaç duyduğum tüm zamanlarda gösterdiği büyük nezaket ve sabır için çok minnettarım. Ayrıca menajerim Sternig ve Byrne Edebiyat Ajansı'ndan Jack Byrne'e harika tavsiyeleri ve sarsılmaz desteği için teşekkür ederim. Tasarımcılar Annette Fiore ve Kristen del Rosario ile sanatçı Chad Michael Ward'a harika kapak ve tasarım için; yapım editörü Megan Gerrity ve ekibine bu kitabı mümkün kıldıkları için; ve Ace'in reklamcısı Maggie Kao'ya tüm sıkı çalışmaları için minnettarım.

Charles Coleman Finlay, Ellen Key Harris-Braun ve Online Writing Workshop for Science Fiction, Fantasy, and Horror'dan Jenni Smith-Gaynor'a çalışmalarına herkesten önce inandıkları için minnettarım. Deanna Hoak'a bitmek bilmeyen sorularımı yanıtladığı için teşekkür ederim. Ve bu çalışmanın taslağını okuyan ve yorumlayan herkese çok teşekkür ederim: Hannah Wolf Bowen, Jeff Stanley, Nora Fleischer, Lawrence Payne, Mark Jones, Del Whetter, Steve Orr, A. Wheat, Betty Foreman, Catherine Emery, Elizabeth Hull, Susan Curnow, Richard C. Rogers, Aaron Brown, David Emanuel, Jodi Meadows, Christiana Ellis, Kyri Freeman, Elizabeth Bear, Mary Davis ve özellikle Charlene L. Amsden.

Son olarak, güzel mimarisine sanatsal lisans adına bu kadar kötü davrandığım Atlanta şehrinden özür dilemek istiyorum.

BÖLÜM 1

GÖLGELİ MUTFAĞIMDA BİR MASAYA OTURMUŞ, AŞAĞI BAKIYORDUM

bir şişe Boone's Farm Sert Limonata içerken bir büyü dalgalanması oldu. Koğuşlarım titredi ve öldü, evimi savunmasız bıraktı. Televizyon canlandı, boş evde doğal olmayan bir sesle.

Şişeye kaşımı kaldırdım ve başka bir acil durum bülteninin açık olduğuna dair bahse girdim.

Şişe kayboldu.

"Acil bülten!" Margaret Chang duyurdu. "Başsavcı tüm vatandaşlara, doğaüstü güce sahip bir varlığın ortaya çıkmasıyla sonuçlanan herhangi bir çağırma girişimi veya diğer faaliyetlerin kendiniz ve diğer vatandaşlar için tehlikeli olabileceğini tavsiye eder."

"Hadi canım," dedim şişeye.

"Yerel polis, bu tür faaliyetleri gerekli tüm güçle bastırmak üzere yetkilendirilmiştir."

Ben sandviçimi ısıtırken Margaret konuşmaya devam etti. Kimi kandırıyorlardı? Hiçbir polis gücü her çağırma bastırmayı umamazdı. Bir çağırma işlemini tespit etmek için nitelikli bir büyücü gerekirdi. Sadece yarı cahil bir aptalın bir güç seğirmesi ve onu nasıl kullanacağına dair zayıf bir fikri ile bir girişimde bulunması gerekiyordu. Siz daha ne olduğunu anlamadan, üç başlı bir Slav tanrısı Atlanta şehir merkezini kasıp kavuruyor, gökyüzünden kanatlı yılanlar yağıyor ve SWAT daha fazla cephane için çılglık atıyordu. Bunlar güvensiz zamanlardı. Ama sonra daha güvenli

işsiz bir kadın olurdum. Güvenli teknoloji dünyasının benim gibi sihirbaz bir paralı askere pek ihtiyacı yoktu.

İnsanların polislerin üstesinden gelemeyeceği ya da gelemeyeceği türden sihirli bir sorunları olduğunda, Paralı Askerler Loncası'nı ararlardı. Eğer iş benim bölgeme denk gelirse, Lonca da beni arardı. Yüzümü buruşturdum ve kalçamı ovuşturdum. Son işten sonra hâlâ ağrıyordu ama yara beklediğimden daha iyi iyileşmişti. Bu, Impala Solucanı'na karşı tam vücut zırhı olmadan çıkmayı kabul ettiğim ilk ve son seferdi. Bir dahaki sefere bana dördüncü seviye bir koruma giysisi verseler iyi olur.

Buz gibi bir korku ve tiksinti dalgası beni vurdu. Midem guruldadı, dilimin kökünü acı bir tatla kaplamak için asit gönderdi. Tüylerim diken diken oldu ve boynumdaki minik tüyler diken diken oldu.

Evimde kötü bir şey vardı.

Sandviçimi bıraktım ve uzaktan kumandanın sessiz düğmesine bastım. Ekranda Margaret Chang'e yüksek ve sıkı saç kesimi ve arduvaz gibi gözleri olan tuğla yüzlü bir adam eşlik ediyordu. Bir polis. Muhtemelen Paranormal Aktivite Bölümü'nden. Elimi kucağımda duran hançerin üzerine koydum ve kıpırdamadan oturdum.

Dinliyorum. Bekliyorum.

Hiçbir ses sessizliği bozmuyordu. Boone's Farm şişesinin terli yüzeyinde bir damla su oluştu ve şişenin parlayan kenarından aşağı kaydı.

Büyük bir şey koridorun tavanından sürünerek mutfığa girdi. Görmemiş gibi davrandım. Solumda ve biraz arkamda durdu, bu yüzden çok fazla rol yapmama gerek kalmadı.

Davetsiz misafir duraksadı, döndü ve tavanın duvarla birleştiği köşeye demir attı. Orada oturmuş, devasa sarı pençeleriyle panellere tutturulmuş, hareketsiz ve sessiz

tam güneş ışığı altında bir çirkin yaratık gibi. Şişeden bir yudum aldım ve yaratığın yansımısını görebileceğim şekilde ayarladım. Çıplak ve tüsüzdü, zayıf gövdesinde tek bir gram bile yağ taşımıyordu. Derisi sert kas kordonları üzerinde o kadar gergindi ki kopma tehlikesi geçiriyordu. Bir anatomi modelinin üzerinde eritilmiş ince bir balmumu tabakası gibiydi.

Dost canlısı komşunuz Örümcek Adam.

Vampir sol elini kaldırdı. Hançer pençeleri boş havayı, kavisli örgü şişleri gibi ileri geri kesti. Vampir başını köpek gibi çevirdi ve hayvani bir kana susamışlıktan doğan, her türlü düşünce ve kısıtlamadan uzak, özel bir tür delilikle ışıldayan gözleriyle beni inceledi.

Tek bir hareketle etrafımda döndüm ve hançeri fırlattım. Siyah bıçak yaratığın boğazını temiz bir şekilde kesti.

Vampir dondu kaldı. Sarı pençeleri hareket etmeyi bıraktı.

Kalın, morumsu kan bıçağın etrafında kabardı ve yavaşça vampirin boynunun çıplak etinden aşağı kayarak göğsünü lekeledi ve yere damladı. Vampirin yüz hatları büküldü, farklı bir yüze dönüşmeye çalıştı. Ağzını açtı ve minyatür fildişi oraklar gibi kıvrılmış ikiz dişlerini gösterdi.

"Bu son derece düşüncesizceydi Kate," dedi Ghastek'in sesi vampirin boğazından. "Şimdi onu beslemek zorundayım."

"Bu bir refleks. Bir zil sesi duyarsan, yiyecek alırsın. Bir ölümsüz görürsen bıçak fırlatırsın. Aynı şey, gerçekten."

Vampirin yüzü, sanki onu kontrol eden Ölülerin Efendisi gözlerini kısmaya çalışmış gibi sarsıldı.

"Ne içiyorsun?" Ghastek sordu. "Boone's Farm."

"Daha iyisini karşılayabilirsin."

"Daha iyisini istemiyorum. Boone's Farm'ı seviyorum. Ve telefonla iş yapmayı tercih ediyorum, sizinle ise hiç."

"Seni işe almak istemiyorum, Kate. Bu sadece sosyal bir ziyaret."

Vampire baktım ve bıçağımı Ghastek'in boğazına saplayabilmeyi diledim. Etini kesmek çok iyi hissettirirdi. Ne yazık ki kilometrelerce ötede, zırhlı bir odada oturuyordu.

"Benimle uğraşmaktan zevk alıyorsun, değil mi Ghastek?"

"Son derece."

Milyon dolarlık soru ise nedeniydi. "Ne istiyorsun? Çabuk olun, Boone's Farm'ım ısınıyor."

Ghastek sadece kendisine özgü kuru bir tarafsızlıkla, "Merak ediyordum da," dedi, "koruyucunuzu en son ne zaman gördünüz?"

Sesindeki kayıtsızlık omurgamda küçük ürpertiler yarattı. "Neden?"

"Sebebi yok. Her zamanki gibi bir zevkti."

Vampir tek bir güçlü sıçrayışla kendini duvardan ayırdı ve bıçağımı da yanına alarak açık pencereden içeri uçtu.

Nefesimin altında küfrederek telefona uzandım ve Merhametli Yardım Şövalyeleri Tarikatı'nı aradım. Büyü tüm hızıyla devam ederken hiçbir vampir korumalarımı aşamazdı. Ghastek'in büyüünün ne zaman azalacağını bilmesinin bir yolu yoktu, bu yüzden bir süredir evimi izliyor ve savunma büyülerimin başarısız olmasını bekliyor olmalıydı. Şişeden bir yudum aldım. Bu, dün gece eve geldiğimde bir vampirin yakınlarda bir yerde saklandığı ve benim onu görmediğim ya da hissetmediğim anlamına geliyordu. Ne kadar güven verici. Asker kimliğime "Alert R Us" da yazabilirdim.

Bir yüzük. İki. Üç. Neden bana Greg'i sorsun ki?

Telefon çaldı ve sert bir kadın sesi alıştırma niteliğinde bir konuşma yaptı: "Tarikatın Atlanta Bölümü, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Greg Feldman ile görüşmek istiyorum."

"İsminiz?"

Sesinde belli belirsiz bir endişe titreşimi vardı.

"Size adımı vermek zorunda değilim," dedim ahizeye. "Şövalye-Diviner ile konuşmak istiyorum."

Bir duraklama oldu ve bir erkek sesi "Lütfen kendinizi tanıtır" dedi.

Oyalıyorlardı, muhtemelen aramanın izini sürmeye çalışıyorlardı. Ne haltlar dönüyordu?

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Tüzüğünüzün yedinci sayfası, üçüncü paragraf: 'Her vatandaş, cezalandırılma korkusu veya kimlik tespiti gerekmeksizin bir şövalye-diviner'dan danışmanlık alma hakkına sahiptir. Bir vatandaş olarak, beni hemen şövalye-diviner ile temasa geçirmenizde veya ona ulaşılabilirlik zamanı belirtmenizde ısrar ediyorum.'"

"Şövalye-diviner öldü," dedi ses.

Dünya durdu. Korkmuş ve dengemi kaybetmiş bir şekilde durgunluğun içinde savruldu. Boğazım ağrıyordu. Kalbimin göğsümde attığını duydum.

"Nasıl?" Sesim sakindi.

"Görevi başında öldürüldü." "Kim yaptı bunu?"

"Konu hala soruşturma altında. Bakın, eğer isminizi öğrenebilirimsem ..."

Bağlantı kesme düğmesine bastım ve ahizeyi yerine indirdim. Karşımdaki boş sandalyeye baktım. İki hafta önce Greg bu sandalyede oturmuş, kahvesini karıştırıyordu. Onun

Kaşık, bardağın kenarlarına hiç dokunmadan küçük ve hassas daireler çizmişti. Anı zihnimde canlanırken bir an için onu gerçekten orada görebildim.

Greg koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyordu, bir ikonun gözleri gibi kederli. "Lütfen Kate. Benden hoşlanmamamı birkaç dakikalığına askıya al ve söyleyeceklerimi dinle. Mantıklı geliyor."

"Senden hoşlanmıyorum. Bu aşırı basitleştirme."

Başını salladı, yüzünde kadınları çıldırtan o sabırlı ifade vardı. "Elbette. Duygularınızı küçümsemek ya da basitleştirmek niyetinde değildim. Sadece söyleyeceklerimin özüne odaklanmamızı istiyorum. Lütfen dinler misiniz?"

Arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Dinliyorum."

Deri ceketinin içine uzandı ve rulo haline getirilmiş bir parşömen çıkardı. Parşömeni masanın üzerine koydu ve yavaşça açarak parmaklarının ucuyla gergin bir şekilde tuttu.

"Bu Tarikat'tan gelen davetiye."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Buraya kadar, benden bu kadar."

"Bitirmeme izin verin," dedi. Kızgın görünmüyordu. Bana çocuk gibi davrandığımı söylemedi, oysa öyle davrandığımı biliyordum. Bu beni daha da kızdırdı.

"Pekâlâ," dedim.

"Birkaç hafta içinde yirmi beş yaşına basacaksın. Bu kendi başına çok az şey ifade etse de, Tarikat'a yeniden kabul edilme açısından belirli bir ağırlık taşıyor. Yirmi beş yaşına girdikten sonra kabul edilmek çok daha zordur. İmkânsız değil. Sadece daha zor."

"Biliyorum," dedim. "Bana broşürler gönderdiler."

Parşömeni bıraktı ve uzun parmaklarını birbirine geçirerek arkasına yaslandı. Parşömen açık kaldı.

Fizik, yuvarlanarak geri dönmesi gerektiğini söylüyordu. Greg bazen fiziği unuturdu.

"Bu durumda, yaş cezalarının farkındasınızdır."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladım. "Evet."

İç çekti. Sadece onu iyi tanıyanların fark edebileceği küçük bir hareketti. Oturuşundan, kıpırdamadan, boynunu hafifçe bükerek kararımı tahmin ettiğini söyleyebilirdim.

"Keşke yeniden düşünseniz," dedi.

"Hiç sanmıyorum." Bir an için gözlerindeki hayal kırıklığını görebildim. İkimiz de söylenmeyen şeyin ne olduğunu biliyorduk: Tarikat koruma vaat ediyordu ve benim soyumdan gelen biri için koruma çok önemliydi.

"Nedenini sorabilir miyim?" dedi.

"Bu bana göre değil Greg. Hiyerarşi ile başa çıkamam."

Onun için Tarikat bir sığınak ve güvenlik yeri idi, bir güç yeri idi. Üyeleri kendilerini tamamen Tarikat'ın değerlerine adanmış, öyle bir adanmışlıkla hizmet ediyorlardı ki, örgütün kendisi artık bireylerden oluşan bir topluluk değil, kendi içinde düşünen, rasyonel ve inanılmaz derecede güçlü bir varlık gibi görünüyordu. Greg bunu benimsedi ve bu onu besledi. Ben onunla savaştım ve neredeyse kaybediyordum.

"Orada geçirdiğim her an, sanki daha az ben varmışım gibi hissettim," dedim. "Sanki küçülüyordum. Azalıyordum. Oradan çıkmam gerekiyordu ve bir daha geri dönmeyeceğim."

Greg bana baktı, kara gözleri korkunç derecede hüznüydü. Bu loş ışıktaki küçük mutfağımda, güzelliği ürkütücüydü. İnatçılığım onu ziyarete zorladığı ve şimdi bir adım ötemdeki sandalyede, yaşlanmayan bir elf prensi gibi zarif ve kederli bir şekilde oturduğu için sapkın bir şekilde mutluydum. Tanrım, bu küçük kız fantezisi için kendimden ne kadar nefret ediyordum.

"İzin verirsiniz," dedim.

Resmiyetim karşısında irkilerek gözlerini kırptırdı ve sonra usulca ayağa kalktı. "Elbette. Kahve için teşekkür ederim."

Onu kapıya kadar geçirdim. Dışarısı kararmıştı ve ayın parlak ışığı çimlerimin üzerindeki çimenleri gümüş rengine boyamıştı. Verandanın yanında, beyaz Şaron Gülü çiçekleri çalılardan arasında yıldızlar gibi parlıyordu.

Greg'in üç beton basamaktan bahçeye inişini izledim.

"Greg?"

"Evet?" Döndü. Büyüsü bir örtü gibi etrafında parladı.

"Hiçbir şey." Kapıyı kapattım.

Onunla ilgili son hatıram, ay ışığıyla ıslanmış çimenlere karşı durmuş ve büyüyle giyinmişti.

Oh, Tanrım.

Kendimi kollarımla sarmaladım, ağlamak istiyordum. Gözyaşlarım akıyordu. Ağzım kurumuştı. Ailemle olan son bağım da kopmuştu. Geriye kimse kalmamıştı. Annem yoktu, babam yoktu ve şimdi Greg de yoktu. Dişlerimi sıktım ve toplanmaya başladım.

BÖLÜM 2

SİHİR, BEN ESASLARI PAKETLERKEN BAŞLAMIŞTI

ve normal arabam yerine Karmelion'u almak zorunda kaldım. Sol far aksamı eksik, safra yeşili renginde, paslı bir kamyon olan Karmelion'un tek bir avantajı vardı: sihirle aşılarmış suyla çalışıyordu ve sihirli bir dalga sırasında sürülebiliyordu. Normal arabaların aksine, kamyon gürlemiyor, mırıldanmıyor ya da bir motorun çıkarması beklenen herhangi bir sesi çıkarmıyordu. Bunun yerine homurdanıyor, sızlanıyor, hırlıyor ve iç karartıcı bir düzenlilikle sağır edici gök gürültüsü sesleri çıkarıyordu. Ona Karmelion adını kim ve neden vermişti, hiçbir fikrim yoktu. Onu bir hurdacıdan ön camına ismi karalanmış olarak satın aldım.

Şansıma, Karmelion normal bir günde Savannah'ya sadece otuz mil gitmek zorundaydı. Bugün onu ley hattına girmeye zorladım, ley hattı onu neredeyse Atlanta'ya kadar sürüklediği için bu onun için kötü bir şey değildi, ancak şehir boyunca yapılan yürüyüş ona pek iyi gelmedi. Şimdi kamyon arkamdaki park yerinde serinliyor, su damlatıyor ve sihirli bir şekilde terliyordu. Jeneratörü tekrar ısıtmam on beş dakikamı alacaktı ama sorun değildi. Bir süre burada kalmayı planlıyordum.

Atlanta'dan nefret ederdim. Şehirlerden nefret ederdim, nokta.

Kaldırımda durdum ve sözde Merhametli Yardım Şövalyeleri Tarikatı'nın Atlanta Bölümü'nün bulunduğu küçük, eski püskü ofis binasını inceledim. Tarikat gerçek boyutunu ve gücünü gizlemek için çaba sarf ediyordu, ama bu durumda aşırıya kaçmışlardı. Bina, beton bir kutu

Üç katlı bina, iki yanındaki görkemli tuğla evlerin arasında bir başparmak gibi göze çarpıyordu. Duvarlarda, metal çatıdan oluklardaki deliklere damlayan yağmur sularının oluşturduğu turuncu pas lekeleri vardı. Kalın metal parmaklıklar, tozlu camların ardındaki soluk jaluzilerle kapatılmış küçük pencereleri koruyordu.

Şehirde başka bir tesis olmalıydı. Saha ajanları halka mütevazı bir görüntü verirken destek personelinin çalıştığı bir yer. Büyük, son teknoloji ürünü bir cephaneliğe, bilgisayar ağına ve büyüğü ya da dünyevi güç sahibi herkesle ilgili dosyaların bulunduğu bir veri tabanına sahip olmalıydı. Bu veritabanında bir yerlerde benim adım kendi küçük nişinde duruyordu, reddedilmiş, disiplinsiz ve değersiz birinin adı. Tam da sevdiğim gibi.

Duvara dokundum. Betondan yaklaşık bir santim uzakta, parmağım sanki bir tenis topunu sıkmaya çalışıyormuşum gibi elastik bir dirençle karşılaştı. Derimden hafif bir gümüş ışıltısı yayıldı ve elimi geri çektim. Bina düşman büyülerine karşı yoğun bir şekilde korunuyordu. Çok güçlü biri ona bir ateş topu fırlatacak olsa, muhtemelen gri duvarları yakmadan sekip giderdi.

Metal çift kapının yarısını açtım ve içeri girdim. Sağımda uzanan dar bir geçit, üzerinde kırmızı-beyaz büyük bir tabela bulunan bir kapıda son buluyordu: Sadece Yetkili Personel. Diğer seçeneğim yukarı doğru çıkan merdivenlerdi.

Merdivenleri kullandım, şaşırtıcı derecede temiz olduklarını fark ettim. Kimse beni durdurmaya çalışmadı. Kimse neden orada olduğumu sormadı. Bize bakın, yardımseveriz ve tehditkâr değiliz, topluma hizmet etmek için yaşıyoruz ve hatta herkesin ofisimize girmesine izin veriyoruz.

Alçakgönüllü bir binaya duyulan ihtiyacı anlayabilirdim, ancak kamuya açık kayıtlar tüm Bölümün dokuz şövalyeden oluştuğunu iddia ediyordu: bir koruyucu, bir kâhin, bir arayışçı, üç savunmacı ve üç muhafız. Atlanta büyüklüğünde bir şehri yöneten dokuz kişi. Evet.

Merdivenler, donuk yeşile boyanmış tek bir metal kapının bulunduğu bir sahanlıkta son buluyordu. Göz hizamdaki yüzeyinde küçük bir hançer zayıf bir şekilde parlıyordu. Kapıyı çalmak iyi bir fikir gibi görünmüyordu, bu yüzden kapıyı açtım ve kendimi içeri attım.

Uzun bir koridor önümde uzanıyor, yorgun gözlerime çeşitli renkler sunuyordu: gri, gri ve daha da gri. Ultra kısa halı düz gri tüylere sahipti; duvarlar grinin iki tonuna boyanmıştı: üstte daha açık ve altta daha koyu gri bir yolluk. Tavandaki elektrik lambalarının küçük siğilleri de gri görünüyordu. Dekoratörün estetik kaygılarla özellikle donuk dumanlı bir cam seçtiğine şüphe yok.

Her yer tertemiz görünüyordu. Koridordan muhtemelen ayrı ayrı ofislere açılan birkaç kapı ayrılıyordu. En sondaki büyük ahşap kapı, siyah mineli bir uçurtma kalkanını destekliyordu. Kalkanın ortasında parlak bir parıltıyla parlatılmış çelik bir aslan yükseliyordu. Şövalye koruyucu. Tam da görmem gereken adam.

Koridorda ilerledim, kalkanı hedefledim ve yanlarından geçerken kapılara göz attım. Sol tarafımda küçük bir cephanelik gördüm. Kısa boylu, kaslı bir adam tahta bir bankta oturmuş bir dha cilalıyordu. Kısa Vietnam kılıcının geniş ağzı, mavimsi metaline yağlı bir bez sürerken hafifçe parlıyordu. Sağ tarafta küçük ama tertemiz bir ofis vardı. Pahalı bir takım elbise giymiş iri yarı siyah bir adam masanın arkasında oturmuş telefonla konuşuyordu. Beni gördü, otomatik bir nezaketle gülümsedi ve konuşmaya devam etti.

Onun yerinde olsaydım ben de kendime ikinci bir bakış atmazdım. İş kıyafetlerimi giymiştim: benden uzun bir adamın boğazına tekme atmama izin verecek kadar bol bir kot pantolon, yeşil bir gömlek ve rahat koşu ayakkabıları. Avcı sırtımdaki kılıfında duruyordu ve ceketim tarafından kısmen gizlenmişti. Kılıcın kabzası sağ omzumun üzerinde çıkıntı yapıyor, kalın bir örgü halinde topladığım saçlarım tarafından gizleniyordu. Örgü hantaldı; koşarken sırtımı tokatlıyor ve dövüşte mükemmel bir tutuş sağlıyordu. Biraz daha az kibirli olsaydım keserdim ama işlevsellik uğruna kadınsı kıyafetlerden, makyajdan ve güzel iç çamaşırlarından çoktan vazgeçmiştim. Saçımdan da vazgeçersem lanetlenirim.

Koruyucunun kapısına ulaştım ve kapıyı çalmak için elimi kaldırdım.

"Bir dakika canım," dedi dün telefonda duyduğum sert kadın sesi.

Yönüne baktım ve dosya dolaplarıyla dolu küçük bir ofis gördüm. Yerin ortasında büyük bir masa vardı ve masanın üzerinde orta yaşlı bir kadın oturuyordu. Kadın uzun boylu, ince yapılı ve çok zayıftı; platin grisine boyanmış kıvrıkcık saçlarından bir halesi vardı. Şık mavi bir pantolon giymişti. Masanın üzerine çıkmak için kullanmış olması gereken sandalyenin ayağının yanında ona uygun bir çift ayakkabı duruyordu.

"Yanında biri var canım," dedi kadın. Ellerini kaldırdı ve bir elektrik lambasının yanında tavana yapıştırılmış bir fenerin bükülmüş ampulünü değiştirmeye başladı. "Randevunuz yok, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi."

"Şanslısınız. Sabah için boş. Neden bana adınızı ve ziyaret nedeninizi söylemiyorsunuz, ne yapabileceğimize bir bakalım."

Feybulb ile işi bitene kadar bekledim, Greg Feldman ile ilgili olarak burada olduğumu söyledim ve ona

kartı. Hiçbir tepki göstermeden kartı indirdi ve arkamı işaret etti. "Şurada bir bekleme alanı var canım."

Döndüm ve siyah deri bir kanep ve iki sandalyeyle donatılmış başka bir ofis olduğu ortaya çıkan bekleme alanına girdim. Kapının yanındaki duvara yaslanmış bir masanın üzerinde iki küçük toprak bardak yığını tarafından korunan bir kahve fincanı duruyordu. Fincanların yanında büyük bir kavanoz küp şeker, kavanozun yanında da Duncan's Doughnuts'tan iki kutu duruyordu. Elim çöreklerle gitti ama kendimi tuttum. Eski İskoç çöreklerinden birini tatma zevkine erişen herkes sadece bir tane yiyemeyeceğini çabucak öğrenirdi ve koruyucunun ofisine el çırpılmış çikolata kremasıyla girmek doğru bir izlenim bırakmak için iyi bir yol değildi.

Pencerenin yanında, çöreklerden uzakta güvenli bir yer buldum ve parmaklıkların arkasından dışarıya, çatıların çerçevelediği kapalı gökyüzünün küçük uzantısına baktım. Merhametli Yardım Tarikatı tam da adının çağrıştırdığı şeyi sunuyordu: isteyen herkese merhametli yardım. Eğer ödeme yapabiliyorsanız, sizden ücret alıyorlardı; ödeme yapamıyorsanız, sizin adınıza karşılıksız olarak bir bok öldürüyorlardı. Resmi olarak görev tanımları, insanlığı büyüyle ya da silahla gelebilecek her türlü zarara karşı korumaktı. Sorun şu ki, zarar tanımları oldukça esnek görünüyordu ve bazen merhametli yardım kafanızı koparmaları anlamına geliyordu.

Tarikat pek çok şeyden paçayı sıyırdı. Üyeleri göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydü ve ona güvenmenin cazibesi çok büyüktü. Hükümet tarafından kolluk kuvvetleri üçlüsünün üçüncü parçası olarak onaylandı. Paranormal Aktivite Polis Bölümü, Askeri Doğaüstü Savunma Birimleri ve Merhametli Yardım Şövalyeleri Tarikatı'nın birlikte hareket etmesi ve halkı güvende tutması gerekiyordu. Gerçekte ise tam olarak böyle olmadı. Bu

Tarikat'ın şövalyeleri yardımsever, yetkin ve ölümcüldü. Lonca'nın paralı askerlerinin aksine, parayla motive olmazlar ve verdikleri sözlerin arkasında dururlardı. Ancak paralı askerlerin aksine, onlar da yargıda bulunur ve her zaman en iyisini bildiklerine inanırlardı.

Uzun boylu bir adam bekleme odasına adım attı. Daha onu görmeden pis bir koku çarptı yüzüme, mide bulandırıcı derecede tatlı, kalıcı bir çürümüş çöp kokusu. Adamın üzerinde mürekkep ve yağ lekeleriyle boyanmış ve üzerine o kadar çok çeşitte yiyecek maddesi ve sade çöp bulaşmış geniş kahverengi bir trençkot vardı ki, çok renkli paltosunun içinde genç Yusuf'a benziyordu. Paltonun önü açıktı ve iğrenç bir gömlek görünüyordu: mavi ve kırmızı, yeşil ekose çizgili. Kirli haki pantolonu turuncu askılarla tutturulmuştu. Çelik burunlu eski paraşütçü botları ve parmakları ilk boğumdan kesilmiş deri eldivenler giyyordu. Başında, inanılmayacak kadar kirli ve lekeli, eski moda bir fötr şapka vardı. Kalın, faremsi saçları şapkanın altından gevşek teller halinde dökölüyordu.

Beni gördü ve şapkasının kenarını, bazı insanların sigara tuttuğu gibi işaret ve orta parmağının arasında tutarak eğdi ve yüzüne bir göz attım: sert çizgiler, üç günlük kirli sakal ve soluk gözler, hızlı ve soğuk. Bana bakışında özellikle tehditkâr bir şey yoktu, ama o gözlerin ardındaki bir şey, ellerimi havaya kaldırıp hayatım için kaçmak güvenli olana kadar yavaşça geri çekilmeme neden oldu.

"Hanımefendi," diye mırıldandı.

Ödümü kopardı. Ona gülümsedim. "Günaydın." Selamlamam daha çok "güzel köpekçik "e benziyordu. Kapıya ulaşmak için onu geçmem gerekiyordu.

Resepsiyon görevlisi imdadıma yetişti. "Artık içeri girebilirsin canım," diye seslendi.

Adam hafifçe eğilerek kenara çekildi ve ben de onun yanından geçtim. Ceketimin yan tarafı trençkotuna sürtündü, muhtemelen küçük bir orduyu bayıltacak kadar bakteri topladı, ama geri çekilmedim.

Yanından geçerken "Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı.

"Ben de memnun oldum," dedim ve koruyucunun ofisine kaçtım.

Kendimi geniş bir odada buldum, şimdiye kadar gördüğüm ofislerin en az iki katı büyüklüğündeydi. Ağır bordo perdeler pencereleri kaplıyor, içeriye rahat bir kasvet yaratacak kadar ışık girmesini sağlıyordu. Odaya hakim olan cilalı kiraz ağacından devasa masanın üzerinde bir karton kutu, üzerinde Texas Ranger rozeti olan ağır bir mesquite ağacı kağıt ağırlığı ve bir çift kahverengi kovboy çizmesi duruyordu. Çizmelerdeki bacaklar, büyük boy siyah deri sandalyesinde arkasına yaslanmış, kulağındaki telefonu dinleyen kalın omuzlu bir adama aitti. Şövalye koruyucu.

Bir zamanlar çok güçlü olmalıydı ama şimdi kasları babamın "sert yağ" dediği şeyle kaplanmıştı. Hâlâ iri yarı, güçlü bir adamdı ve ortasındaki çirkin şişkinliğe rağmen gerektiğinde muhtemelen hızlı hareket edebilirdi. Kot pantolon ve püsküllü lacivert bir gömlek giymişti. Artık bunlardan yapıldığını bile bilmiyordum. Batı'nın kazanıldığı ya da boyun eğdirildiği kıyafetler.

-Kırbaçlı, zayıf erkekler içindi. Koruyucuyu uzun bir Twinkie alemine çıkmış Gene Autry gibi gösteriyorlardı.

Şövalye bana baktı. Kocaman kare bir çenesi olan geniş bir yüzü ve kalın kaşlarının altında sondalı mavi gözleri vardı. Burnu birçok kez kırıldığı için şekilsizdi. Şapka saçlarını ya da daha büyük olasılıkla saçlarının yokluğunu gizliyordu ama kafasındaki saçlardan geriye kalanların gri ve kısa olduğuna bahse girmeye hazırdım.

Koruyucu bana masanın önünde duran küçük kırmızı sandalyelerden birini işaret etti. Oturdum ve masasının üzerindeki karton kutuya baktım. İçinde yarısı yenmiş jöleli bir çörek vardı.

Şövalye telefon konuşmasını dinlemeye devam etti, ben de ofisine baktım. Karşı duvarda yine koyu kiraz ağacından yapılmış büyük bir kitaplık duruyordu. Onun üzerinde dikenli tel şeritleriyle süslenmiş büyük bir ahşap Teksas haritası gördüm. Her bir parçanın altına kazınmış altın harflerle üreticinin adı ve yıl yazılıydı.

Koruyucu tek kelime etmeden telefonu kapatarak konuşmasını bitirdi. "Bana göstermen gereken bazı kağıtlar var, şimdi tam zamanı."

Ona ticari kimliğimi ve yarım düzine tavsiye mektubunu uzattım. Onlara göz gezdirdi.

"Su ve Kanalizasyon,
ha?" "Evet."

"Bugünlerde kanalizasyona inmek için ya sert ya da aptal olmak gerekiyor. Peki, sen hangisisin?"

"Aptal değilim, ama sana sert olduğumu söylersem, beni bravo ile suçlayacaksın, bu yüzden gizemli bir şekilde gülümseyeceğim." Ona en iyi gizemli gülümsememi verdim. Ayaklarına kapanmadı, ayakkabılarımı öpmeyi ve bana dünyaları vaat etmedi. Paslanmaya başlamış olmalıyım.

Koruyucu gözlerini kısarak imzaya baktı. "Mike Tellez. Onunla daha önce çalışmıştım. Onun için düzenli iş mi yapıyorsun?"

"Aşağı yukarı."

"Bu sefer ne oldu?"

"Büyük ekipman parçalarının sürüklenip götürülmesiyle ilgili bir sorunu vardı. Birisi ona bebek bir marakihani olduğunu söylemiş."

"Onlar denizcidir," dedi. "Tatlı suda ölürler." Pudralı jöleli çörekler yiyen, püsküllü gömlekler giyen ve bir an bile duraksamadan belirsiz bir büyüğü yaratığı tanımlayan kilolu bir serseri. Şövalye koruyucu. Olağanüstü kamuflaj uzmanı.

"Mike'ın sorununu çözdün mü?" diye sordu. "Evet.

Impala Solucanı vardı," dedim.

Eğer etkilendiyse bile bunu belli etmedi. "Onu öldürdün mü?" Çok komik. "Hayır, sadece hoş karşılanmadığını hissettirdim."

Anı beni bıçakladı ve bir an için kalçalarım kadar yükselen sıvı dışkı ve pislikle dolu loş bir tünelde yeniden tökezledim. Sol bacağım buz gibi bir acıyla yandı ve arkamda Solucan'ın devasa, solgun bedeni yaşam kanını çamurun içine akıtırken ben yarı sürüklenerek ilerlemeye çalıştım. Kaygan yeşil kan yüzeyde dönüyordu, her bir hücresi tek bir amaç için tüketilen küçük bir canlı organizmaydı: yeniden birleşmek. Bu yaratık kaç kez ya da kaç mil arayla ortaya çıkarsa çıksın, her zaman aynı Impala Solucanı'ydı. Sadece bir tane vardı ve durmadan yenileniyordu.

Koruyucu kâğıtlarımı masasının üzerine koydu. "Peki, ne istiyorsun?"

"Greg Feldman cinayetini araştırıyorum." "Kimin yetkisiyle?"

"Kendiminkini."

"Anlıyorum." Arkasına yaslandı.

"Neden?" "Kişisel nedenlerden dolayı."

"Onu şahsen tanıyor muydunuz?" Soruyu son derece nötr bir tonda sordu ama altında yatan anlam çok açıktı. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için mutlu hissettim.

"Evet. Babamın bir arkadaşıydı."

"Anlıyorum," dedi tekrar. "Babanız ifade vermek için müsait değil mi?"

"O öldü."

"Özür dilerim," dedi.

"Olma," dedim. "Onu tanı mıyordun."

"Greg Feldman ile ilişkinizi destekleyebilecek herhangi bir şeyiniz var mı?"

Ona kolayca işbirliği sağlayabilirdim. Eğer beni dosyalarında ararsa, Greg'in Tarikat'a yaptığım başvuruya sponsor olduğunu görecekti ama ben o yöne gitmek istemedim.

"Greg Feldman otuz dokuz yaşındaydı. Son derece içine kapanık bir adamdı ve fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmazdı." Ona fotoğrafın küçük bir dikdörtgenini uzattım. "Bu benim ve onun liseden mezun olduğumuz gün çekilmiş bir fotoğrafımız. Evinde aynı fotoğraftan bir tane daha var. Kütüphanesinde, ortadaki kitaplığın üçüncü rafında."

"Onu gördüm," dedi koruyucu.

Ne kadar hoş. "Onu geri alabilir miyim, lütfen?"

Fotoğrafı geri verdi. "Greg Feldman'ın vasiyetinde mirasçı olarak adınızın geçtiğinin farkında mısınız?"

"Hayır." Suçluluk duygum ve minnettarlığımın başa çıkmak için bir dakikayı hoş karşıladım ama şövalye-koruyucu devam etti.

"Mali varlığını Tarikat'a ve Akademi'ye miras bıraktı." Bir tepki vermem için beni izliyordu. Greg'in parasını önemseydiğimi mi düşünüyordu? "Geri kalan her şey, kütüphane, silahlar, güç nesneleri sizindir."

Hiçbir şey söylemedim.

"Seni Lonca'dan kontrol ettim," dedi. Mavi gözleri beni olduğum yerde sabitledi. "Duyduğuma göre yapabiliyormuşsun ama paraya ihtiyacın varmış. Tarikat söz konusu eşyalar için size cömert bir teklif yapmaya hazır. Bu miktarın fazlasıyla yeterli olduğunu göreceksiniz."

Bu bir hakaretti ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ona, Oklahomalı kovboylar ve Meksikalı fahişeler biraz eğlenmeseydi Teksaslıların olmayacağını söylemeyi düşündüm ama bu ters etki yarattı. Bir şövalye koruyucusuna kendi ofisinde fahişe denmezdi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim hoş bir gülümsemeye.

"Emin misin?" Gözleri ölçümü aldı. "Biraz paraya ihtiyacın var gibi görünüyor. Tarikat sana açık artırmayla alacağından daha fazlasını verecektir. Benim tavsiyem, parayı al. Kendine düzgün bir çift ayakkabı al."

Yıpranmış spor ayakkabılarıma baktım. Ayakkabılarımı severdim. Onları ağartabilirdim. Kanı hemen çıkarırdı.

"Sence ben de seninkiler gibi bir tane almalı mıyım?" Çizmelerine bakarak sordum. "Kim bilir, belki içine püsküllü bir kovboy gömleği de koyarlar. Belki bir korse bile."

Gözlerinde bir şey kıpırdadı. "Ağzın iyi laf yapıyor." "Kim, ben mi?"

"Konuşmak ucuzdur. Gerçekten ne yapabilirsin ki?" İnce buz. Dikkatli olun.

Arkama yaslandım. "Gerçekten ne yapabilirim, efendim? Bana ne kadar hakaret ederse etsin, şövalye koruyucuyu kendi ofisinde tehdit edecek ya da kışkırtacak hiçbir şey yapmayacağım. Bu aptalca ve sağlığım için son derece tehlikeli olur. Buraya bilgi almak için geldim. Greg Feldman'ın öldüğünde ne üzerinde çalıştığını bilmek istiyorum."

Bir an için orada oturup birbirimize baktık.

Şövalye-koruyucu burnuna çektiği havayı duyulabilir bir vınlamayla içine çekti ve "Soruşturma işlerinden anlar mısın?" dedi.

"Elbette. Suçlu taraf sizi uzaklaştırmaya çalışana kadar ilgili kişileri rahatsız edin."

Yüzünü buruşturdu. "Tarikat'ın bu konuyu araştırdığını biliyor musun?"

Başka bir deyişle, git küçük hanım ve bırak bu işi daha yetkin kişiler halletsin. "Greg Feldman benim tek ailemdi," dedim. "Onu kimin ya da neyin öldürdüğünü bulacağım."

"Sonra ne olacak?"

"O köprüyü geçerken yakacağım."

Ellerinin parmaklarını tek bir yumruk haline getirdi. "Şövalye-diviner'ı alt edebilen her şey biraz güçlüdür."

"Uzun sürmez."

Bir süre bunun hakkında düşündü. "Öyle olursa seni kullanabilirim," dedi.

Bu beklenmedik bir şeydi. "Beni neden istiyorsun ki?"

Bana şifreli olduğunu düşündüğü bir gülümseme verdi. Bana kışın ortasında uyanmış bir boz ayıyı hatırlattı. "Kendimce sebeplerim var. Senin için yapacağım şey şu. Kimliğinde Karşılıklı Yardım etiketi olacak, bu da sana bazı kapıları açacak. Greg'in ofisini kullanabilirsin. Açık dosyaya ve polis raporuna bakabilirsin."

Açık dosya, davayı Greg'e geldiği gibi alacağım anlamına geliyordu: çıplak gerçekler ve hiç bulgu yok ya da çok az bulgu. Greg'in adımlarını tekrar izlemem gerekecekti. Beklediğimden çok daha kanlıydı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Dosya binadan çıkmıyor," dedi. "Kopya yok, alıntı yok. Bana ve sadece bana eksiksiz bir rapor vereceksin."

"Lonca'nın bilgi ifşa yasasına bağlıyım," dedim.

Onu bir kenara salladı. "İcabına bakıldı."

Ne zamandan beri? Bu şövalye koruyucu değersiz bir paralı askere yardım etmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Neden? Bana iyilik yapan insanlar beni gererdi. Öte yandan, hediye edilen atın ağzına bakmak kötü bir davranıştı. Püsküllü gömlek giyen kilolu bir çatlaktan alıyor olsanız bile.

"Resmi olarak benim yanımda hiçbir statünüz yok" dedi. "Her şeyi berbat edersen istenmeyen adam olursun."

"Anlaşıldı."

"İşimiz bitti," dedi.

Dışarıda resepsiyon görevlisi bana el salladı ve kimliğimi sordu. Kimliğimi verdim ve üzerine küçük metalik bir Karşılıklı Yardım etiketi yapıştırmasını izledim; bu, Tarikat'ın mütevazı işime olan ilgisinin resmi bir "damgası" idi. Bazı kapılar bana açılırken bazıları da yüzüme kapanacaktı. Oh, neyse.

"Ted'e aldırmayın," dedi resepsiyon görevlisi kimliğimi iade ederken. "Bazen çok sert olabiliyor. Benim adım Maxine."

"Benim adım Kate. Bana merhum şövalye kâhininin ofisini gösterebilir misiniz?"

"Memnuniyetle. Sağdaki sonuncu."

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi ve işine geri döndü. Peachy Keen.

Greg'in ofisine ulaştım ve kapıda durdum. Doğru görünmüyordu.

Kare bir pencere gün ışığını yere, dar bir masaya ve iki eski sandalyeye yayıyordu. Sol tarafta, duvar boyunca uzanan derin bir kitaplık, özenle düzenlenmiş ciltlerin ağırlığı altında çökme tehdidi oluşturunuyordu. Karşı duvarda benim boyumda dört metal dosya dolabı yükseliyordu. Dosya ve kâğıt yığınları köşelere yığılmış, sandalyeleri işgal etmiş ve masayı boğmuştu.

Birisi Greg'in evraklarını karıştırmış. Bunu dikkatlice yapmışlardı. Ev yağmalanmamıştı ama biri Greg'in dosyalarının her birine bakmış ve onları uygun yerlerine geri koymamış, bunun yerine mevcut ilk yatay yüzeye yığmayı tercih etmişti. Bunlar Greg'in özel evraklarıydı. Nedense, ölümünden sonra birinin Greg'in eşyalarına dokunması, onları gözden geçirmesi, düşüncelerini okuması fikri beni rahatsız ediyordu.

Kapıdan içeri adımımı attım ve arkamda koruyucu bir büyüün kapandığını hissettim. Esrarlı semboller soluk turuncu bir parıltıyla tutuşarak gri halının üzerinde karmaşık desenler oluşturdu. Uzun kıvrımlı çizgiler sembolleri birbirine bağlıyor, odanın içinde çaprazlama dolanıyor ve kesişme noktaları parlak kırmızı noktalarla işaretleniyordu. Greg odayı kendi kanıyla mühürlemişti ve dahası, bana anahtarlamıştı, aksi takdirde büyüyü göremezdim. Artık bu odada yaptığım her büyü odanın içinde kalacak, kapının ötesinde hiçbir yankı bırakmayacaktı. Bu kadar karmaşık bir büyüü yapmak haftalar alırdı. Parlayan çizgilerin yoğunluğuna bakılırsa, çok büyük bir yankıyı emecektir. Bunu neden yapsın ki?

Dosyaların arasından kitaplığa doğru yürüdüm. Mistik Yaratıklar Almancağının eski bir baskısı, Arcane Sözlüğü'nün daha da eski bir versiyonu, bir İncil, deri ciltli ve altın işlemeli güzel bir Kuran baskısı, birkaç başka dini cilt ve Spenser'in Faerie Queene'inin ince bir kopyası vardı.

Metal dolaplara doğru ilerledim. Beklediğim gibi boşlardı. Raflar Greg'in okuyamadığım kendine özgü koduyla işaretlenmişti. Aslında fark etmezdi. En yakındaki yığını aldım ve ilk dosyayı dikkatlice metal çerçeveye kaydardım.

İki saat sonra, yerdeki ve sandalyelerdeki kâğıtlarla işimi bitirmiş, masayı kaplayan yığılara başlamaya hazırdım ki büyük bir zarf beni durdurdu. Ortadaki yığının üstünde duruyordu, böylece Greg'in el yazısıyla siyah kalemle yazılmış ismim açıkça görülebiliyordu.

Yığınları yere indirdim, bir sandalye çektim ve zarfı masanın yüzeyine boşalttım. İki fotoğraf ve bir mektup. İlk fotoğrafta iki çift yan yana duruyordu. Babamı tanıdım, iri yarı, kızıl saçlı bir adamdı, kocaman omuzları genişçe açılmıştı, bir kolu annem olması gereken bir kadına sarılmıştı. Bazı çocuklar ölen ebeveynlerinin anılarını, bir sesin gölgesini, bir kokunun ipucunu, bir görüntüyü hatırlarlar. Ben ona dair hiçbir şey hatırlamıyordum, sanki hiç var olmamış gibi. Babam onun hiçbir fotoğrafını saklamamıştı -bu onun için çok acı verici olmalıydı- ve ben sadece bana anlattıklarını biliyordum. Güzel olduğunu ve uzun sarı saçları olduğunu söylemişti. Fotoğraftaki kadına baktım. Kısa boylu ve minyondu. Yüz hatları yapısıyla uyumluydu; biçimli, narin ama kırılganlıktan uzaktı. Kendinden emin, rahat, doğal bir duruşu vardı, bir tür büyümlü cazibeye bürünmüştü ve gücünün tamamen farkındaydı. Çok güzeldi.

Hem o hem de Greg bana ona benzediğimi söylediler ama onun resmini ne kadar incelediysem de hiçbir benzerlik göremedim. Yüz hatlarım daha cesurdu. Ağzım daha büyüktü ve hiç de somurtkan değildi. Onun koyu kahverengi olan göz rengini almayı başarmıştım ama gözlerim garip bir kesime sahipti, badem şeklinde, hafifçe uzamıştı. Ve cildim de

daha koyu. Eyeliner ve maskaraya aşırı yüklenirsem, kolayca bir çingene gibi görünebilirim.

Bundan daha fazlası vardı - annemin yüzünde kadınsı bir yumuşaklık vardı. Benimkinde yoktu, en azından onunkiyle kıyaslandığında. İnsanlarla dolu bir odada yan yana dursaydık, tek bir bakış bile alamazdım. Ve eğer biri benimle sohbet etmek için dursaydı, tek bir gülümsemeyle onu çalabilirdi.

Güzel. Evet. Güzel bir ifade, baba.

Öte yandan, aynı insanlar kötü bir adamın diz kapağına tekme atması için aramızdan birini seçmek zorunda kalsaydı, oyları ben alırdım, sorun olmazdı.

Annem ve babamın yanında Greg, güzel bir Asyalı kadın duruyordu. Anna. İlk karısı. Annemle babamın aksine, bu ikisi birbirinden biraz uzakta duruyordu, sanki birbirlerine uzansalar kişilikleri bir kıvılcım çakacakmış gibi, her biri zar zor algılanabilir bir mesafeyi koruyordu. Greg'in gözleri kederliydi.

Fotoğrafı masanın üzerine koydum.

Diğer fotoğrafta ise dokuz ya da on yaşlarındayken dev bir kavağın dallarından göle atlarken çekilmiştim. Onda olduğunu ya da ne zaman çekildiğini bile bilmiyordum.

Mektubu okudum, beyaz kâğıt parçasının üzerinde Spenser'ın şiirinden bir bölüm olan birkaç satır.

"Bir gün sahile adını yazdım, Ama dalgalar geldi ve onu yıkadı: İkinci bir el ile tekrar yazdım,

Ama akıntı geldi ve acılarımı avı yaptı." Aşağıdaki dört kelime Greg'in kanıyla yazılmıştı.

Amehe Tervan Senehe Ud

Kelimeler kırmızı bir ateşle parlıyordu. Güçlü bir spazm beni yakaladı. Ciğerlerim daraldı, oda bulanıklaştı ve yoğun sisin içinden kalbimin atışı bir kilise çanının sesi gibi gürültülü bir şekilde duyuldu. Etrafımda bir güçler yumağı dönüyor, beni kaygan, elastik güç akımlarının bükülmüş karmaşasında yakalıyordu. Uzandım ve onları kavradım, onlar da beni ileri, ışık ve sesin karışımına taşıdılar. Işık içime işledi ve zihnimde patlayarak tenime sayısız kıvılcım gönderdi. Damarlarımdaki kan erimiş metal gibi ışıldadı.

Kayıp. Işık kasırgasında kaybolmuş.

Ağzım açıldı, bir kelimeyi serbest bırakmak için mücadele ettim. Bir türlü gelmiyordu ve öleceğimi sandım, sonra söyledim, gücümü zayıf sese akıttım.

"Hesaad." Benim.

Dünya dönmeyi bıraktı ve ben onun içindeki yerimi buldum. Dört kelime önümde yükseliyordu. Onları söylemek zorundaydım. Gücümü topladım ve kelimeleri söyledim, onları istedim, benim olmaları için zorladım.

"Amehe. Tervan. Senehe. Ud."

Güç akışı azaldı. Beyaz kâğıt parçasına bakıyordum. Kelimeler kaybolmuş ve kağıdın üzerinde küçük bir kızıl su birikintisi yayılmıştı. Ona dokundum ve büyüünün karıncalanmasını hissettim. Benim kanım. Burnum kanıyordu.

Her zaman taşıdığım cebimden bir sargı bezi çıkarıp burnuma bastırdım ve arkama yaslandım. Bandajları daha sonra yakacaktım. Bileğimdeki saat 12:17'yi gösteriyordu.

Her nasılsa o birkaç dakika içinde neredeyse bir buçuk saat kaybetmişim.

Gücün dört kelimesi. İtaat Et, Öldür, Koru ve Öl. O kadar ilkel, o kadar tehlikeli, o kadar güçlü kelimelerdi ki ham büyüünün kendisine hükmediyorlardı. Kimse bunlardan kaç tane olduğunu, nereden geldiklerini ya da büyü üzerinde neden bu kadar büyük bir etkiye sahip olduklarını bilmiyordu. Hiç büyü kullanmamış insanlar bile bu kelimelerin anlamlarını tanıyor ve sanki bu kelimeler hepimizin taşıdığı kadim ırksal hafızanın bir parçasıymış gibi güçlerine tabi oluyorlardı.

Onları sadece bilmek yeterli değildi; onlara sahip olmak gerekiyordu. Söz konusu güç sözcüklerini edinmek olduğunda, ikinci bir şans yoktu. Ya onları fethederdiniz ya da denerken ölürdünüz; bu da sihir işçileri arasında neden bu kadar az kişinin onları kullanabildiğini açıklıyordu. Onları bir kez kendinizin yaptığınızda, sonsuza dek size ait olurlardı. Büyük bir hassasiyetle kullanılmaları gerekiyordu ve onları kullanmak, büyüü yapanı neredeyse tükenme noktasına getiren bir güç yığının gerektiriyordu. Greg ve babam güç sözcüklerine direnilebileceği konusunda beni uyarmışlardı ama şimdiye kadar direnen bir rakibe karşı onları kullanma şansım olmamıştı. Diğer her şey başarısız olduğunda başvurduğum son çareydi.

Artık altı kelimem vardı. Dördü bana Greg tarafından verilmişti, diğer ikisi de: Benim ve Serbest Bırak. Babam bunları bana uzun zaman önce öğretmişti. On iki yaşındaydım ve onları benim yapmak için neredeyse ölüyordum. Bu sefer çok kolay olmuştu.

Belki de kanın gücü yaşla birlikte artıyordu. Keşke Greg hayatta olsaydı da ona sorabilseydim.

Yere doğru baktım. Greg'in koğuşunun turuncu çizgileri o kadar solmuştu ki onları zar zor görebiliyordum. Yapabildikleri her şeyi emmişlerdi.

Sözcükler kafamın içinde uğulduyor, yerlerini bulmaya çalışarak savrulup duruyorlardı. Greg'in son hediyesi. Bana

verebileceği her şeyden daha değerliydi.

Yavaş yavaş birinin beni izlediğini fark ettim. Kafamı kaldırdım ve kapının girişinde zayıf, siyah bir adam gördüm. Üç saat kadar önce ofisinin önünden geçerken bana gülümsemişti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Kalıntı koğuşuna takıldım," diye mırıldandım, bez hala burnumu kapatıyordu. "Olur böyle şeyler. Ben iyiyim."

Bana baktı. "Emin misin?"

"Evet." Tamam, ben beceriksiz bir moronum, git şimdi.

"Sana Greg'in dosyasını getirdim." Odaya girmek için hiçbir hareket yapmadı. Akıllıca. Greg'in kurduğu bir tuzağa düşmüş olsaydım, bu onu da vurabilirdi. "Bu kadar geç olduğu için üzgünüm. Şövalyelerimizden birindeydi."

Ona doğru yürüdüm ve dosyayı elinden aldım.

"Teşekkürler." "Sorun değil." Bir süre bana baktı ve yürüdü.
Uzakta.

Greg'in masasını karıştırıp bir ayna aradım. Kendine saygısı olan her büyücünün elinin altında bir ayna bulunurdu. Çok fazla büyü bunu gerektiriyordu. Greg'inki sade ahşap bir çerçeve içinde dikdörtgen bir aynaydı. Görüntümü yakaladım ve neredeyse bez parçasını düşürüyordum. Saçlarım parlıyordu. Zayıf bir bordo ışıltısı yayıyordu ve ellerimi saçlarımda gezdirdiğimde sanki her bir saç teli floresan boyayla kaplanmış gibi değişiyordu. Başımı salladım ama parlaklık azalmadı. Hırlamak da işe yaramadı ve ondan nasıl kurtulacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Odanın en uzak köşesine, kapıdan görünmeyecek şekilde saklandım ve dosyayı açtım. Eğer gitmesini sağlayamıyorsan, bekle.

Güç sözcüklerini en son özümsemişimde bitkin düşmüştüm. Şimdi ise kendimi coşkulu, büyüden uçmuş hissediyordum. Enerji içimi doldurdu ve onu kontrol altına

almak için mücadele ettim. İstedim ki

Zıplamak, koşmak, bir şeyler yapmak. Bunun yerine bir köşeye saklanıp őnőmdeki dosyaya konsantre olmak zorunda kaldım.

Dosyada bir adli tabip raporu, bir polis raporunun őzeti, aceleyle alınmış bazı notlar ve birkaç suç mahalli fotoğrafı vardı. Geniř ačıdan çekilmiş bir fotoğrafta asfaltta yayılmış iki ceset gőrőlőyordu; cesetlerden biri sapsarı, solgun ve çıplaktı, diğeri ise parçalanmış, parçalanmış dokulardan oluşan kanlı bir karmaşaydı. Őnce parçalanmış cesedin yakın çekimini buldum. Ceset kana bulanmış bir bezin őzerinde iki bőkłőm yatıyordu. Bir řey gőkősőnő parçalamış, gőkők kemiğini kırmış ve inanılmaz bir gőkőle koparmıştı. Gőkők boşluğu ačıktaydı; parçalanmış kalbin ıslak, parlak kőtlesi, akciğerlerin sőngerimsi kalıntılarına ve kırık kaburgaların sarı beyazına karşı koyu renkteydi. Yuvasından kopan sol kol, ince, kanlı bir iplikçikle asılı duruyordu.

Bir sonraki çekim kafanın yakın çekimini gőksteriyordu. Çok iyi tanıdığım hőkőnlő gőkler kameraya ve doğrudan bana bakıyordu. Aman Tanrım. Başlığı okudum. Greg'den geriye kalan tek şey bu hırpalanmış insan eti parçasıydı.

Boğazımda bir yumru oluştu. Birkaç acı dolu saniye boyunca onunla mőkadele ettim ve zorla indirdim. Bu Greg değildi. Sadece onun cesediydi.

Bir sonraki fotoğraf diğer cesede yakından bakmamı sağladı. Bu cesede, kayıp olan başı dışında hiç dokunulmamıştı. Omurgadan kopmuş bir parça, yırtık doku parçalarının çevrelediği boyun kőtőęünden dışarı fırlamıştı. Kafanın orada olduğuna dair başka hiçbir kanıt kalmamıştı. Neredeyse hiç kan yoktu. Oysa litrelerce kan olmalıydı. Ceset belli bir ačıyla yatıyordu ve hem řah damarı hem de şahdamarı temiz bir şekilde kesilmişti, peki bu kadar kan nereye gitmişti?

Cesedin dőkrt fotoğrafını daha buldum ve onları yerde yan yana dizdim. Kadavranın pőrűzsőz mermer beyazı derisi kaslarının őzerinde sıkıca gerilmişti,

Sanki vücudunda hiç yağ yokmuş, sadece yağsız kaslar varmış gibi. Üst deride tek bir kıl bile yoktu. Testis torbası büzüşmüş ve alışılmadık derecede küçük görünüyordu. Elin yakın çekimine ihtiyacım vardı ama yoktu. Birisi topu düşürmüştü. Diğer tüm belirtiler orada olduğu için çok da önemli değildi. Tırnaklar olmasa bile, sonuç açıktı. Ölü bir vampire bakıyordum.

Vampirler tanım gereği ölüdür ama bu vampir ölümsüz varlığına son vermişti. Ghastek bile tüm nekromantik güçlerine rağmen kafası olmayan bir vampiri iyileştiremezdi. Asıl altmış dört bin dolarlık soru, bu vampirin kime ait olduğuydu? Çoğu insan vampirlerini damgalar. Eğer bu vampir damgalıysa bile, moron fotoğrafçının çektiği fotoğrafların hiçbirinde görünmüyordu.

Bir vampir ve bir şövalye-diviner'ı ne yok edebilir? Süper hızlı ve bir SWAT timini tek başına alt edebilen vampir tek başına zor bir av olurdu. Vampir artı Greg'i öldürmek neredeyse imkânsızdı. Yine de oradaydılar, ikisi de ölmüştü.

Düşünerek arkama yaslandım. Katilin büyük bir güce sahip olması gerekiyordu. Bir vampirden daha hızlı olmalı, bir cesedin kafasını koparabilecek kadar güçlü olmalı ve Greg'in büyüünden ve gürzünden kendini koruyabilmeliydi. Aklıma gelen olası katiller listesi oldukça kısaydı.

Birincisi, İnsanlar Greg'i öldürmek istemiş ve vampirlerinden birini yem olarak kullanmış olabilirlerdi. Deneyimli ve yetenekli bir Ölülerin Efendisi'nin elindeki yaşlı bir vampir, eşi benzeri olmayan bir silahtı. Eğer birden fazla vampir varsa, Greg'i ve kendi kan emicilerini ortadan kaldırabilirlerdi. Greg özellikle vampirlere karşı etkili olduğu için bu pahalı ve imkânsızdı ama imkânsız da değildi.

İkincisi, Greg'in harap olmuş cesedinin durumu şekil değiştirenleri işaret ediyordu. Bu tür bir hasar, Greg'i öldürmek için yapılmış olmalıydı.

Pençeleri ve dişleri vardı ve birden fazlaydı. Belki de bir loup'tu, dengesiz bir şekil değiştiriciydi. Lycos Virüsü ya da kısaca Lyc-V'ye yakalanmış olanların bedenleri ayırım gözetmeksizin katliam yapmak için can atarken, zihinleri kana susamışlığı dizginlemeye çalışırdı. Eğer zihin bedene galip gelirse, bir şekil değiştirici iyi yapılandırılmış ve son derece disiplinli bir Sürü içinde var olan Özgür bir Kod Adamı haline gelirdi. Eğer beden zihne galip gelirse, şekil değiştiren kişi hormonları yüzünden çılgına dönmüş, her şeyi avlayan ve herkes tarafından avlanan yamyam bir katile dönüşürdü.

Lup teorisi, İnsan teorisinden bile daha az olasıydı. Birincisi, kafası kesilen vampirin boynu dışında hiçbir yerine dokunulmamıştı ve louplar manyakça bir çılgınlıkla her şeyi parçalıyordu. İkincisi, Greg onlardan birden fazlasını öldürmüş olmalıydı ve olay yerinde başka ceset yoktu. Üçüncüsü, eğer katil bir ya da daha büyük olasılıkla birkaç çopursa, olay yerinde tükürükten saça ve kendi kanlarına kadar bir sürü kanıt bırakmış olmalıydılar. Adli tabibin ofisinde neredeyse bilinen tüm şekil değiştirici türlerinin genetik profilleri vardı. Görebildiğim kadarıyla, dosyada olay yerinde herhangi bir şekil değiştiren DNA'sının bulunduğunu gösteren bir belge yoktu.

Yüzümü ovuşturmak bana durumla ilgili özel bir fikir vermedi. Büyük olasılıkla cinayetler yukarıdakilerin hiçbiri tarafından işlenmemişti ve şimdilik bu kadarıyla yetinmek zorundaydım.

Otopsi raporu, kafası kesilmiş kadavranın Homo sapiens immortuus, yani bir vampir olduğunu doğruladı. İronik bir isim çünkü bir insanın zihni vampirlik ortaya çıktığı anda ölüyordu. Vampirler acıma ve korku nedir bilmezlerdi; eğitilemezlerdi; egoları yoktu. Gelişimsel olarak böceklerle yakın bir seviyedeydiler; sinir sistemlerine sahip olmalarına rağmen düşünce üretmekten acizdiler. Doymak bilmez bir açlık

Kan onlara hükmediyordu ve onu söndürme dürtüsüyle önlerine çıkan her şeyi katlettiler.

Kaşlarımı çattım. Dosyada m-taraması yoktu. Ölüm ya da saldırı içeren tüm suç mahalleri rutin olarak büyü taramasından geçirilirdi. Teknik olarak hem polis hem de MSDU bu dosyaya erişim talep edebilir ve mahkeme kararıyla bu erişim sağlanabilirdi. Bir m-taramasının kayıp olması, Tarikat'ın kamuoyuna açıklamak istemediği bir şeyi gösterdiği anlamına geliyordu. Tabii fotoğrafları çeken aynı ahmak taramayı bir şekilde çöpe atmayı başarmamışsa.

Dosyada kalan tek sayfada birkaç kadın ismi listelenmiş. Sandra Molot, Angelina Gomez, Jennifer Ying, Alisa Konova. Hiçbiri tanıdık gelmiyordu ve listeyle ilgili herhangi bir açıklama yapılmamıştı.

Saçımı yeniden incelediğimde artık parlamadığını gördüm. Hızlıca masaya koştum ve polis raporunda listelenen numarayı aradım.

Telefonu sert bir ses açtı. Kendimi tanıttım ve baş dedektifi sordum. "Şövalye-diviner cinayetini araştırıyorum."

"Sizinle konuştuk," dedi diğer uçtaki adam. "Şu lanet olası raporu okuyun."

"Benimle konuşmadınız efendim. Bana ayırabileceğiniz herhangi bir zaman için çok minnettar olurum. Ne zaman olursa olsun."

Telefon çaldı ve beni bağlantı kesme sinyali karşıladı. Kurumlar arası işbirliği buraya kadarmış.

Bileğimdeki saat 12:58'i gösteriyordu. Morga gitmek için zamanım olacaktı. Ölü vampirler için zorunlu olan bir aylık bekleme süresinin dolmasına az kalmıştı ve MA etiketi sayesinde kan emicinin cesedine bakmakta hiçbir sorun yaşamayacaktım.

Dosyayı kapattım, en yakın dosya dolabına yerleştirdim ve kaçtım.

ŞEHİR MORGUNUN ORTASINDA DURUYORDU.

şehir merkezi. Tam karşısında, İsimsiz Meydan'ın geniş alanını geçtikten sonra, Capitol Binası'nın altın kubbesi yükseliyordu. Eski morg iki kez yerle bir edilmişti; ilki haydut bir Ölülerin Efendisi tarafından, ikincisi ise bir golem tarafından, yani Capitol'ün koğuşlarını aşma girişiminde başarısız olup beş şehir bloğunu enkaza çevirdiğinde İsimsiz Meydan'ı yaratan golem tarafından.

Altı yıl sonra şimdi bile, belediye meclisi Kongre Binası'nı çevreleyen boş alana yeni bir isim vermeyi reddetti ve bir ismi olmadığı sürece kimsenin oraya bir şey çağıramayacağını düşündü.

Yeni morg, "üçüncüde keramet vardır" prensibiyle inşa edildi. Son teknoloji ürünü bir tesis olan morg, bir hapishane ile bir kalenin piç evladına benziyordu ve içine biraz da ortaçağ kalesi eklenmişti. Bölge halkı, Kongre Binası tekrar saldırıya uğrarsa, Eyalet Yasama Meclisi'nin meydanı koşarak geçip morga saklanabileceği şakasını yapıyordu. Binaya bakınca ben de buna inanabildim. Sert ve yasakçı bir bina olan morg, şirket merkezlerinin süslü cepheleri arasında bir çay partisindeki Azrail gibi beliriyordu. Ticaretle uğraşan komşuları onun aralarındaki varlığından mutsuz olmalıydılar ama bu konuda hiçbir şey yapamazlardı. Morg hepsinden daha fazla trafik alıyordu. Zamanın bir başka işareti.

Granit sütunların arasındaki geniş merdiveni çıktım ve döner kapıdan geçerek geniş bir salona girdim. Yüksek pencereler bol miktarda ışık alıyordu ama kasveti tamamen yok edememişti. Köşelerde ve duvarlar boyunca

duvarlar, dikkatsiz bir yoldan geçenin ayak bileklerini kavramak için pusuda bekliyordu. Zemin cilalı gri granit karolar kaplıyordu. Karşı duvardan iki koridor uzanıyordu ve her ikisi de mavi fener ışığıyla aydınlanıyordu. Fayanslar burada sona eriyor, yerini sarımsı muşamba alıyordu.

Hava ölüm kokuyordu. ürüyen etin gerçek mide bulandırıcı kokusu değil, klor, formaldehit ve acı ilaçlardan oluşan, hastane kokusunu andıran farklı bir kokuydu, ama kimse ikisini birbirine karıştırmazdı. Hastanede yaşam, kesin izlerini bırakıyordu. Burada ise sadece yokluğu hissediliyordu.

İki koridor arasında bir danışma masası vardı. Oraya doğru ilerledim ve yeşil önlüklü bir memura kendimi tanıttım. Kimliğime baktı ve başıyla onayladı. "Yedi C'de. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet. Buraya daha önce de gelmiştim."

"Güzel. Sen git. Devam edin, sizin için açacak birini bulacağım."

Sağdaki koridordan merdivenlere yöneldim ve aşağıya, bodrum katına indim. B bölümünü geçtim ve sonunda elik bir kapının ilerlememi engellediği yerde durdum.

Beş dakika kadar sonra koridorda aceleci adımlar yankılandı ve yeşil önlüklü, lekeli bir önlük giymiş bir kadın köşeden koşarak geldi. Bir elinde üç halkalı kalın bir cilt, diğerinde ise şıngırdayan bir anahtarlık taşıyordu. Steril sa filesinden birkaç tutam sarı sa kurtulmuştu. Gözlerinin etrafı koyu halkalarla çevriliydi ve yüzündeki deri biraz sarkmıştı.

"Özür dilerim," dedim.

"Hayır, merak etme," dedi anahtarları karıştıırken. "Biraz yürümekten zarar gelmez."

Kapının kilidini açtı ve yanımdan geçti. Onu güçlendirilmiş elik kapiya kadar takip ettim. İki kilidi açtı, adım attı

geri döndü ve havladı, "Ben Julianne, sana emrediyorum ve sen de benim emirlerimi yerine getireceksin. Aç!" Büyü kapıyı serbest bırakırken sihir hafifçe değişti. Julianne kapıyı açtı. İçeride, yere perçinlenmiş metal bir masanın üzerinde çıplak bir beden yatıyordu. Paslanmaz çeliğe karşı soluk, beyazımsı pembenin tuhaf bir tonundaydı, sanki ağartılmış gibiydi. Gümüş çelikten bir kayış kadavranın göğsünü çevreliyordu. Kolum kadar kalın bir zincir, koşumdan yerdeki bir halkaya uzanıyordu.

"Genelde onları sadece tasmalıyoruz, ama bu seferkinde ..." Julianne elini salladı.

"Evet." Boynunun kütüğüne baktım.

"Yükseleceğinden falan değil. Kafası olmadan olmaz. Yine de, eğer bir şey olursa ..." En yakın duvardaki panik butonunun mavi dairesine doğru başını salladı. "Silahın var mı?"

Avcıyı kınından çıkardım. Julianne parıldayan bıçaktan geri çekildi. "Vay be. Tamam, bu işe yarar."

Kılıcı tekrar kılıfına soktum. "Bu cesetle birlikte ikinci bir ceset daha getirildi."

"Evet. Bunu unutmak biraz zor." "Hiç iz var mı?"

"İyi deneme." Julianne sıırttı. "Bu gizli bir bilgi."

"Anlıyorum," dedim. "Peki ya m-taraması?" "O da gizli."

İç çektim. Greg, kara gözleri ve mükemmel yüzüyle, ezilmiş ve parçalanmış bir halde, bu ıssız ve steril yerde bir odaya kapatılmıştı. İki büklüm olup göğsümdeki boşluğu kucaklama isteğiyle savaştım.

Julianne omzuma dokundu. "O senin için kimdi?" diye sordu.

"Vasim," dedim ona. Görünüşe göre tarafsız görünme çabalarım büyük bir başarısızlığa uğramıştı.

"Yakın mıydın?"

"Hayır. Eskiden

öyleydik." "Ne oldu?"

Omuz silktim. "Ben büyüdüm ve o bunu fark

etmeyi unuttu." "Hiç çocuğu var mıydı?"

"Hayır. Karım yok, çocuklarım yok. Sadece ben varım."

Julianne vampirin cesedine bariz bir tiksintiyle baktı. "Tarikat'ın bu karmaşayla ilgisi olmayan birini görevlendirecek kadar hassas olduğunu düşünürdünüz."

"Ben gönüllü oldum."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Buna ne dersin? Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"Ben de öyle. M- taramasına bakmama izin verme şansın yok mu?"

Düşünerek dudaklarını araladı. "Bunu duydun mu?"

Başımı salladım.

"Sanırım kapıda biri var. Gidip kontrol edeceğim. Dosyayı buraya koyuyorum. Bunlar gizli raporlar. Onlara bakmanızı istemiyorum. Özellikle de bu ayın üçündeki raporlara bakmanızı istemiyorum. Ya da bu dosyadan herhangi bir kopya almanı." Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Deferi karıştırdım. Üçüncüsünde sekiz otopsi vardı. Greg'inkini bulmak sorun olmadı.

İz delili dört saç telinden oluşuyordu. Köken sütununa birisi Un. Psb Feline der. Tanımlanamayan, muhtemelen bir kedi türevi. Şekil değiştiren bir kedi değil. Onlar

belirli bir felidae cinsi ile Homo sapiens olarak tespit ederdi.

Sırada m-taramanın uzun katlanmış sayfası vardı. Elimi salladığımda, tam üç ayağına kadar açıldı ve sihirli tarayıcının hassas iğneleri tarafından çizilen bir grafik sundu. Grafikteki soluk renkli çizgiler dalgalanıyordu, bu da birçok sihirli etkinin bir noktada çarpıştığının kesin bir işaretiydi. En gevşek standartlara göre bile yetersizdi ve hiçbir mahkeme bunun kanıt olarak kullanılmasına izin vermezdi. Üst köşedeki küçük başlık bunun bir kopya olduğunu gösteriyordu. Oh, ne güzel.

Gözlerimi kısarak anlamaya çalıştım. Greg'in bedeni ölümünden sonra bile büyüsunü serbest bırakmaya devam etmişti ve tarayıcı bunu bazen bir inç genişliğinde, bazen neredeyse görünmez olan eğimli gri bir çizgi olarak kaydetmişti. Onu kesen derin, sivri mor çizgi vampirin büyüsunü olmalıydı. Daha dikkatli baktım. Üçüncü bir çizgi vardı, aslında bir dizi çizgi, silik ve okuma boyunca düzensiz aralıklarla ilerliyordu. En uzununu yaklaşık çeyrek inç uzunluğundaydı ve rengi belirlenemiyordu. Grafiği, tavandaki ampulün ışığı parlayacak şekilde kaldırdım. Mürekkep göze çarpıyordu. Sarı. Sarı ne demektir?

Grafiği çektişitirdim, delikli çizgiler boyunca yırttım ve dosyama yerleştirdim. Julianne kısa süre sonra döndü. "Kimse yok. Ben sizi yalnız bırakayım."

Dosyayı aldı ve beni vampirin cesediyle baş başa bırakarak dışarı çıktı. Bir çift tıbbi eldiven giydim ve cesede yaklaştım. Damgaların yerleşimi Ölülerin Efendisi'nin kişiliğine bağlıydı. Phillian onunkini alnının tam ortasına büyük bir Horus Gözü ile işaretlemişti. Constance onunkini sol koltuk altına işaretlemişti. Bunun alını uygun bir şekilde eksik olduğu için Phillian'a ait olabilirdi. Teorik olarak. Markayı bulmaya koyuldum.

Koltuk altları temizdi, göğüs, omurga, sırt, kalçalar, uylukların içi ve ayak bilekleri de öyle. Geriye kalan tek yer testis torbasıydı, ben de vampirin bacaklarını açtım. Testisler insanın ölümünden hemen sonra küçüldü ve vampirin yaşamı boyunca da küçülmeye devam etti. Kan emicilerin üreme organlarının büyüklüğüne göre tarihlendirilmesi üzerine bir çalışma vardı. Bunun kaç yaşında olduğu umurumda değildi ama işaretlere bakılırsa ellisine merdiven dayamış olmalıydı. Ve temizdi. Damga yoktu. Bununla birlikte, sol tarafta skrotumu tabandan ikiye ayıran bir yara izi vardı. Birbirine dikilmiş gibi görünüyordu.

Hızlı bir bakış bana bu odada neşter bulamayacağımı söyledi. Avcıyı kılıfından çıkardım. Tütüyordu, ölümsüzleri hissediyordu. Bıçaktan ince soluk pus dalları kıvrılıyordu.

"Sakin damlatmaya başlama," diye mırıldandım ve kenarın en ucunu yara izine bastırdım.

Bıçak ete batarken ölümsüz doku tısladı. Yaklaşık çeyrek santim kesmesine izin verdim ve düzgün bir kesik bırakarak kılıcı geri çektim. Deri parçasını tutup hafifçe çektim ve kasıktan ayrılarak yaklaşık bir inç genişliğinde ve bir inçin dörtte üçü uzunluğunda pürüzsüz bir yanık izi ortaya çıktı. Yanık izinin ortasında düzgün bir yanık izi, ucu ok başı yerine daire şeklinde olan bir ok vardı. Ghastek'in damgası. Neden şaşırmadım ki?

Bir erkek sesi, "Cesetleri parçalamanın cezaları olduğunu biliyor musun?" dedi.

Etrafımda döndüm, bıçak elimdeydi. Uzun boylu bir adam kapıya yaslanmış duruyordu. Önlük giyyordu, bu da burada olmaya benden daha çok hakkı olduğu anlamına geliyordu.

"Dikkat et," dedi.

"Özür dilerim," diyerek kılıcı indirdim. "Ürkütölmekten hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle. Genç ve çekici kadınlar hariç." Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu. Omzundaki renkli şerit parlak turuncu renkte parlıyordu. Üçüncü seviye yetki. Takım elbisesine iliştirilmiş etiket de bunu doğruluyordu: Kanlı bir birim amiri olmuştum.

Bir birim amiri, göz açıp kapayıncaya kadar bir kişiyi morgda istenmeyen adam ilan edebilir.

Adam ben künyesine bakmayı bitirene kadar bekledi ve sol elini uzattı. "Benim adım Crest."

Slayer'ı yere bırakmadan sol eldivenimi çıkardım ve elini sıktım. "Kate. Crest ile uyumlu bir ilk adın var mı?"

"Evet, ama bundan hoşlanmıyorum."

Komik bir adam. Belki de bir cesedi doğradığım için gözüm morarmadan kurtulabilirim.

"Bu bir vampir," dedim. "Markasını arıyordum." "Bulmak mı?"

"Evet."

El işimi incelemek için masaya yaklaştı. Karşısında durmak için hareket ettim. Dr. Crest aslında çekici taraftaydı. Kumral saçlı, uzun boylu ve ön kollarına bakılırsa oldukça kaslıydı. Hoş bir yüz, açık ve dürüst, geniş, iyi tanımlanmış yüz hatları ve güzel gözleri vardı, bal kahvesi ve sıcak. Dolgun ağzı düpedüz duygusaldı. Çekici bir adamdı, klasik anlamda yakışıklı sayılmazdı ama yine de Cesetten başını kaldırdı, gülümsedi ve yakışıklı oldu.

Dürüst ve namuslu bir karakter sergilemeye çalışarak gülümsedim. Bu doğru, size karşı çok nazik olacağım efendim, sadece lütfen beni morgdan men etmeyin.

"İlginç," dedi. "Bu şekilde gizlenmiş bir tanesini hiç görmemiştim."

"Ben de öyle."

"İşiniz gereği çok vampir görüyor musunuz?"

"Maalesef."

Onu bana bakarken yakaladım ve bakışlarını tekrar cesede indirdi.

"Dr. Crest?"

Gözlerini kırptırdı. "Evet?"

"Julianne'e marka hakkında bilgi vermem gerekiyor mu?"
En azından bunu yapabilirdim.

"Hayır. Kaçman gerekiyorsa ona kendim söyleyebilirim."

Kafamın içinde küçük bir uyarı zili çaldı. İyi doktor biraz fazla uzlaşmacıydı. Julianne'in mesajımı aldığından emin olmalıyım.

Crest kaşlarını çatmış cesede bakıyordu. "Damga vurmak için sinsi bir yer."

Ghastek sinsi bir adamdı. "Gerçekten."

Bir duraklama daha oldu. "Sizi yukarı çıkarayım," dedi.

Ne kadar çekici. Parçalayıcı bir öfkeye kapılmadığımdan emin olmaya çalışıyordu. Ona bayıltıcı gülümsememi verdim. "Elbette."

Gözleri kamaşmış gibi görünmüyordu. Kahretsin, bugün ikinci kez gülümsemem tekledi.

Yan yana yürüyerek ayrıldık. O arkamızdaki ızgarayı kilitlerken ben bekledim. "Peki burada ne iş yapıyorsunuz, Dr. Crest?"

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım buna hayır işi de diyebiliriz."

Uygun bir ses çıkardım, "Charity?"

"Evet. Rekonstrüktif cerrahi yapıyorum." Sanki burun estetiği talep etmemden korkuyormuş gibi bana baktı. "Cesetleri prezentabl hale getiriyorum. Herkesin buna gücü yetmiyor, bu yüzden haftada iki kez burada ücretsiz yapıyorum."

Başımı salladım.

"Çoğunlukla çocuklar," dedi. "Parçalanmış ve hırpalanmışlar. Hoş bir manzara değil. Ne büyük kayıp."

Üst kata ulaştık. Ben tezgâhtarla çıkış yaparken bekledi ve Julianne'in numarasını yazdı, sonra da benimle kapıya kadar yürüdü.

"Yani seni bir ara tekrar göreceğim mi?" dedi.

"Umarım ameliyat masasında değildir," dedim ve binadan çıktım. Karmelion'un beni beklediği yere doğru yürürken Crest'in arkamı kolladığını hissedebiliyordum.

Bir adam kamyonetime yaslanmıştı. Koyu gri bir gömlek, siyah bir kot pantolon, yumuşak botlar ve pelerin olmayı çok isteyen siyah bir pelerin giymişti. Ben morgdayken güneş bulutları yarmış, sokakları gün ışığıyla doldurmuştu. Güneş ışınlarını silkiyor gibiydi - bir adam değil, güneş ışığının örtüsünde kesilmiş bir dikdörtgen karanlık.

Cadde boyunca akan insan akımı ondan uzaklaştı. İnsanlar ona bakmıyordu; hatta onun varlığını görmezden gelmeye o kadar odaklanmışlardı ki, biri yere yirmi dolarlık bir banknot atsa fark edilmeyebilirdi.

Adamın gözleri hareketlerimi takip etti. Birkaç adım ötede durdum ve ona baktım.

Pelerininin iç cebine uzandı ve uzun sarı bir kurdeleye benzeyen bir şeyi bana doğru fırlattı. Onu yakaladım.

Uçuşun ortasında. Yumuşak, soğuk gövdesi bileğime dolandı ve yılan gibi başı yüzüme saldırmak için şaha kalktı. Sol elimin parmaklarıyla boynunu sıktım ve yanağımdan on santim ötede durdurdum. Yılanın dili pullu dudakların arasında dans ediyordu. Başının iki yanında parlak morla renklenmiş kan kırmızısı zarlar, devasa bir kelebeğin kanatları gibi yayılıyordu. Yavru kanatlı yılan ürperdi, uçmaya çalıştı ama onu kontrol altında tuttum.

"Üzgünüm, Jim."

Kollarını kaldırarak yaklaşık bir metre genişliğinde bir şeyi işaret etti. Pelerin, gömleğinin kumaşının altından göğsündeki kasları gösterecek kadar açıldı. "Yuva bu kadar büyüktü Kate." Sesi daha az tehlikeli, çok daha güzel bir adamın yumuşak, neredeyse melodik tonuna sahipti. Buldog gibi çirkin suratıyla fena halde çatışıyordu. "Bana borçlusun ve beni ektin. İşi tek başıma yapmak zorunda kaldım."

Yılan, dişlerini koluma geçirmek için zayıf bir girişimde bulunarak kıvrıldı. Uzun üçgen dişler zehir içermiyordu ama ısırık çok acıtıyordu.

"Greg öldü," dedim.

"Ne zaman?" diye sormadan önce küçük bir duraksama oldu. "İki gün önce. Öldürüldü."

"Üzerinde

misin?"

"Evet."

Bir süre acı veren bir sessizlik içinde durduk. Kendini kamyonetimden soydu, sadece usta bir şekil değiştiricinin başarabileceği sıvı, hayvani bir zarafetle hareket etti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Başımı salladım ve onun merdivenlerden morga doğru yürüyüşünü izledim.

"Jim?"

Omzunun üzerinden bana kaşlarını çattı. "Öyle mi?" "Morgda ne işin var?"

"Toplanma işi," dedi ve yoluna devam etti.

Bugünlerde herkesin morgda işi vardı. Jim'in bile. Bu kış beni erimiş kar ve hidra dolu bir çamur çukurundan çıkardığı için ona hâlâ borçluydum. Ortağıma en yakın şey oydu. Arada bir Lonca'dan gelen işleri paylaşırdık. Bu sefer onu ekmiştım. Bunu telafi etmek zorundaydım. Ama önce Greg'i kimin öldürdüğünü bulmalıydım. Bunun için de Ghastek'in vampirinin cinayet mahallinde ne aradığını bulmam gerekiyordu.

Yılanın boynundaki baskıyı hafiflettim ve onu yavaşça havaya fırlattım. Yılan yere düştü ve aniden uçmaya başladı. Sonunda gözden kaybolana kadar daha da yükseğe, çatıların çok yukarısına, güneş ışığına doğru yükseldi.

ŞÜPHE DUYDUĞUNUZDA VE BİLGİYE İHTİYAÇ DUYDUĞUNUZDA

muhbir ve onu sıkıştırmak. Bu benim bildiğim çok az soruşturma tekniğinden biriydi. Aslına bakarsanız, bu ve "suçlu taraf sizi öldürmeye karar verene kadar ilgili müdürleri kızdırın" benim için her şeyi özetliyordu. Kenara çekil, Sherlock.

Ghastek'in ölü vampiriyle ilgili kesinlikle şüphe içindeydim ve bilgiye ihtiyacım vardı ve tam da sıkıştırılabileceğim kişiyi tanıyordum. Dikenli saçları vardı, siyah deri giyiyordu ve kendisine çoktan unutulmuş bir şarkıcıya atfen Bono diyordu. Aynı zamanda Ghastek'in kalfasıydı.

Eğer büyüculük veya nekronavigasyon, yani ölülerin bakımı ve yönlendirilmesi konusunda bir yeteneğiniz varsa

çırak. Buna biraz bilgi eklediğinizde kalfa olurdunuz. Daha yükseğe çıkmak için gerçek bir güç ve başarılı olma dürtüsü gerekiyordu. Çoğu insan kalfalıktan asla mezun olamazdı. Bono ikinci yılındaydı. Ölüler hakkındaki bilgisi neredeyse ansiklopedikti. Son görüşmemizde Almanak'ıma koymam için bana kesilmiş bir makale vermişti - upir denen ceset yiyen Slav yaratığı hakkında bir şey. Ama uzmanlığının teori ile bittiğini hissediyordum. Tahminimce yakın zamanda bir Ölülerin Efendisi haline gelmeyecekti.

Bono'yu bulmak kolaydı. Sık sık gittiği Andriano's, barların gürültüye meylettiği ve çoğu kulübün adında "acı" kelimesinin geçtiği Atlanta Underground'un yeniden tasarlanan mekanlarının aksine, barlara göre sakin bir yerdi. Andriano's, Little Five Points'teki Euclid Caddesi'nde küçük ve hoş bir yerdi ve neredeyse orta sınıf bir kalabalığa hitap ediyordu.

Bono'nun güzel yüzü, saçları ve ceketi fark edilmesini sağlıyordu. Kadınlar onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. O da onlardan hoşlanırdı ama onun odak noktası nicelikti. Onu aynı kadınla iki kez hiç görmemiştim. Arada bir biri kışını tekmelemeye çalışır ve yerde ve mobilyalarda birkaç kan lekesi bırakırdı. Yetişme çağını bir vampir sürüsüne bakarak geçiren biriyle mücadele etmek zordu.

Doğrudan kaynağa gidebilir ve Ghastek'e vampirini sorabilirdim. Sorun şu ki, Ghastek'le yüzleşmek demek, İnsanların karargâhlarının bulunduğu Casino'ya fiziksel olarak girmem gerektiği anlamına geliyordu. Casino'ya girmek demek, Halk'ın şehirdeki büyük patronu ve Ghastek'in patronu ve amiri Nataraja ile tanışmam gerektiği anlamına geliyordu. Nataraja solucanların en kötüsüydü ama büyüye karşı esrarengiz bir hassasiyeti vardı. Tahminimce, ben yanıdayken ne hissettiğinden tam olarak emin değildi ama bunu öğrenmeyi çok istiyordu. Her karşılaştığımızda sohbetimiz onun

beni bir güç gösterisine zorlamaya çalışıyordu. Bunu göze alamazdım, özellikle de şu anda kafamda dört yeni güç kelimesi çınlarken. Eninde sonunda Casino'ya gitmem gerekecekti ama şimdilik Ghastek'in kalfasını sıkıştırmak yeterli olacaktı.

Andriano'nun yerine vardığımda saat neredeyse 23:00'tü. Bono hava kararmadan önce nadiren gelirdi ve ben de bu zamanı leyline atlayıp evime dönmek ve eski püskü Subaru'm Betsi'yi geri getirmek için kullanmıştım. Bir süre daha şehirde mahsur kalacakmışım gibi görünüyordu. Büyü her zaman olduğu gibi düşeceğinden, sonunda teknoloji sırasında çalışan bir arabaya ihtiyacım olacaktı.

Betsi'yi Greg'in evine çektiirmek bana 50 dolara mal oldu. Yanlış isteydim.

Andriano'nun yerine girdim. Bar, bir sıra uzun tabure tarafından korunan odanın uzunluğu boyunca uzanıyordu. En uçta birkaç müşteri içkilerine bakıyordu. Savaş boyası sürmüş bir sarışın margarita bardağından meyveli bir şeyler yudumluyordu. Kemerli kapı aralığından Andriano'nun bir fast food restoranından aşırılmış olması gereken kırmızı özel kabinlerle dolu ikinci odayı görebiliyordum.

Uzun bacaklı ve siyah saçlı barmen bana başıyla selam verdi. Zayıf ve soğukkanlı, dar ve zeki yüzüyle bir barmenden çok bir kampüs entelektüeline benziyordu. Adı Sergio'ydu ve bir Corona'nın içine ne kadar büyük bir limon dilimi koyacağını biliyordu, bu da onu tanımaya değer bir adam yapıyordu. Ona iki yirmilik uzattım. Sergio bir kaşını bana doğru eğdi.

"Ne için?"

"Bir şey kırılırsa diye. Bono ve ben biraz sohbet edeceğiz. O burada mı?"

Sergio kabinlerin olduğu odaya doğru başını salladı ve omuz silkerek yirmilikleri avuçladı. "Pencerelerden uzak dur," dedi. "Senin için çok pahalı."

Arka oda fenerlerle loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Bono kapıya en uzak köşedeki kabini tercih etmişti. Bir an durup etrafı inceledim ve dikenli siyah saçlarını gördüm. Bayraklarımı çıkarıp silahlarımı hazırlayarak kabine doğru yürüdüm.

Bono'nun bir arkadaşı vardı. Dudaklarını geren mistik "hey-baby- I'm-a-student-of-magic" gülümsemesine bakılırsa, bir kadın arkadaşı vardı. Önemli değil.

Kur yapmaya ara verip odaya baktı ve beni fark etti. Hoşuna gitmeyen bir şey görmüş olmalı, çünkü yüzündeki gülümseme kayboldu. Daha dik oturdu.

Geri uzandım. Parmaklarım Slayer'ın kabzasını kavradı ve yumuşak, akıcı bir hareketle geri çekti. Bono'nun eli masanın altına düştü, el yordamıyla bir silah arıyordu. Ceketinin cebinde 9 mm'lik bir Colt taşıyordu.

Kabinin önünde durdum. Bono'nun karşısında askısız kısa bir elbise giymiş zayıf bir kızıl saçlı oturuyordu. Kılıcımı masanın üzerine koydum. Bono vampir "kokuyordu" ve kılıç zayıf bir şekilde parlıyordu, koyu renkli ahşabın üzerinde bir ay ışığı şeridi gibi. Kızıl saçlı kızın gözleri kocaman oldu. Bono'nun yüzü biraz gevşedi ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Hey, Bono," dedim. "Seni gördüğüme sevindim. Son zamanlarda hiç ceset siktin mi?"

Rahatlatıcı bir akşam geçirmek için son umudu da yüzünden akıp gitti. "Senin umursayacağın bir şey değil."

Kızıl saçlı kız kabinden dışarı fırladı ve bir parça saygınlığını kurtarmaya çalışarak kaçtı. Bono onun arkasından hüzünlü bir bakış fırlattı ve bana döndü.

"Onu korkuttun. Hiç hoş değil Kate."

Ona bir kaşımı kaldırdım ve kızıl saçlıdan boşalan koltuğa kaydım.

"Sana verdiğim makaleyi okudun mu?" diye sordu. "Hayır."

"Okumalısın, Kate. Upiri hakkında bir şeyler okumalısın."

Parmağımla avcının bıçağının izini sürdüm. Büyü akıntısı tenime değdiğinde biraz acıdı.

"Kâhinin ölümünü öğrenmek istiyorum. Ghastek'in kan emicilerinden birinin neden olay yerinde olduğunu bilmek istiyorum. Onu kimin kullandığını ve ne gördüklerini bilmek istiyorum. Kafasını neyin kopardığını bilmek istiyorum. Ve eklemeyi gerekli gördüğünüz başka ne varsa."

Bono bana dişlerini gösterdi. "Bugün biraz gergin hissediyorsun, değil mi?"

Elim kabzaya kapandı. "Hiçbir fikrin yok."

Arkasına yaslandı. "Devam et," dedi. "Bir oyun yap. Seni o kılıçla becereceğim."

Ona sıırıttım. "Beni yenemezsin Bono. Devam et ve dene. Yumruklarını telgrafla gönderiyorsun, sol omzunu düşürüyorsun ve silahın büyüyle işlemeye değmez. Hadi bakalım. Neyin var göster bana."

Gözlerini gördüm ve sıırıtışıımın aç bir yüz buruşturmaya dönüştüğünü anladım. "Gerçekten bir şeylerin canını yakmam lazım. Bu beni iyi hissettirecek." Neredeyse gülüyordum, kendimi tutmakta zorlanıyordum. "Bana bir sebep ver. Hadi ama Bono. Bana lanet olası bir sebep ver."

Etrafımda büyü oluştu, kanımdan gelen emanasyonlarla çevreden çekildi. Eğer büyüünün rengi olsaydı, kırmızı bir girdabın içinde oturuyor olurdum. Avcı parlak gümüş renginde parlıyor, öfkemden besleniyordu. Sıcak etimi kesmek istiyordu ve ben de buna izin vermek üzereydim.

Bono gözlerini kırpıştırdı. Büyü akışını hissetti ve havayı keskin bir nefesle ciğerlerine çekti. "Sen delisin."

"Çok."

Yüzü gevşedi ve bir uçurumdan uzaklaştığımızı anladım. Kavga bugün olmayacaktı.

Bono öne doğru eğildi. "Peki ya size kâhinin ölümüyle hiçbir ilgimiz olmadığını söylesem? Olsa bile sizinle konuşmak zorunda değiliz."

Şu meşhur "biz". Bir süre düşündüm ve şöyle dedim: "Bu durumda kalkıp bara gideceğim ve orada iki telefon görüşmesi yapacağım. İlk olarak, şu anda kendisi için çalıştığım şövalye koruyucuyu arayacağım ve ona Ghastek'e ait bir vampirin kâhininin cinayetine karıştığını söyleyeceğim. Markasını gizlemek için çaba sarf edildiğini -ki bu yasadışıdır- ve Ghastek'in kalfasının konuyu benimle görüşmeyi reddettiğini ve hayatımla tehdit ettiğini söyleyeceğim. Sonra Ghastek'i arayacağım ve ona dünyanın neden başına yıkıldığını bildiğimi söyleyeceğim. Ve ona bunun sebebinin sen olduğunu açıklayacağım."

Gözlerini bana dikti. "Aramızın iyi olduğunu sanıyordum. Odanın diğer ucunda birbirimize selam veriyoruz. Birbirimizi rahatsız etmiyoruz. Araştırmamı seninle paylaştım."

Omuz silktim.

"Bunu bana yapmayacaksın," dedi büyük bir güvenle. "Ghastek'in bana ne yapacağını biliyorsun. Sen iyi bir insansın."

"Geçmişimde iyi bir insan olduğumu düşündüren tam olarak ne var?"

Cevap veremedi ve başını salladı. "Neden ben?"

"Neden olmasın? Bana istediğimi ver, ben de gideyim. Yoksa sana öyle ya da böyle zarar veririm."

Bono köşedeydi. Ringin dışına çıkmaktan başka çare yoktu. "Onlara gölge deniyor," dedi, yakışıklı yüzünde boyun eğmişlik vardı. "Gizli damgaları olan vampirler."

Ghastek bunları kullanan tek kişi değil, ama kendisinininkini çok kullanıyor, ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Özellikle o ne yapıyordu?" "Kâhini takip ediyordu. Nedenini bilmiyorum."

"Onu kim kullanıyordu?"

Bono tereddüt etti.

"Merkowitz." "Ne görmüş?"

Bono ellerini iki yana açtı. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Pilotluk yaptığı vampir öldüğünde bir navigatöre ne olur biliyor musun?"

Genel bir fikrim vardı ama daha fazla bilgiden zarar gelmezdi. "Aydınlat beni."

"Kendinizi korumazsanız, ölüm şoku yaşarsınız. Yani kafanızın koptuğunu düşünürsünüz, bu da beyninizi çok karıştırır. Buna kâhinin etrafa saçtığı bokun patlamasını ve saldırganın yaydığı büyüü de eklerseniz Merkowitz'e yakalanırsınız. O pisliği hiç sevmедim. İtiraf etmeliyim ki iyi bir sebze oldu."

Kalbim sıkıştı. "Tepkisiz mi?" "Bir tuğla duvar kadar duyarlı." "Daha ne kadar böyle kalacak?"

"Şu anda onun üzerinde çalışıyorlar ama ne zaman ortaya çıkacağını kimse bilmiyor. Kendi zihni aksi yönde karar vermişken birini ölmediğine ikna etmek zor iş."

"İnsanların, bir kâhin ve bir vampiri öldüresiye dövebilecek kadar güçlü kimselere sahip olabileceği konusunda bir fikri var mı?"

Bono yanımdan geçip duvara baktı. "Bir isme ihtiyacım var," dedim.

"Corwin. Bunu benden duymadın." Akıcı bir hareketle ayağa kalktı ve gitti.

Birkaç dakika bekledim, bara gittim ve içinde bir dilim limon olan soğuk bir Corona içtim. Bono'yu korkutmuştum.

Küçük bir parçam bu konuda kötü hissetti. Daha büyük bir parçam ise onun yaşamak için vampirlere pilotluk yaptığını ve yerde kalmaya karar verdiklerinde rakiplerini tekmelediğini hatırlattı.

Greg'in yüzü aklıma geldi. Corona'dan büyük bir yudum aldım. Kendimi yenilmiş ve yorgun hissediyordum. Ne uzun bir gündü. Bono'nun bana verdiğiinden daha fazlasını ummuştum. Yine de bir isim bulmuştum. Ve Greg'in veri tabanı elimdeydi, ona başvurabilirdim. Gün tamamen boşa gitmemişti.

GREG'İN DAİRESİNİN MERDİVENLERİNİ KARANLIK KAPLAMIŞTI bina. Beton basamakları tek bir lamba bile aydınlatmıyordu. İlk sahanlığa geldiğimde nedenini gördüm; elektrik ampulleri patlamıştı. Arada bir büyüünün en güçlü olduğu yerlerde sert bir dalgalanma sırasında oluyordu. Floresan fey lambaları genellikle işlerini gayet iyi yaparlardı -çevresel büyüü zayıf, mavimsi ışığa dönüştürerek çalışırlardı

-Ama bu gece onlar da karanlıktı. Dalgalanma çok güçlü olmalıydı ve lamba dönüştürücüleri aşırı ısınmış ve yanmıştı.

Greg'in evine döndüğümde kendimi garip hissettim. Tam olarak rahatsız değildim ama orada olmaktan da mutlu değildim. Ne yazık ki başka seçeneğim yoktu. Bu çürümüş şehirde biraz zaman geçirmem gerekiyordu ve bir üsse ihtiyacım vardı. Greg'in dairesi mükemmeldi: koğuşları benim için anahtarlıydı ve Greg temel bitkiler, referans kitapları ve diğer yararlı şeylerden oluşan makul bir koleksiyona sahipti. Cephaneliği iyiydi ama ben kılıçları tercih ederken o sopalı silahlara yönelmişti. Topuzlar ve çekiçler çok fazla güç gerektiriyordu. Ben güçlü biriydim.

ama hiçbir hayal kurmuyordum. Benim c ssemde ve eēitimimde bir erkekle g   yarişına girsem beni yere sererdi. Şanslıydım ki çok az erkek benim eēitimime sahipti.

Yemek ve duş hayalleri kurarak karanlık merdivenleri tırmandım. Dairenin kapısını koruyan koēuş elimi tuttu ve mavi bir nabız atışıyla açıldı. İçeri girdim, ayakkabılarımı tekmeledim ve mutfaēa gittim. Sihirli bir kılıca sahip olmanın iyi tarafı, salgılarının ölümsüz eti sivilaştırmasıydı. Dezavantajı ise kılıcın ayda en az bir kez beslenmesi gerekiyordu, yoksa çok kırılğan hale geliyor ve kırılıyordu.

Alt dolaptan bir metre uzunluēunda bir akvaryum çıkardım ve Greg'in evinde acil durumlar için sakladığım yem torbasını buldum. Grimsi kahverengi yem, kaba buēday ununa benziyordu. Aslında  oēu buēday unuydu; metal talaşı, bakır, demir, gümüş ve ince toz haline getirilmiş deniz kabuklarıyla birlikte kemik tozu ve tebeşir de vardı.

Tankı suyla doldurdum, bir fincan yem ekledim ve karışımı uzun bir tahta kaşıkla solüsyon bulanıklaşana ve hiçbir yem dibe yapışmayana kadar karıştırdım. Bunu yaptıktan sonra kılıcı içine attım ve ellerimi yıkadım.

Telesekreterin  zerindeki küçük yakut ışık yanıp s n yordu. Yanıp s nmemeliydi, çünkü sihir tüm hızıyla devam ediyordu. Sihir tuhaf bir şeydi. Bazen telefonlar çalışır, bazen de başarısız olurlardı.

Sandalyeme yerleştım ve telesekreterin d ēmesine bastım. Anna'nın endişe dolu sesi odayı doldurdu. "Kate, benim." Daha dik oturdum. Anna endişelenmemiştı. Belki de Greg'in  l m yd . Boşanmalarının üzerinden on yıl ge miştı ama yine de ona karşı bir şeyler hissediyor olmalıydı.

"Ben hatırlarken çok dikkatli dinle." Sesine yorgunluk sinmiştı ve bir imgelemden yeni çıktığını fark ettim. Greg'in evinde olacağımı bildiēi ger ēi

Daire onun için o kadar sıradandı ki yorum yapma zahmetine girmedii. Bazen kâhin olmak işe yarıyordu.

"Ormanlar," dedi Anna'nın sesi. "Çok yeşil, çok sağlıklı, ilkbahar sonu ya da yaz başı. Hava nem kokuyor. Bazı ağaçların altında uzun ahşap idoller var. Çok eskiler. Zaman oymaların kenarlarını yumuşatmış. Putlar kayıyor ve şekil değiştiriyor. Bir tanesi yaşlı bir adama benziyor ama aynı zamanda boynuzlu bir ayı, elinde bir şey tutuyor ... belki de bir su tabağı. Bir başka yaşlı adam bir balığın üzerinde duruyor; sanırım elinde bir tekerlek tutuyor. Üç yüzü olan bir adam, gözleri kapalı, gölgenin derinliklerinde oturuyor. Onu zar zor görebiliyorum."

İlki Veles, üçüncüsü Triglav'dı. Slav panteonu. İkincisine bakmam gerekecek.

"Önlerinde bir adam duruyor, etrafı çocuklarıyla çevrili. Çok yanlışlar. Ne insana ne hayvana, ne canlıya ne de ölüye uyuyorlar. Arkasında hizmetkârları duruyor. Ölümsüzlük kokuyorlar." Anna derin bir nefes aldı. "Adam mastürbasyon yapıyor. Sağ tarafta bir şey parıldayıp duruyor, bir çocuk olabilir mi? Solda sen çimenlerin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyorsun ve bir ceset yiyorsun."

Çok güzel.

"Greg'in öldüğünü biliyorum," dedi. "Ve senin de katili aradığını biliyorum. Bu işin peşini bırakmalısın Kate. Beni görmezden geleceğini biliyorum ama seni uyarmak zorundayım. Bu hiç iyi değil, Kate. Hem de hiç iyi değil."

BÖLÜM 3

SEKİZ SAAT SONRA YORGUN VE SIKILMIŞ BİR ŞEKİLDE UYANDIM

migrenim tuttu. Anna'yı arayacaktım ama onun yerine bir şekilde yatağa düşmüştüm ve bedenim bütün gece boyunca beynimi kapatmıştı.

Telefon artık çalışmıyordu. Yatağa oturdum ve ona baktım. Şimdiye kadar elimde bir saç teline ait bazı veriler vardı ama gerçek bir örnek yoktu; elimde bir m-okuyucu arızasının sonucu olabilecek ya da olamayacak bazı satırlar vardı; ve elimde beni sırtından atmak için her şeyi yapabilecek bir People kalfasının bana baskı altında verdiği bir gece karakterinin adı vardı. Üstüne üstlük ölü bir vampirin üzerinde muhtemelen bir kedi tüyü vardı ve bu da Sürü ile İnsanları çarpışma rotasına soktu. Antik bir korku filminden fırlamış canavarlara benzeyen iki devin şehrin dört bir yanında birbirlerine doğru koştuğunu ve benim de ortada bir sivrisinek gibi kaldığımı hayal ettim.

Şehrin çoğunun hayatta kalamayacağı bir kan banyosu olacaktı. Yani işin sırrı hayatta kalmak değil, bunun olmasını engellemekti.

Hayalimde sivrisinek bir devin kasiğine tekme attı ve diğerine şiddetli bir aparkatla vurdu.

Telefonu tekrar denedim. Hâlâ çalışmıyordu. Küfrettim ve giyinmeye gittim.

Bir saat sonra Greg'in ofisine girdim. Kimse bana meydan okumadı. Kimse bana ters ters bakıp davanın neden çözülmediğini ya da neden bu kadar geç geldiğimi sormadı. Drama eksikliği çok hayal kırıklığı yaratmıştı.

Greg'in verilerini gözden geçirdim. Dolaplarda üzerinde "Corwin" yazan hiçbir dosya yoktu ama son dolapta üzerinde soru işareti olan bir yığın klasör buldum ve bir şeyler bulabileceğimi umarak onları inceledim. Herhangi bir şey. Aksi takdirde sokakta insanları yakalayıp "Corwin'i tanıyor musunuz?" diye bağırmak zorunda kalacaktım. Nerede o?"

Dosyalar Greg'in kendine özgü bir kodla yazılmış notlarını saklıyordu. Birbiri ardına gelen anlaşılmasız kayıtları tararken kaşlarımı çattım. "Glop. Ag. Bll.-7." "Bll" mermi olmalıydı. "Ag" Argentium olabilir, gümüş. "Glop" ne anlama geliyordu?

Sayfaları birbiri ardına çevirirken umutlarım azaldı ve ona rastladığımda beynim neredeyse onu kaydetmedi. Tek bir sayfada cızırtılı bir "Corwin" ve yanında iki çizim vardı. Biri, eklemlerinden keskin bıçaklar çıkan bir eldivenin çok beceriksizce yapılmış bir yorumuydu. Diğeri ise karanlık bir yarım daireye çizilmiş tuhaf bir karalamaydı. Karalamaya baktım. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Telefon çaldı.

Ona baktım. Tekrar çaldı. Cevap versem mi diye düşündüm.

Dahili telefon canlandı ve Maxine'in sesi, "Yapmalısın canım. Bu senin için."

Nereden biliyordu? Telefonu açtım. "Evet?" "Alo, günışığım," dedi Jim'in sesi.

"Biraz meşgulüm."

Dosyayı ters çevirdim ve karalamayı inceledim. Hâlâ bir şey yoktu.

"Yok artık," dedi. "Evet.

Benim için konser yok."

"Bu yüzden aramadım."

Telefona kaşlarımı çatarak baktım ve dosyayı ters çevirdim. "Seni dinliyorum."

"Biri sizinle tanışmak istiyor," dedi.

"Ona sıraya girmesini söyle," diye mırıldandım. Karalama neredeyse bir şeye benziyordu.

"Şaka yapmıyorum."

"Hiç şaka yapmıyorsun çünkü belalı biri olduğunu kanıtlamakla çok meşgulsün. Hadi ama, siyah deri pelerin mi? Atlanta'da baharın ortasında mı? Ayrıca kimseyle tanışacak vaktim yok."

Jim'in sesi alçaldı ve her kelimeyi çok belirgin bir şekilde söyledi. "Çok iyi düşün. Adama gerçekten hayır dememi mi istiyorsun?"

"Adam" deyişindeki bir şey beni durdurdu. Kıpırdamadan oturdum ve Jim'e bu sesi kullanması için ne tür bir "adam" ın ilham verebileceğini düşündüm.

"Canavar Lord'un dikkatini çekecek ne yaptım?" Kuru bir sesle sordum.

"Kâhinin ofisinde oturuyorsun, değil mi?" Touché.

Canavar Lordu Sürü Kralı'ydı, şekil değiştirenlerin efendisiydi ve kardeşlerini demir yumrukla yönetirdi. Onu çok az kişi görürdü ve unvanından bahsetmek bile en gürültücü şekil değiştiriciyi susturmaya yeterdi. Başka bir deyişle, tam da babamın ve Greg'in uzak durmam konusunda beni uyardığı türden bir adamdı. Bu işten sıyrılmanın bir yolunu düşünerek dişlerimi sıktım. Vampir hakkında bilgi edinmek için er ya da geç gidip İnsanları görmem gerekecekti. Ama şu ana kadar hiçbir şey Sürü'nün inine girmemi gerektirmemişti.

"Güvenliğiniz garanti altında," dedi Jim. "Orada olacağım."

"Sebep bu değil," diye mırıldandım. Bir sebep olmalıydı. Bu davetten kaçmanın bir yolunu buldum. İnatçı doodle'a dik dik baktım.

. . .

"Bak," dedi Jim, mantıklı görünmeye çalışarak, "şunu bir düşün..."

"Bu gece onunla özel bir yerde buluşacağımı söyle," dedim. "O benim sorularıma cevap verirse ben de onun sorularına cevap veririm."

"Anlaştık. Saat 11'de, Unicorn ve 13'ün köşesinde."

Telefonu kapattı. Parmaklarımla masaya vurdum. Sonunda karalamayı anlamlandırabildim. Uluyan bir kurdun başı, ayın yarım dairesine karşı siluet oluşturunuyordu. Sürünün işareti. Corwin sürüye aitti.

Maxine'le ilgili halletmem gereken küçük bir mesele vardı. Konsantre oldum ve o kadar sessiz fısıldadım ki kendimi duyamadım. Gerçek iletişimciler düşüncelerini ses çıkarmadan yayınlamak kadar odaklanabilirlerdi ama ben yine de bir aptal gibi dudaklarımı oynatmak zorunda kaldım.

"Maxine?"

"Evet, canım?" Maxine'in sesi kafamın içindeydi.

"Beni arayan başka biri var mıydı?"

"Hayır."

"Teşekkür

ederim." "Bir şey

değil."

Dosyayı yerine koydum ve ofisten çıktım. Maxine bir telepatı. Güçlü bir telepat. Şu andan itibaren ofiste düşünme işi olmayacaktı.

Hızla çıktım, neredeyse merdivenlerde koşacaktım. Birinin kafamı kazması fikrine alışmak biraz zaman aldı.

Daireye geri döndüm. Yere oturdum, kapıya yaslandım ve derin bir nefes aldım. Hayatım boyunca

Güçlülerin yolundan uzak durmayı öğretti. Dikkatleri üzerinize çekmeyin. Gösteriş yapma. Kanını koru, çünkü o sana ihanet edecektir. Eğer kanarsan, temizle ve bezi yak. Bandajları yak. Eğer birisi kanınızdan bir miktar almayı başarır, onu öldürün ve örneği yok edin. İlk başta bu bir hayatta kalma meselesiydi. Sonra intikam meselesi oldu.

Canavar Lord'la tanışmak, Atlanta'nın doğaüstü siyasetine balıklama dalmak anlamına geliyordu. O ağır toplardan biriydi. Canavar Lord'la tanışmamayı seçebilirdim. Tek yapmam gereken uzaklaşmaktı. Bu çok kolay olurdu. Bir insan cesedinin üzerine çömelmiş, gevşek et parçalarını ağızma tıktırırkenki görüntüm gözlerimin önünden geçti.

Daire sessizdi. Greg gibi hissettiriyordu. Onun yaşam gücüyle, onu o yapan her şeyle doluydu. Tıpkı babam gibiydi; açık sözlü, eğilip bükülmeyen, kendi bildiğini yapan ve dünyanın ona nasıl bakacağı konusunda asla endişelenmeyen biriydi.

Bunun peşini bırakamazdım. Onu öldüreni bulacak ve Greg için olmasa bile kendim için cezalandıracaktım, aksi takdirde kendi gözlerimin içine bakamazdım.

HAYAT SİZİ BİR KÖŞEYE SIKIŞTIRDIĞINDA VE SİZE HİÇBİR ŞEY SUNMADIĞINDA

Arkadaşlarınız, sevgiliniz ve aileniz sizi terk ettiğinde, ipin ucuna geldiğinizde, paniklediğinizde, yalnız kaldığınızda ve aklınızı kaybettiğinizde, sorunlarınızın ortadan kalkması için her şeyi vereceğinizi bilirsiniz. O zaman çaresiz ve hevesli bir şekilde Unicorn Lane'e gelir, kurtuluşu onun büyülerinde ve sırlarında ararsınız. Her şeyi yapar, her bedeli ödersiniz. Unicorn Lane sizi içine alacak, gücüyle örtecek, sorunlarınızı çözecek ve bedelini ödeyeceksiniz. Ve sonra "her şeyin" gerçekten ne anlama geldiğini öğreneceksiniz.

Her şehirde o mahallelerden biri vardır - tehlikeli, uğursuz yerler - o kadar tehlikeli ki, diğer suçluları avlayan suçlular bile buralardan kaçar. Unicorn Lane böyle bir yerdi. Otuz şehir bloğu uzunluğunda ve sekiz blok derinliğinde, eskiden Midtown olan yeri bir hançer gibi kesiyordu. Yarı yıkık gökdelenler, geçmişin teknolojisinin sessiz tanıkları olarak orada duruyordu; GLG Grand, Promenade II ve One Atlantic Center'ın kabukları büyü tarafından kemiklerine kadar kemirilmişti. Molozlar sokakları tıkamış ve lağım suları patlak borulardan kötü kokulu dereler halinde taşmıştı. Büyü orada birikmiş, en güçlü teknoloji dalgalarında bile varlığını sürdürmüş ve ışıktan kaçan iğrenç şeyler orada, içi boşaltılmış yüksek binaların karanlık leşleri arasında sığınak bulmuştur. Delirmiş büyücüler, affetmeyen Sürü'nün elinde ölmekten korkan gaddar, sapkın luplar, Satanistler ve haydut büyücüler Unicorn'a koşuyordu, çünkü orada hayatta kalmayı başarabilirlerse, bu dünyadaki hiçbir kanun adamı onları dışarı çıkarmaya zorlayamazdı. Unicorn Lane kendi başına kaldı.

Buluşma için harika bir yer.

Arabayla On Dördüncü Cadde'ye çıktım, Karmelion'u تنها bir ara sokağa park ettim ve kalan iki blok boyunca yürüdüm. İleride bir taş duvar yıkılmıştı, belediye meclisindeki bir aptalın Unicorn Lane'i kontrol altına almak için yaptığı acınası bir girişimdi. Enkazın üzerinden tırmandım. Büyük bir beton blok yolumu kapatıyordu. Kaygan, neredeyse yapışkan görünüyordu ve üzerinden atladım.

Burada ay ışığı bile kuduz bir köpek gibi hırlıyor, hırlıyor ve büyü hiç uyarmadan ısırıyordu.

Unicorn'a beş dakika kala terk edilmiş bir evin yan tarafındaki tabela varış noktama, On Üçüncü Cadde ile Unicorn'un köşesine ulaştığımı ilan etti. Önümde eski bir apartman kompleksi boş pencereleriyle sokağa bakıyordu. Sağ tarafta, beton ve çelik iskeletten oluşan karmakarışık bir karmaşa, yıkılmış bir ofis binasını işaret ediyordu. Enkaz caddeyi kapatmış, kaldırımını enkazın altına gömmüştü.

moloz yığınları. Caddenin sol tarafı açıktı ama karanlıkla örtölüydü. Kıpırdamadan durdum, bekledim, dinledim.

Ay ışığı harabelerin üzerine yayıldı. Koyu, mürekkep gibi karanlık girinti ve oyuklarda birikti ve ileriye doğru uzandı, ışıkla karıştı, yarı gölgeler oluşturdu ve gerçek ile hayali arasındaki çizgileri bulanıklaştırdı. Ürkütücü manzara sahte görünüyordu, sanki yıkık binalar yok olmuş ve arkalarında eski hallerinin hain gölgelerini bırakmıştı. İleride, Unicorn Lane'in derinliklerinde bir şey uluyor, acı çeken bir ruha ses veriyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Biri ya da bir şey karanlıktan beni izliyordu. Bakışlarının üzerimde fiziksel bir yük gibi baskı yaptığını hissettim. Dakikalar birbirini takip ederken, dakikalar geçip gitti. Bir süre sonra saatime baktım. Durmuştu.

Karanlığın içinde bir yerlerde Canavar Lord sinsice dolaşıyordu. Neye benzediğini bilmiyordum. Canavarının türünü de bilmiyordum. Sürü dışında çok az insan onunla tanıştığını iddia ediyordu ve kimse bu deneyimi tartışmaya istekli görünmüyordu. Onun hakkında kesin olan tek şey gücüydü. Son sayıma göre, sadece Atlanta'da üç yüz otuz yedi şekil değiştiriciden oluşan bir güce komuta ediyordu. En zeki ya da en popüler olduğu için yönetmiyordu; yönetiyordu çünkü bu üç yüz otuz yedi kişi arasında tartışmasız en güçlü olan oydu. Kudretinin hakkı ile yönetiyordu; yani henüz ona haddini bildirebilecek biriyle karşılaşmamıştı.

Şekil değiştirenler arasında kurtlar en kalabalık olanlarıydı, sonra tilkiler, çakallar, sıçanlar, sonra sırtlanlar ve daha küçük kedigiller geldi: vaşaklar, vaşaklar ve çitalar. Egzotik formlar da vardı, bufalolar ve yılanlar, ancak bufalolar Orta Batı'da kendi sürülerini oluşturuyorlardı ve yılanlar yalnızdı. Tüm canavar formları doğal muadillerinden daha büyüktü; kurt formundaki ortalama bir şekil değiştirici

iki yüz yirmi kiloya yakınken, doğal gri kurt yüz kilo daha hafifti. Biyolojik açıdan bakıldığında, yüz yetmiş kiloluk bir insanın iki yüz yirmi kiloluk bir hayvana dönüşmesinin hiçbir anlamı yoktu, ama iş şekil değiştirmeye geldiğinde, dalgalanan kütle anormalliklerin en küçüğüydü. Büyü bilimsel terimlerle ölçülemez ve açıklanamazdı, çünkü büyü insanların bildiği şekliyle bilimi mümkün kılan doğal ilkeleri yok ederek gelişti.

Bir başka uluma sessizliği bozdu, hâlâ bir tehdit olamayacak kadar uzaktaydı. Canavar Lordu, lider, alfa erkek, konumunu fiziksel güç kadar iradesiyle de güçlendirmek zorundaydı. Egemenliğine yönelik her türlü meydan okumaya cevap vermek zorundaydı, bu yüzden bir kurda dönüşmesi pek olası değildi. Bir kurdun bir kediye karşı pek şansı olmazdı. Kurtlar sürü halinde avlanır, kurbanlarının kanını akıtır ve onları bitkin düşürürdü; kediler ise tek başına çalışan ölüm makineleriydi, hızla ve ölümcül bir hassasiyetle öldürmek üzere tasarlanmışlardı. Hayır, Canavar Lordu bir kedi, bir jaguar ya da bir leopar olmalıydı. Belki de bir kaplan, ancak bilinen tüm kurt kaplan vakaları Asya'da meydana gelmişti ve ayak parmakları dahil olmaksızın sayılabilirdi.

Atlanta'nın Kodiak'ı hakkında bir söylenti duymuştum; sürü suçlularını bulmak için sokaklarda dolaşan devasa, savaş yaraları olan bir ayı efsanesi. Her sosyal organizasyon gibi Sürü'nün de kanun kaçakları vardı. Kodiak onların infazcısıydı. Belki de Majesteleri bir ayıya dönüşmüştür. Lanet olsun. Biraz bal getirmeliydim.

Sol bacağım yoruluyordu. Bir ayağımdan diğerine geçtim.

Alçak, uyarıcı bir hırıltı beni hareketimin ortasında dondurdu. Sokağın karşısındaki binada açılan karanlık delikten geliyordu ve yıkıntılar arasında yuvarlanıyordu; insanların ilk ateşin zayıf aleviyle sinen ve geceyi korku dolu gözlerle tarayan zavallı, tüysüz yaratıklar olduğu zamanların eski anılarını uyandırıyor, çünkü korkunç açlıklar barındırıyordu

katiller. Bilinçaltım panik içinde çılgık attı. Onu kontrol altında tuttum ve boynumu yavaşça bir taraftan diğerine kırdım.

Gözümün köşesinde zayıf bir gölge titreşti. Solumda ve üstümde zarif bir jaguar, ay ışığının sıvı metaline bürünmüş zarif bir heykel gibi, çıkıntılı beton blok üzerinde uzanıyordu.

Homo Panthera onca. Avını tek bir hamlede yakalayan katil.

Merhaba, Jim.

Jaguar kehribar rengi gözleriyle bana baktı. Kedi dudakları şaşırtıcı derecede insani bir sırıtışla gerildi.

İsterse gülebilirdi. Neyin tehlikede olduğunu bilmiyordu.

Jim başını çevirdi ve patisini yıkamaya başladı.

Kılıcım sıkıca elimde, caddenin karşısına geçtim ve açıklıktan içeri adım attım. Karanlık beni bütünüyle yuttu.

Bir kedinin kalıcı misk kokusu bana çarptı. Demek ayı değilmiş.

Neredeydi? Karanlığın içine bakarak binayı taradım. Ay ışığı duvarlardaki boşluklardan süzülüyor, alacakaranlık ve tam karanlıktan oluşan bir serap yaratıyordu. Beni izlediğini biliyordum. Keyfini çıkarıyordu.

Diplomasi hiçbir zaman güçlü yanım olmamıştı ve sabrım tükenmişti. Çömelip seslendim, "Gel pisi pisi, pisi pisi."

Karşı duvarda iki altın göz alev aldı. Karanlığın içinde bir şekil kıpırdandı ve yükseldi, gözleri yukarıya, yukarıya ve yukarıya, ta ki tepemde yükselene kadar taşıdı. Tek bir devasa pençe ay ışığına doğru hareket ederek kirli zemindeki tozu dağıttı. Hain pençeler ileri fırladı ve geri çekildi. Ardından devasa bir omuz geldi, gri kürkü

soluk dumanlı çizgilerle. Devasa gövde öne doğru kayarak üzerime doğru geldi ve dengemi kaybederek kırımın üzerine toprağa düştüm. Yüce Tanrım, bu sadece bir aslan değildi. Bu şeyin omuzları en az bir metre olmalıydı. Ve neden çizgiliydi?

Devasa kedi yarı ışıktay, yarı gölgede etrafımda dönüyor, kara yelesi hareket ettikçe titriyordu. Ayağa fırladım ve neredeyse gri ağzına çarpıyordum. Birbirimize baktık, aslan ve ben, bakışlarımız aynı hizadaydı. Sonra arkamı döndüm ve kot pantolonumun tozunu en onursuz şekilde almaya başladım.

Aslan karanlık bir köşede gözden kayboldu. Bir güç fısıltısı odanın içinde titreşerek duyularımı çekiştirdi. Daha iyi bilmeseydim, onun az önce değiştiğini söylerdim.

"Kedicik, kedicik?" diye sordu düz bir erkek sesi.

Atladım. Hiçbir şekil değiştirici şekerleme yapmadan canavardan insana dönüşmez. Bir orta forma, evet, ama canavar-adamlar konuşmakta zorlanırdı.

"Evet," dedim. "Beni hazırlıksız yakaladın. Bir dahaki sefere krem ve kedi nanesi oyuncakları getireceğim."

"Eğer bir dahaki sefere olursa."

Döndüm ve orada durdu, bol bir tişört ve eşofman giymişti. Mütevazı bir şekil değiştirici, ne kadar ferahlatıcı. Cildindeki nemin parıltısı dışında değiştiğini anlamazdınız bile.

Beni yavaşça süzdü, yargıladı, ölçüp biçti.

Ağırbaşlı bir şekilde kızarabilirdim ya da aynısını ona yapabilirdim. Ben kızarmamayı seçtim.

Benden birkaç santim daha uzun olan Canavar Lord, sarmal bir güç izlenimi veriyordu. Rahat, dengeli bir duruş. Sarı saçları, tutulamayacak kadar kısa kesilmişti. İlk bakışta yirmili yaşlarının başında ya da ortasında gibi görünüyordu ama yapısı ona ihanet ediyordu. Onun

Omuzları tişörtünü zorluyordu. Sırtı geniş ve kaslıydı, bir erkeğin otuzlu yaşlarının başında geliştirdiği güç ve kuvveti gösteriyordu.

"Ne tür bir kadın Canavar Lordu'nu 'gel pisi pisi' diye selamlar?" diye sordu.

"Türünün tek örneği." Bariz cevabı mırıldandım. Sonunda onun gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım. Er ya da geç olması daha iyiydi.

Canavar Lordu'nun güçlü, kare bir çenesi vardı. Burnu dardı ve sanki birden fazla kez kırılmış ve doğru şekilde iyileşmemiş gibi şekilsiz bir köprüsü vardı. Şekil değiştiricilerin yenilenme güçleri düşünülüşünde, birisi yüzüne balyozla vurmuş olmalıydı.

Bakışlarımız buluştu. Gri gözlerinde küçük altın kıvılcımlar dans ediyordu. Bakışları bende başımı eğip başka tarafa bakma isteği uyandırdı.

Bana sanki yeni ve ilginç bir atıştırmalıkmişim gibi baktı. "Ben Özgür Canavarların Efendisiyim," dedi.

"Tahmin etmiştim." Belki de reverans yapmamı bekliyordu.

Biraz öne eğildi, sanki tuhaf görünümlü bir böcekmişim gibi beni inceliyordu. "Bir şövalye koruyucu, kâhininin ölümünü araştırması için neden adı sanı duyulmamış bir tüccarı işe alsın ki?"

Ona en iyi şifreli gülümsememi verdim.

Yüzünü buruşturdu. "Ne buldun?" diye sordu.

"Bunu size söyleme özgürlüğüne sahip değilim." Sürü şüphelisi varken olmaz.

Biraz daha öne eğildi ve ay ışığının yüzüne düşmesine izin verdi. Bakışları doğrudan ve tutması zordu. Bakışlarımız kilitlendi ve dişlerimi sıktım. Konuşmaya başlayalı beş saniye olmuştu ve bana alfa bakışını atmaya başlamıştı bile. Dişlerini şaklatmaya başlarsa kaçmak zorunda kalacaktım. Ya da onu kılıcımla tanıştırmalıydim.

"Şimdi bana bildiklerini anlatacaksın," dedi.

"Yoksa?"

Hiçbir şey söylemedi, ben de detaylandırıdım. "Bakın, bu tür tehditlerde genellikle bir 'ya da' eki vardır. Ya da bir 've'. 'Bana söyle ve yaşamana izin vereyim' ya da buna benzer bir şey."

Gözleri altın rengiyle parlıyordu. Bakışları artık dayanılmazdı. "Bildiğin her şeyi bana anlatman için sana yalvartabilirim," dedi. dedi ve sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. Buz gibi parmaklarını Omurgamda dehşet hissettim.

Avcı'nın kabzasını acıyana kadar kavradım. Altın gözler ruhumu yakıyordu. "Bilmiyorum," dediğini duydum kendi sesimin, "bana biraz formsuz görünüyorsun. Kendi pis işlerini halletmeyeli ne kadar oldu?"

Sağ eli seğirdi. Gergin derinin altındaki kaslar kaydadı ve kürk patlayarak kolu kapladı. Pençeler kalınlaşmış parmaklardan kaydı. El insanlık dışı bir hızla kırıldı. Geri savruldum ve yüzümde hiçbir yara izi bırakmadı. Bir tutam saç örgümden koparak sol yanağıma düştü. Pençeler geri çekildi.

"Sanırım nasıl olduğunu hala hatırlıyorum," dedi.

Bir büyü kıvılcımı parmaklarımdan Avcı'nın kabzasına doğru aktı ve bıçağın içine girerek pürüzsüz metali süt beyazı bir parıltıyla kapladı. Parıltı aslında işe yarar bir şey değildi ama çok etkileyici görünüyordu. "Ne zaman dans etmek istersen," dedim.

Yavaş ve tembelce gülümsedi. "Artık gülmüyor musun, küçük kız?"

Etkileyiciydi, hakkını vermeliyim. Bileğimi ısıtarak kılıcı çevirdim. Kılıç havada parlayan dar bir elips çizdi ve kirli zemine küçük ışıltı damlaları saçtı. Bir tanesi Canavar Lord'un ayağının yakınına düştü ve o da

uzaklaştı. "Acaba tüm bu değişim seni halsiz mi bıraktı?"

"Domuz etiketini getir de öğrenelim."

Birbirimizin etrafında döndük, ayaklarımız kirli zeminden hafif toz bulutları kaldırıyordu. Sadece kendimi koruyup koruyamayacağımı görmek için bile olsa onunla dövüşmek istedim.

Dudakları ayrıldı ve bir hırıltı çıkardı. Kılıcımı savurdum, aramızdaki mesafeyi değerlendirdim.

Eğer savaşırsak ve ben hayatta kalırsam, Greg'i kimin öldürdüğünü asla öğrenemeyecektim. Sürü beni paramparça ederdi. Bu beni hiçbir yere götürmüyordu. İtibarımı kaybetmekten başka çarem yoktu. Durdum ve kılıcımı indirdim. Kelimeler ağzımdan çıkmak istemiyordu ama yine de onları zorladım. "Özür dilerim. Oynamak isterdim ama şu anda kendimde değilim."

Gülümsedi.

Yüzünde gördüğüm küçümsemeyi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Benim adım Kate Daniels. Greg Feldman benim yasal vasımdı ve uzun yıllardır sahip olduğum aileme en yakın şeydi. Onu öldüren pisliği bulmak istiyorum. Sizinle dövüşmeyi göze alamam ve sihrimi de göstermeyeceğim. Sadece Sürü'nün Greg'in ölümüyle bir ilgisi olup olmadığını bilmek istiyorum. Katili bulduğumda, sizi şımartmaktan büyük mutluluk duyarım."

Ona elimi uzattım. Durdu, beni inceledi ve sonra kürkü eriyip gitti, onu üreten foliküller tarafından emildi. Canavar Lordu elimi insan avucunun içine aldı ve sıktı.

"Yeterince adil. Şu anda ben de kendim değilim," dedi. Bir Canavar Lordu olarak muhtemelen hiçbir zaman olamadı.

Gözlerindeki altın rengi sadece beneklere dönüşmüştü. Kontrolü inanılmazdı. Şekil değiştirenlerin en ustası üç form arasında seçim yapabilirdi: insan, hayvan ve canavar-

Adam. Onun yaptığı gibi, vücudunun bir parçasını bir forma dönüştürürken geri kalanını başka bir formda tutmak inanılmazdı. Bu gecedan önce, bunun yapılamayacağını söyledim.

Canavar Lord kirlı zemine oturdu. Daha önce kot pantolonumun tozunu aldığım için kendimi aptal gibi hissederek onu takip etmekten başka çarem yoktu.

"Eğer size Sürü'nün kâhini ortadan kaldırmakla ilgilenmediğini kanıtlarsam, bunu paylaşacak mısınız?"

"Evet."

Eşofmanının içine uzandı, fermuarlı siyah deri bir dosya çıkardı ve bana uzattı. Elimi uzattım ama parmaklarım esnek deriye değmeden elini geri çekti. Benden daha hızlı olup olmadığını merak ettim. Bunu öğrenmek ilginç olacaktı.

"Aramızda kalsın," dedi.

"Anlaşıldı."

Klasörü aldım ve açtım. İçinde fotoğraflar vardı. Bazıları insan, bazıları kısmen hayvan, parçalanmış ve kanlı ceset fotoğrafları. Parlak, korkunç kızılık görüntülere hâkim olmuş, onları analiz etmeyi zorlaştırıyordu. Yine de fotoğraflara baktım. Ceset üstüne ceset, parçalanmış, bağırsakları çıkarılmış, kanlarına bulanmış. Bu beni hasta etti.

"Yedi," diye mırıldandım, sanki üzerlerindeki kan parmaklarımı lekeleyecekmiş gibi resimleri kenarlarından tutuyordum. "Senin mi?"

"Her biri." İğnelerden birine dokunmak için uzandı. "Bu. Zachary Stone. Alfa sıçanı. Sert, gaddar bir orospu çocuğu."

Kanın ötesini görmeye çalıştım, yaralara odaklandım. "Bir şey onu çiğnemiş."

"Bir şey beşini çiğnedi. Eğer korkup kaçmasaydı diğer ikisini de çiğneyebilirdi."

Kafamın içinde küçük bir ışık yandı. "Greg bunun üzerinde çalışıyordu."

"Evet. Ve bunu gizli tutmak. İnsanlar güç istiyor. Tıpkı vampirlerin kanı arzuladığı gibi arzuluyorlar. Bizi rakip olarak görüyorlar ve her zayıflığımıza saldırıyorlar. Kendi başımızın çaresine bakamadığımızı kabul etmek bir zayıflıktır. Nataraja bilseydi pantolonunu kremlerdi."

"Onların sorumlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi, yüzü asıktı. "Ama öğreneceğim."

Mantıklı geliyordu. Tarikat, hoşlarına gitmeyecek kadar organize ve tehlikeli olan Sürü'yü pek sevmiyordu ama insanlar ve şekil değiştirenler arasında bir seçim yapmak zorunda kaldıklarında, Tarikat Sürü'nün tarafını tutacaktı. Greg bir vampirin peşindeyken bir şey onu öldürmüştü ve gördüklerini ya da görmek üzere olduklarını anlatmasını engellemiş olabilir. Vampir bir boğuşma sırasında yakalanmış olabilir. Ya da vampir Greg'i takip ederken, çok yaklaştığı için bir şey onu öldürmüştü olabilir. Ya da .

. .

"Corwin'le konuşmak istiyorum," dedim.

Yüzünde hiçbir tepki yoktu. "O bir şüpheli mi?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Evet."

"Tamamdır," dedi. "Konuşmanızı yapacaksınız. Bizim binamızda." "Bu iyi."

"Ben üzerime düşeni yaptım," dedi.

Morgdan çaldığım m-taramayı aldım ve toprağa serptim.

"Ne arıyorum?" diye sordu.

"Bunlar." Sarı çizgileri işaret ettim.

"Tarayıcı arızası gibi görünüyor."

"Ben öyle düşünmüyorum."

Kaşlarını çattı. "Sarıyı ne kaydedecek?"

"Bilmiyorum. Ama bilebilecek bir uzman tanıyorum." "Bunun dışında devam edecek başka bir şeyiniz var mı?"

Saç vardı ve ona bundan bahsetmemeyi düşündüm. Tedbiri elden bırakmamak lazım. Ve bana şövalye koruyucusundan alamayacağım hiçbir şey vermedi. Teorik olarak. Yine de Canavar Lord beni bir sürü işten kurtarmıştı ve Corwin'in saçının dokusunun DNA eşlemesinin örnekle eşleşmeyeceği kadar ciddi bir şekilde değiştirilebileceğinden şüpheliydim.

Canavar Lord fotoğraflara baktı ve belirgin bir yavaşlıkla fotoğrafların arasında gezindi. Neredeyse insana benziyordu. Önyargılı olduğumu fark ettim. Nataraja'ya ve onun ölüme adanmışlar okuluna karşı önyargılıydim, onların trajedi ve cinayet karşısındaki klinik kayıtsızlığına. Onlar için, ortadan kaldırılmış bir vampir ve komaya girmiş bir yolcu, bir yatırımın kaybına eşitti, maliyetli ve zahmetli ama nihayetinde duygusal olarak acı verici değildi. Öte yandan önümdeki adam arkadaşlarını kaybetmişti. Onlar iyi tanıdığı insanlardı ve kendilerini onun sorumluluğuna teslim etmişlerdi. Sürü liderinin nihai görevi sürüsünü korumaktı ve onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Ölümünün fotoğraflarına bakarken yüzünde kararlılık ve öfke vardı; suçluluk ve kederden doğan soğuk, kristalize bir öfke. Bu tür öfke için kullanılan eski bir kelime vardı. Gazap.

Bunu anlamıştım. Greg'i her düşündüğümde bunu hissediyordum. Şu andan itibaren çok dikkatli olmalıydım çünkü artık tarafsız değildim. Eğer Canavar Lordu Greg'i öldürdüyse, kendimi onun suçluluğuna ikna etmek için daha çok çalışmam gerekecekti.

Canavar Lord'da kendime benzer bir ruh bulduğumu düşünmek. Ne kadar dokunaklı. Greg'in ölümü aklımı kaçırmama neden oluyordu. Belki de Canavar Lord onu tutarken katilin kafasını kesebilirdim.

"Olay yerinde birkaç saç teli bulundu," dedim. "Adli tabip ne yapacağını bilemiyor. Hem insan hem de kedi genetik dizilerinin parçalarını içeriyorlar. Adli tıp analistlerinin gördüğü türden bir şekil değiştirici değil. Çok garip ve hayır, baz çiftlerinin tam çıktısı bende yok."

"Nataraja biliyor mu?"

"Sanırım öyle," dedim. "Kalfalarından biri bana Corwin'in adını verdi. Onun yaptığını düşündüklerini söylemedi ama düşündükleri çok açık."

Canavar Lord'un yanağında küçük bir kas seğirdi, sanki yüzü vahşi bir hırıltıya dönüşmek istiyormuş gibiydi. "Anlaşıldı."

"Tatmin oldunuz mu?" Ben sordum.

Başını salladı. "Şimdilik. Seni arayacağım."

"Buraya bir daha gelmeyeceğim," dedim. "Unicorn Lane tüylerimi diken diken ediyor."

Gözleri yeniden parladı. "Gerçekten mi? Burayı rahatlatıcı buluyorum. Manzaralı bir yer. Ay ışığı."

"Manzaralı yerleri hiç sevmemişimdir. Bir dahaki sefere resmi bir davetiye istiyorum."

Fotoğrafları kaldırdı.

"Bunlar bende kalabilir mi?"

diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Var olmaları yeterli."

Ayrılmak için döndüm ve yıkık duvardaki boşluğun önünde durakladım. "Son bir şey daha Majesteleri. Raporuma koyabileceğim bir isim istiyorum, 'The

Güney Şekil Değiştiren Fraksiyonu Lideri'. Size ne demeliyim?"

"Tanrım."

Gözlerimi devirdim.

Omuz silkti. "Kısa."

Zor bir gece olmaya başlamıştı ve biteceğine dair hiçbir işaret yoktu. Moloz yığınının üzerinden dışarı tırmandım. Jim gitmişti.

Omzuma bir şey dokundu. Döndüm ve Hayvanların Efendisi'nin on adım ötedeki boşluktan bana baktığını gördüm.

"Curran," dedi, sanki bana bir lütufta bulunuyormuş gibi. "Bana Curran diyebilirsin."

Karanlığın içinde eridi. Gittiğinden emin olmak için bir an bekledim. Gölgelerden kimse üzerime atlamadı.

Unicorn'un ötesinde, şehrin mavi fenerlerini görebiliyordum. M-taramasını uzmanıma götürme zamanı. Gece ziyaretlerine nadiren aldırış ederdi.

CHAMPION HEIGHTS'I BULMAK KOLAYDI. Burası hala ayakta olan tek yüksek bina. Bir zamanlar Lenox Pointe olarak adlandırılmıştı, ancak o kadar çok tadilat geçirmiş ve o kadar çok el değiştirmişti ki eski adı neredeyse unutulmuştu. Ustaca budanmış yaprak dökmeyen ağaçların arasında yer alan kırmızı tuğla ve betondan yapılmış on yedi katlı bina, Buckhead'in mağaza ve barlarının üzerinde mistik bir kule gibi yükseliyordu. Duvarlarına ve balkonlarına yapışan soluk pus, insan yapımı keskin kenarları bulanıklaştırırken, bir koğuş ağı onu besleyen büyüü yüksek binanın büyük bir kayadan başka bir şey olmadığına ikna etmek için yorulmadan çalışıyordu. Bir çarpıtma,

büyü emeğinin yan etkisi, yapıya eşit olmayan bir şekilde yayılmış ve yüksek binanın bazı bölümleri dik bir granit uçurumun parçaları gibi görünmüştür.

Büyü küçük bir servete mal olmuş olmalıydı ve şimdiye kadar yüksek binayı ayakta tutmuş olsa da, bunu yapmaya devam edeceğinin garantisi yoktu. Ben öyle sanıyordum. Tüm düzenekte karmaşık büyülere özgü o tuhaf mantıksızlık vardı. Bunu anlamak için özel bir zekâya sahip olmak gerekiyordu.

-Tıpkı kuantum fiziği gibi. Champion Heights'ın geleceği ne olursa olsun, sahipleri yatırımlarının karşılığını birkaç kat fazlasıyla almışlardı. Birçok çift bir yıllık kira bedeliyle emekli olmaktan mutlu olurdu.

Karmelion'u Cadillac'ların, seçkin Lincoln'lerin ve sihirli dalgalar sırasında sürücülerini taşımak için tasarlanmış tuhaf mekanizmaların arasına park ettim. Bir m-taramayı taşımanın uygun bir yolu yoktu, bu yüzden onu katladım ve Almanak'ımın sayfaları arasına yerleştirdim. Gece rüzgârı uzaklardan kokular getiriyordu: biraz odun dumanı, kızarmış et kokusu. Araziyi geçtim ve beton merdivenlerden yukarı çıktım, bazı pitoresk çalılıklarla çevrili, döner cam kapılara doğru ilerledim. Büyülü cam şeffaflığını biraz kaybetmişti ama lobiyi çevreleyen ağır metal ızgarayı ve şok yayını bana doğrultmuş olan gardiyanın bulunduğu küçük kafesi seçmekte zorlanmadım.

Soluma uzandım ve dahili telefonun düğmesine bastım. Tısladı.

"On beşinci kat, bir elli sekiz, lütfen."

Sesi parazit yüzünden bozulmuş olarak geri geldi. "Kod, lütfen."

"Kader anında ileri atıldı, sağlam Scyld Tanrı'nın sığınağına." Şifre olmasaydı, elli sekizi sorgularken beni dışarıda tutardı ve o zaman bile

üzerim aranmadan ve avcıyı teslim etmeden giremezdim. Kılıcımdan ayrılmak gibi bir seçeneğim yoktu.

Metal ızgara yana kaydı. "Devam edin."

Döner bir kapı beni fenerlerin ışığıyla dolup taşan lobiye kabul etti. Adımlarım, cilalı kırmızı granitten döşenmiş zeminde gürültülü bir şekilde, köşelere doğru kaçışan küçük yankılar gönderdi. Asansöre yaklaştım. Büyü hâlâ devam ediyordu ama Champion Heights'ı daha önce de bir büyü dalgalanmasının ortasında ziyaret etmiştim. Asansörleri koşullar ne olursa olsun çalışıyordu.

On beşinci katı lüks yeşil bir halı kaplıyordu. Gördüğüm bazı yataklardan daha kalındı. İçine gömülerek 158 işaretili metal kapıya doğru ilerledim, zilin düğmesine bastım ve büyü'nün kısa devre yapma ihtimaline karşı kapıyı çaldım. Evde kimse yoktu.

Elektronik bir anahtar kart okuyucunun metal kutusu, yaklaşık altıya üç inç boyutlarında, kapıyı güvence altına alıyordu. Champion Heights'taki her şey gibi kilit de görüldüğü gibi değildi, teknoloji kılığına bürünmüş bir sihirdi. Avcı kınından çıkarken fısıldadı ve ben de kılıcımı anahtar kart okuyucunun dar yarığına soktum. Kılıca odaklanarak elimi bıçağın üzerine koydum. Parmaklarımdan bir büyü titreşimi yayıldı.

Açın!

Kilit tıkladı ve ağır kapı avucumun baskısı altında gevşedi. Avcıyı alıp içeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Fenere uzandım, yuvarlak sapını çevirdim ve geniş bir mavi alev dili parlayarak daireyi aydınlattı. Hayatımı asla bir iç mimar olarak kazanamayacaktım. Evim rahat bir kaostu, mobilyalarım uyumsuzdu ama son derece işlevseldi. Herhangi bir parçanın estetik özellikleri ikinci plandaydı.

Benim için rahatlık ve lüks, koltuğumun yanında bir okuma lambası ve bir fincan kahveyi desteklemek için küçük bir masaya sahip olmak anlamına geliyordu.

Burada öyle değil. Bu daireye adımımı attığım anda, sahibinin çevresini bilinçli bir hedefle hazırladığı açıktı. "Satış" kelimesinin hiçbir anlam ifade etmediği bir kişi tarafından yıllar boyunca yapılan seçici satın alımlara bakıyordum. Mobilyalar, halı, yedek süslemeler, hepsi kendine özgü bir bütün oluşturacak şekilde harmanlanmıştı ve buraya bakmak, bir hayvanat bahçesinde Afrika savanasının yeniden inşasını izlemekle aynı hissi uyandırıyor. Cam, çelik ve beyaz peluştan oluşan, elipsler ve kıvrımlardan oluşan uyumlu ama yabancı bir yaşam alanıydı. Odadan biri yatak odasına, diğeri çift lavabolu ve duşakabinli banyoya, üçüncüsü de laboratuvara açılan üç kapı vardı.

Büyü sisi içerideki manzarayı etkilemiyordu ve devasa pencereler sonsuz siyah gökyüzünün altında gece yarısı Atlanta'sının görüntüsünü sunuyordu. Tek bir fenerin zayıf ışığı pencere camını okşuyor, onu görünmez kılıyor ve sanki dairenin kendisi cam ve taşla tanımlanmış ama dışarıdaki dünyadan ayrılmayan bir gece yarısı gökyüzü parçasıymış gibi dışarıdaki karanlığa nüfuz ediyordu. Pencereye çok yakın durursam, şehrin üzerinde uçtuğumu hayal edebilirdim.

Ben izlerken, teknoloji vurdu. Binlerce küçük ışık, siyah kadifenin kıvrımları arasında mücevherler gibi parladı ve sokak lambaları altımdaki caddeyi insan yapımı güneş ışığıyla doldurdu. Fener titreyip söndü ve dairenin içinde parlak elektrik ışıkları yandı, illüzyonu öldürdü ve beni sonsuz karanlıktan ayırdı. Cam aşılmaz hale geldi ve şeffaf bir kafesin ortasında kilitliymişim gibi camın altında kaldım. Birden kendimi savunmasız hissettim ve çelik ve opak camdan yapılmış tek bir okuma lambası hariç tüm ışıkları kapattım.

Yüzümü ve kollarımı dirseğime kadar yıkadım, lavabonun yanındaki kancada asılı bulduğum kabarık beyaz havluya kuruladım ve ultramodern kanepeye yerleştim. Curran'ın sorusu kafamı kurcalıyordu: Şövalye koruyucu Greg'in soruşturmasını neden isimsiz bir paralı askere versin ki? Görünüşte hiç mantıklı gelmiyordu. Sonunda kendi egomun ötesine bakmayı başardım. Tarikat'ın kendi adamlarından biri ölmüştü, önemli bir güce sahip tanınmış bir adam. Bunu kendileri halledemezlerdi. Bir haçlı getireceklerdi.

Haçlılar, Tarikat'ın neşterle eşdeğer bir işlevi vardı. Patlamaya hazır kötü bir çıbanınız varsa ona bir Haçlı atarsınız. Yalnızlar, son derece yetenekli ve ölümcüller, yaptıkları işte harikalar ve işi bitirdikten sonra geldikleri yere geri dönüyorlar. Ted benden "suçu araştırmamı" bekliyordu, yani benden çok gürültü yapmamı ve dikkatleri üzerime çekmemi bekliyordu, haçlı ise benim sis perdem altında sessizce çalışıyordu. Bu durum beni iki saniye kadar rahatsız etti ama sonunda her iki taraf da istediğini aldı: Ted paratonerini aldı, ben de Greg'in katilini aramaya başladım. Herkes kazandı.

Almanak'ı çevirerek açtım ve Bono'nun bana verdiği makalenin m-taramasını ve katlanmış kesitini kitabın sayfaları arasından çıkardım. M-taramaya son bir kez bakıp cam masanın üzerine koydum, makaleyi açtım ve okumaya başladım. Dairenin sahibi birazdan gelirdi. Sabahın ikisinden sonra nadiren dışarıda kalırdı; gece üçün uğursuz bir saat olduğunu düşünürdü.

TEK BİR TAKSİ GELDİĞİNDE SAAT İKİ'YE YAKLAŞMIŞTI
altımdaki caddede ilerliyordu. Dürbünü gözlerime
kaldırdım.

Taksinin kapısı açıldı ve bir sarışın kaldırıma adım attı. Uzun boylu ve çok inceydi. Kısa siyah elbisesi dar kalçalarını ve uzun belini sarıyor, vücudu için fazla büyük görünen göğüslerini ustaca sarmak için genişliyordu. Bembeyaz parlayacak kadar solgun saçları, kıvrımsız bir şekilde omuzlarına dökülüyordu.

Yüksek elmacık kemikleri, ince burnu, kocaman gözleri ve dolgun ağızla yüzü mükemmel bir biçime sahipti. Yüksek binaya doğru yürürken yüzünde, daha az çekici birinin yüzünde olsa dudak bükme olarak adlandırılabilir bir ifade vardı. Zarif, zarif ve kibirli güzelliğiyle genç bir Arap atı gibiydi; mağrur, zalim ve her erkek için karşı konulmaz bir meydan okumaydı.

Yoldan geçen yalnız bir adam durdu, onu görünce çarpıldı. Islık çaldığını düşündüm ama emin olamadım. Sarışın onun varlığını hiç denemeden yok saydı; onun için adam yoktu. Dürbünü bir kenara bıraktım ve Almanak'ıma döndüm.

Beş dakika sonra kilit tıklandı ve sarışın kapıdan içeri girdi. Beni gördü ve durdu. Alaycı tavrı kayboldu. "Oh, güzel. Senin için bir şeyim var."

Yine mi?

Mutfağa gitti, dolaptan birkaç protein kutusu aldı ve onları barın üzerine koydu. Bir poşet kuru kayısı, bir poşet şeker, bir blok çikolata ve büyük boy bir blender ile birlikte konservele katıldı. Buzdolabından bir kutu yumurta aldı ve üç tanesini blender'a kırdı. Ardından iki avuç kayısı, birkaç bardak şeker, çikolata ve en az altı teneke kutunun içeriği geldi. "Buzlu su," diye mırıldandı sarışın, kendime aldığım içeceği işaret ederek. "Bardan bir şeyler alabilirdin."

"Su istedim," dedim.

Sarışın gülümsedi, yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve blenderı çalıştırdı. Bıçaklar dönerek içindekileri kalın, homojen bir macuna dönüştürdü. Blender'ın fişini çekti, üst kısmını pratik bir çevirmeyeyle ayırdı ve doğrudan içinden içti.

"Ne kadar, bir galonun üçte ikisi kadar mı?" Ben sordum.

Bir an için içmeyi bıraktı. "Aslında dörtte üçe yakın."

İşini bitirdi ve elbisesini kararsızca başının üzerine çekti. Tekrar kitabıma baktım.

"Rahatsız mı oldun?" diye güldü sarışın, çoraplarını çıkarırken.

"Hayır, sadece seni biraz yalnız bırakıyorum." Ve midemin sıkışıp yanan içeriğini boğazıma fıskırtacağı o muhteşem anı kaçırmayı umuyordum.

"Seni hasta ettiğimi kabul edebilirsin." "O da var."

"Onu nasıl buluyorsun?" diye sordu sarışın.

Yukarı baktım ve onu yerde çıplak bir şekilde dururken gördüm. "Bir buz kraliçesi için hiç fena değil. Göğüsler çok büyük."

Sarışın yüzünü buruşturdu. "Evet, biliyorum." "Neden bir kadın?"

Merak ettim.

"Çünkü ben bilgi ticareti yapıyorum Kate ve erkekler sırlarını güzel kadınlara söyleme eğilimindedir." Gülümsedi. "Senin de çok iyi bildiğin gibi."

"Bana sırlarını anlatmaları için genellikle erkekleri bedensel zarar vermekle tehdit etmem gerekir."

"O zaman o adamlar için üzülüyorum. Belli ki kötü bir zevkleri var. Fey lambalarımıza takılan dönüştürücüleri kimin yaptığını biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Aslında dört şirket var. Hafta sonuna kadar belediye meclisi önümüzdeki üç yıl için hangisinin belediye ihalesini alacağına karar verecek. Şu anda bu şehirde nasıl oy kullanacağını bilen üç kişi var."

"Dur tahmin edeyim, sen de onlardan biri misin?"

Sarışın cevap vermedi ama gülümsemesi biraz genişledi ve beyaz dişlerinin kısa bir anlığına görünmesine izin verdi. Benim gibi bir mali moron bile bu tür bir bilginin fiyatının astronomik olması gerektiğini biliyordu.

Kasları hareket etti, gerildi, büküldü, sanki derisinin altında bir solucan yumağı aniden canlanmıştı. Midem guruldadı. Dişlerimi sıktım ve yemeğimi ait olduğu yerde tutmaya çalıştım. Sarışının leğen kemiği kaydı, omuzları genişledi, bacakları kalınlaştı, göğüsleri eriyerek devasa bir erkek göğsü oluşturdu. Kas ipleri kıvrıldı, güçlü bacakları ve devasa kolları şekillendirdi. Yüzünün kemikleri süründü, burnu kalınlaştı, çenesi güçlü ve kare bir hal aldı. Göz rengi koyulaşarak delici yoğun maviye dönüştü. Saçları çözüldü ve tekrar uzadı, bu kez koyu kahverengiye dönüştü. Gözlerimi kırdım ve karşımda bir adam duruyordu. Profesyonel bir vücut geliştiricinin keskin titizliğiyle kaslı, uzun boylu ve oldukça iyi donanımlı biriydi. Mavi gözleri, doğuştan bir dövüşçünün düz yüzünden bana bakıyordu - keskin kenarları yoktu, bir yumrukla parçalanacak çıkıntılı bir kemik yoktu. Biraz zırh giyse her barbar sürüsünün sadakatini kazanabilirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sesi derin ve emrediciydi.

Ona baktım. "Etkileyici ama çok fazla."

Bana doğru eğildi, mavi gözleri yerine getirebileceğinden emin olduğum bir vaatle dumanlıydı. Yatak odasını düşünmemeye çalıştım.

"Çok mu fazla?"

"Evet. Tehdidi seviyorum. Çok erkeksi, ama gördüğü her şeyi becerecek ve bana 'fahişe' diyecek gibi görünüyor."

Karşımdaki barbar kral burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Seni bu sonuca tam olarak ne götürüyor?"

"Emin değilim. Sanırım gözlerinde bir şey var."

"Yani hayır mı?"

"Hayır."

"Onun üzerinde çalışmam gerekecek."

Barbar söndü, müthiş kasları zayıflayarak daha ince bir yapıya büründü. Saçları yok oldu, başı kel kaldı ve yüzü uzadı, zeki koyu renk gözleri ve büyük bir burnu oldu. Saiman olarak tanıdığım adam bara doğru yürüdü ve lavabonun musluğundan bir bardak su çekti.

"İş mi?" dedi, m-taramasına bakarak.

"Evet."

Başını salladı, bardağını boşalttı ve yeniden doldurdu.

"Büyünün izini bile hissedemiyorum," dedim. "Yine de metamorfoz geçirmekte sorun yaşamıyor gibisin. Neden böyle?"

Bana bir kaşını kaldırdı -benimkine o kadar benzeyen bir hareketti ki bunu benden kopyaladığına yemin edebilirdim. Muhtemelen öyleydi. Saiman sık sık müşterilerinin tavırlarını taklit ederdi. Bunu bilinçli olarak yapıyordu, onları tedirgin ettiğini biliyordu.

"Anahtar kelime 'görünmek'. Metamorfoz artık konsantrasyon gerektirirken, sihirli gelgit sırasında doğal olarak akıyor. Ama sorunuzun özüne cevap vermek gerekirse, vücudumun büyü depoladığına inanıyorum. Tıpkı bir pil gibi. Hatta belki de kendi büyüünü üretiyordur."

İkinci bardağı da içti ve kanepeye yaklaştı. "Seni ne zamandır bekletiyorum?"

"Çok uzun sürmez."

Bir an için manzarayla ilgili bir yorum yapacağını düşündüm ve sonra kendime engel olamayıp ondan kendi 'manzarasını' bazı kıyafetlerle korumasını istemek zorunda kalacaktım. Neyse ki yatak odasına çekildi.

Saiman kendi Uberman'ini, kadınlar için karşı konulmaz olacak bir süper erkeği yaratma arzusuyla hareket ediyordu. Arayışının cinsel yönü onu, mükemmel bir insan imajı yaratmaya yönelik bilimsel motivasyondan çok daha az ilgilendiriyordu. Bu nihai şekil arayışına bilinmeyen amaçlar için girmişti, çünkü eğer başarırsa Uberman'ıyla ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Her şeye uyguladığı aynı metodik mantıkla bu zorluğa yaklaştı ve çoğu gerçekte neye benzediği hakkında hiçbir fikri olmayan geniş bir denek havuzundan geri bildirim toplamaya çalıştı.

Uzun zaman önce onun Uberman'ının var olamayacağını savunmuştum. Temel erkeğin bir imgesini yaratmayı başarsa bile, bu onun beklentilerini boşa çıkaracaktı. İki insan arasındaki etkileşime çok fazla şey bağlıydı ve nihayetinde yakınlığa yol açan da bu etkileşimdi. Benimle büyük bir tutkuyla tartıştı ve ben artık tartışmamayı öğrenmiştim.

Bir yıl önce bir koruma görevi sırasında tanıştık. Tüm paralı askerler er ya da geç böyle bir iş yapardı ve benim şansına Saiman çıktı. O sırada yaralıydı, bir mide ameliyatı sonrası komplikasyon nedeniyle yatağa mahkum olmuştu. Enfeksiyonla savaşırken vücudu sürekli değişiyordu ve onu korumak çok zordu. Onu ortadan kaldırmak için gönderilen suikastçılardan ikisini öldürmeyi başardım. Üçüncüsünü gözüne bir kalem saplayarak öldürdü. İş berbat ettiğimi düşünmüştüm ama o zamandan beri minnettar görünüyordu. Şikayet etmedim. Hizmetleri ucuz değildi.

Saiman lacivert bol bir giysiyle döndü, sıradan bir eşofman gibi kesilmişti ama bu lakapla kirletilemeyecek kadar pahalı görünüyordu. Kucağımda hâlâ açık duran Almanak'a baktı, Bono'nun birkaç gün önce bana verdiği makale sayfanın üzerinde duruyordu.

"Volshebstva e Kolduni'den kesilmiş. Ne kadar iddialı bir başlık. Sanki 'Büyüler ve Büyücüler'i Rusça yazmak onlara bir şekilde daha fazla güvenilirlik kazandıracakmış gibi. O saçmalıkları okuduğunu bilmiyordum."

"Bilmiyorum. Makale bana bir tanıdığım tarafından verildi."

"Bu paçavralarla ilgili sorun, onları yayınlayan insanların büyü'nün akışkan olduğunun farkında olmamaları. Hatalı bilgiler yayınlıyorlar."

Bu eski ve geçerli bir argümandı. İnsanlar büyüü etkiledikleri gibi büyü de onları etkiliyordu. Eğer yeterince insan bir şeyin doğru olduğuna inanırsa, bazen büyü de buna boyun eğer ve onu doğru yapardı.

Saiman makaleyi taradı. "Her zamanki gibi eksik ve saçmalıklarla dolu. Upir'i ceset yiyen bir ölümsüz olarak sınıflandırıyorlar. Bakın, upir'in muazzam bir cinsel iştahı olduğunu doğru bir şekilde belirtiyorlar, ancak çelişkinin farkında değiller: bir ölümsüzün çiftleşme dürtüsü yoktur, bu nedenle bir upir ölümsüz olamaz. Ayrıca, doruğa ulaşmak için yeterince uzun süre güvence altına alabileceği herhangi bir memeliyle çiftleşmeye çalışacağından bahsediyorlar, ancak böyle bir birleşmenin ürününün genellikle upir'e hizmet etmek için hayatta kaldığını not etmiyorlar." Makaleyi tiksintiyle yere bıraktı. "Bu yaratık hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacınız olursa, bana haber verin."

"Yapacağım."

"Seni benim mütevazı evime getiren nedir?" "Değerlendirilmiş bir m-taramaya ihtiyacım var."

Yine kaşlarını kaldırdı. Ondan nefret etmeyi öğrenebilirdim. "Pekâlâ. Saat başına ücret alacağım. Her zamanki indirimimiz başlıyor ..." Saatine baktı. "Şimdi. Tam bir muayene mi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, sadece temel şeyler. Süslü şeylere param yetmez." "Ucuz müşteri mi?"

"Pro-bono çalışıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Kate, bu korkunç bir alışkanlık." "Biliyorum."

Çizelgeyi aldı ve uzun parmaklarıyla nazikçe tuttu. "İlginizi çeken nedir?"

"Aşağıya doğru bir dizi küçük sarı çizgi." "Ah."

"Sarıyı ne kaydeder? Ve cevap bana ne kadara mal olacak?"

"Harika bir soru. Bunun mekanik bir arıza olmadığından emin olmak için bir test yapmama izin verin."

Onu laboratuvara kadar takip ettim. Ortalama bir üniversite laboratuvarında çalışan personelin sevinçten başını döndürecek bir ekipman ormanı, aleve dayanıklı masaların ve tezgahların siyah yüzeyleri üzerinde duruyordu. Saiman yeşil su geçirmez bir önlük ve bir çift kaygan opak eldiven giydi, masanın altına uzandı ve seramik bir tepsi çıkardı. Pratik ve ekonomik bir hareketle tepsiyi köşedeki cam küpün yanına götürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Büyüden arta kalan izleri bulmak için m-taramasını yapacağım. Tam muhafaza. Herhangi bir kirlenme istemiyorum."

"Buna gücüm yetmez."

"Bedava. Fedakârlığınız beni etkiledi. Yine de benim zamanımı ödemek zorundasınız elbette."

Bir kola dokundu ve küp metal bir zincir üzerinde yukarı doğru yükseldi. Saiman tepsiyi seramik platformun üzerine kaydırđı ve küpü indirdi, böylece cam tepsiyi çevreledi. Parmakları klavyenin üzerinde dans etti ve yeşil bir renk patlaması odayı doldurdu. Renk söndü, tekrar parladı, söndü ve bir yazıcı başka bir masanın üzerinde bir parça kâğıt çıkararak gevezelik etti.

Yırtıp çıkardı ve bana uzattı. Boştu; tepsiye sihir izi bulaşmadığından emin olmak için yapılan bir kontroldü.

Saiman m-taramayı tepsiye taktı, küpün içine kaydırđı ve özenle hazırladığı yüksek teknoloji dansını tekrarladı. Bu kez yazıcı m-taramamın tam bir kopyasını üretti.

Saiman bir süre düşündü ve elinde m-tarayıcı, masaya yaslandı. "Sorun şu ki, m-tarayıcı kusurlu."

Kalbim sıkıştı. "Yani, bu bir arıza mı?"

"Bir bakıma. Şu an itibariyle tarayıcı kusurlu bir alet. İnsanları açık maviden gümüşe kadar çeşitli tonlarda kaydediyor, ancak büyülerinin ince tonunu belgelemekte sıklıkla başarısız oluyor. Bir vampir için mor ya da bir şekil değıştirici için yeşil gibi en radikal varyasyonlar dışında neredeyse her şey tarayıcıdan kaçıyor. Kabaca eşit güce sahip bir durugörü uzmanı ve bir kâhin, büyü eğilimleri farklı olsa bile aynı renkte kaydedilir. Ve," Saiman ince dudaklı bir gülümsemeye izin verdi. "Tüm fera büyülerini beyaz olarak kaydeder."

"Fera, vahşi gibi mi? Hayvan büyüğü mü?"

"Her hayvan türü kendine özgü bir büyü yayar. Sıradan bir m-okuyucu bunu beyaz olarak kaydeder, böylece biz onu görmeyiz bile. Yakın zamanda Kyoto'daki bazı parlak beyinler

aşırı duyarlı bir tarayıcı kullanarak çok çeşitli hayvanları incelediler. Her hayvan türünün kendi rengini ürettiğini kesin olarak kanıtladılar. Soluk, pastel ama belirgin ve her zaman sarının bir türevi."

"Yani sarı çizgiler hayvanlar anlamına mı geliyor?"

"Mükemmel bir tarayıcıda, evet. Ama bizim hurda parçamızda hayvanlar büyük olasılıkla beyaz görünecektir. Onları fark etmemizin tek yolu başka bir büyülü etkiyle karışmalarıdır."

"Beni kaybettin."

"Çizgilerine bak. Hafif bir şeftali rengi var. Çok silik ama çizgileri görebilmemizin tek nedeni bu şeftali rengi. Bu, çoğunlukla hayvansal olan ama başka bir şeyle lekelenmiş bir şeyle karşı karşıya olduğunuz anlamına geliyor."

Başım döndü. "Tamam. Şunu tekrarlamama izin verin. Tüm hayvan büyüleri beyaz olarak kaydedilir ama aslında soluk sarıdır. Diğer tüm renklerin kolayca baskın olduğu çok zayıf bir sarı. Başka bir renkle karışmadığı sürece bu soluk sarıyı görmenin bir yolu yoktur. İnsanın mavisıyla karışan kurdun sarısı, bir likantropun avcı yeşilini oluşturur. Bu mantıkla, insana dönüşen bir hayvan olan kurtadam bataklık yeşili olarak kaydedilecektir. Şu ana kadar haklı mıyım?"

Başını salladı.

"Sarı çizgileri görebiliyor olmam, tarayıcının güçlü hayvan büyüü ve başka bir şeyin dokunuşuna sahip bir şeyin varlığını gösterdiği anlamına geliyor. Çizgiler şeftali renginde olduğuna göre, muhtemel şüpheli ... turuncu olacaktır."

Son kelimeyi ısırdım. Turuncu kırmızıdan geliyordu ve kırmızı da ölü büyüünün rengiydi.

Saiman benim çıkarımıımı doğruladı. "Ölü büyüleriyle bağlantısı olan bir hayvan. Ne tür olduğunu bilmiyorum. Kesinlikle bir hayvan zombi değil. Bu koyu kırmızı olarak kaydedilir. İyi eğlenceler."

İnledim.

"Vakit nakittir," dedi, "bu yüzden düşünüp taşınmanızı sonraya saklamanızı öneririm. Benim için başka bir şeyiniz var mı?"

"Hayır."

Saatine baktı. "Otuz yedi dakika."

Dokuz yüz altmış iki dolarlık bir çek yazdım ve vadesiz hesabımda tam dört yüz dolar dokuz sent kaldı. Acil durumlarda kullanmak üzere biriktirdiğim beş yüz dolarım vardı. Yakında daha fazla para gelmezse, yer değiştirmeyi düşünmek zorunda kalacaktım.

Ona çeki uzattım. Bakma zahmetine bile girmedim. "Nasıl sonuçlandığını bana haber ver," dedi. geleneksel gülümseme.

"İlk duyan sen olacaksın."

"Peki Kate? Eğer son prototipim hakkında fikrini değiştirirsen, teklifim hâlâ geçerli."

Delici mavi gözler ve devasa kaslar zihnimin gözünün önünden geçti. Ejderhalar bu taraftaydı. "Teşekkürler, ama bu pek mümkün değil."

Daireden çıkarken Saiman'ın dudaklarında beliren gülümseme tonunun hoşuma gitmediğine karar verdim.

BÖLÜM 4

Yediye yakın GREG'in dairesinde uyandım ve telefona uzandım. Jim'in numarasını çevirdiğimde üç kez çaldı, bir klik sesi duydum ve telesekreter herhangi bir ön uyarı mesajı vermeden bip sesi çıkardı. Kısa ve öz bir "beni ara" mesajı bırakıp kapattım. Bundan hiç memnun olmayacaktı. Avla geçen bir gecenin ertesi sabahı, şekil değiştirenler için bir Shaolin keşişi için meditasyon kadar kutsal olan sakin bir tefekkür zamanıydı. İnsan ve Canavar arasında kalan şekil değiştiriciler, her biri üzerinde tam kontrol sahibi olmaya çalışır ve bu yüzden gün doğumunu içlerine bakarak karşılardı. Kendilerini düşünme anları tamamlandığında huzurlu bir uykuya daldılar. Jim'in dün gece Unicorn'da avlandığından pek şüphem yoktu. Büyük olasılıkla çoktan uyumuştum ve makine onu çıldırtana kadar bipleyerek mesajı duyuracaktı. Bu düşünceye gülümsedim.

Gerindim, omuzlarımdaki ve sırtımdaki bükülmeleri çalıştırdım. Duvardaki gölgeye tekme attım, elimden geleni yaptım ama hayali rakibime asla dokunmadım. Bazı temel tekmeler, ön tekme, yuvarlak tekme, itme ve daha ayrıntılı formlarla bitirdim. On dakika sonra terledim ve çoğunlukla kollarım, omuzlarım ve göğsümdeki güç üzerinde çalışarak yirmi dakika daha devam ettim. Greg'in ağırlıkları yoktu, bu yüzden dambıl yerine kurşun dolu ağır bir topuz kullandım. Dengesi pek iyi değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Birkaç gündür ağırlık kaldırmamıştım ve kendimi normalden daha zayıf hissediyordum. Yine de kontrollü, kararlı efor iyi hissettirdi ve

Ruh halim yavaş yavaş düzeldi, böylece duş beni çağırmaya başladığında neredeyse neşeliydim.

Elim banyonun kapısına dokunduğu anda telefon çaldı. Jim'in hatta olmasını bekleyerek 180 derece döndüm.

"Jim?"

"Merhaba," dedi bir erkek sesi. Hoş bir sestti, iyi ayarlanmış ve netti. Daha önce de duymuştum ama nerede olduğunu hatırlamam bir dakika sürdü.

"Dr. Crane?"

"Crest."

Evet, diş macunu isimli hayır kurumu çalışanı. Numaramı nereden bulmuş? "Yardımcı olabilir miyim?"

"Benimle öğle yemeği yiyeceğini umuyordum."

İnatçı herif. "Numaramı nasıl aldın?"

"Tarikat'ı aradım ve onlara yalan söyledim. Ölü vampir hakkında bilgi sahibi olduğumu söyledim ve onlara kimlik bilgilerimi verdim. Bana bu numarayı verdiler."

"Anlıyorum."

"Peki bana katılacak

mısın?" "Çok

meşgulüm."

"Ama arada bir yemek yemelisin. Seni daha az resmi bir yerde tekrar görmeyi gerçekten çok isterim. Bana bir şans ver ve eğer öğle yemeği işe yaramazsa, ufkundan kaybolacağım."

Bunu düşündüm ve evet demek istediğimi fark ettim. Bu tamamen gülünç bir şeydi. Bir bombanın üzerinde oturuyordum ve hem Sürü hem de İnsanlar fünyeyi ateşlemeye hazır bekliyordu ve ben burada bir randevuyu düşünüyordum. Gerçek bir randevuya çıkmayalı ne kadar olmuştu? İki yıl mı?

"Anlaştık," dedim. "Seninle on iki ile on iki buçuk arasında Las Colimas'ta buluşacağım. Nerede olduğunu biliyor musun?"

O biliyordu.

"Peki ya Dr. Crest?"

"Sadece Crest,
lütfen."

"Crest, lütfen Tarikat'ı bir daha arama."

Şaşırmasını bekliyordum ama neşeyle "Evet, hanımefendi!" dedi ve telefonu kapattı.

Duşa girerken neden onunla buluşmayı kabul ettiğimi anlamaya çalıştım. Yalnız ve yorgun hissetmek ve normal insan teması, erkek insan teması, bir canavara dönüşmeyen ya da kıyafet değıştirir gibi kaslarını değıştirmeyen türden bir erkek teması istemenin dışında bir nedeni olmalıydı. Belki de bu fırsatı, morgda l vampire yapılan muamele hakkında ondan bilgi almak için kullanabilirdim. Evet, işte buydu.

Duşun yarısında telefon çaldı. Suyu kapattım ve muşambanın üzerine ıslak sabun köpüğü damlatarak telefonu almaya gittim.

"Evet?"

"Bu Maxine, canım."

"Merhaba, Maxine."

"Koruyucu bugün saat sekiz buçukta sizi ofisinde görmek istiyor."

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil canım."

Telefonu kapattım ve tekrar duşa girdim. Sıcak su beni tatmin edici bir şekilde çarptı ve kaslarımı yatıştırdı.

Telefon aldı.

I hırladı ve tepindi geri için ve Telefon, Suyu kapatma zahmetine girmeden.

"Ne?"

"Sen var bazı lanet olsun sinir arıyorum
Ben içinde Sabahleyin," diye homurdandı Jim.

"Güzellik uykunuzu böldüğüm için beni affedin!" Hırladım.

"Beni ne diye çağırdın?"

"Gözlerinizi açmanızı ve bana Pack cinayetlerinin bir listesini vermenizi istiyorum: yerler, zamanlar ve benzeri."

"Biliyorsun, bu gizli bir bilgi. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Umurunda olan tek kişi benim. Pencereden dışarı bak. Kürklü kıçlarınıza yardım etmek için bekleyen bir sıra insan görüyor musunuz?"

Telefonu kapattım ve duşa geri döndüm. Buharın yokluğu beni uyarmalıydı ama aptalca bir hareketle buz gibi soğuk şelalenin içine girdim. Ben konuşurken duşun sıcak suyu bitmişti. Duş borusunu tıkamak ne kadar tatmin edici olursa olsun sıcak suyu geri getirmeyecekti, bu yüzden duşu kapattım ve havluyla kurulandım. O günlerden biri olacaktı.

ZİYARETÇİ KOLTUKLARINDAN BİRİNDE BAĞIRSAKLARIN DERİNLİĞİNE OTURDUM

Şövalye koruyucusunun ofisinde. Bu kez Ted telefonda konuşmuyordu. Onun yerine masasının arkasından, kalesinin surlarından kuşatma altındaki Sarazenleri izleyen bir ortaçağ şövalyesi gibi beni izliyordu.

Anlar dakikalara dönüştü.

Sonunda, "Dosyanı Akademi'den aldım." dedi.

Oh, kahretsin.

"E-dereceniz vardı," dedi.

Elektrumun E'si. O kadar da önemli değil, gerçekten.

"Otuz sekiz yıl içinde Akademi'ye kaç tane e-dereceli öğrenci geldi biliyor musunuz?" diye sordu.

Biliyordum. Greg bana sayının kulak zarımda delikler açtığını defalarca söyledi ama koruyucuyu kışkırtmanın bana bir faydası olmayacaktı, bu yüzden sustum.

"Sekiz," dedi, kelimelerin içine işlemesine izin vererek.

"Sen de dahil." Ciddi görünmeye çalıştım.

Ted kalemini iki santim sola kaydırды, dikkatlice baktı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Neden gittin?"

"Otoriteyle ilgili bir sorunum vardı." "Kötü bir onur öğrencisi egosu mu?"

"Bunun ötesine geçti. Tarikatın benim için yanlış yer olduğunu anladım ve gerçekten aptalca bir şey yapmaya fırsat bulamadan geri çekildim."

Zihnimde Greg'in sesi biraz da sitemle şöyle dedi: "Ve böylece paralı asker oldun, kiralık bir kılıç, bir amaç ya da dava olmadan."

Ted dedi ki, "Artık Tarikat için çalışıyorsun."

"Evet."

"Nasıl hissettiriyor?"

"Şey, Doktor, oldukça ağırlı ve karıncalı hissediyorum."

Esprimi elinin tersiyle itti. "Dalga geçmiyorum. Nasıl bir his?"

"Şehirde bir üsse sahip olmak güzel. MA etiketi kapıları açıyor. Çok fazla sorumluluk var."

"Seni rahatsız mı ediyor?"

"Evet. Kendi başımayken çuvalıyorum ve maaşım boşa gidiyor, bu yüzden bir sonraki şey gelene kadar yetiştirdiklerimi yiyorum. Şimdi çuwallarsam bir sürü insan ölebilir."

Başını salladı. "Otorite tarafından boğulmuş hissediyor musun?"

"Hayır. Bana uzun bir tasma verdin. Ama orada olduğunu biliyorum." "Hatırladığın sürece."

"Bu unutabileceğim bir şey değil."

"Nataraja'dan bir şikâyetim var," dedi.

Rahatladım. Gelgit değişiyordu. "Öyle mi?"

"Davayı onlarla tartışmaktan kaçındığınızı iddia ediyor. Söyleyecek çok şeyi vardı."

"Sık sık söyleyecek çok şeyi oluyor." Omuz silktim. "Neden gürültü yaptığını biliyor musun?"

"Evet. Hem Halk hem de Sürü şüpheli. Bir işbirliği gösterisi yapmak istiyor."

Ted başını sallayarak değerlendirmemi onayladı. "Kumarhaneye gitmek için bir nedenim yoktu," dedim. "Artık bir sebebin var."

"Evet."

"Güzel. İşimiz bittikten sonra git ve onu sustur."

Başımı salladım.

"Bana şu ana kadar ne bulduğunu söyle."

Boşalttım. Ona ölü vampirden ve gizli damgadan bahsettim; kendisine Curran denmesini isteyen Canavar Lord'la olan görüşmemi anlattım ve m-taramadaki sarı

izgilerden ve Anna'nın rüyasından bahsettim.

Taş gibi suratında hiçbir ifade olmadan başını sallayarak tüm bunları dinledi. Bitirdiğimde, "Güzel" dedi.

Seyircinin bittiğini fark ettim ve ofisten ayrıldım. Bu sefer Sarazenler sırtlarına kızgın yağ dökülmeden kaçtılar.

Greg'in ofisine doğru ilerledim. Dün gecedan beri beni rahatsız eden, aklımı kurcalayan bir şey vardı ve bu sabah, buz gibi düşün verdiği öfkeyle keskinleşen aklımla nihayet ne olduğunu buldum: Greg'in dosyasındaki kadınların isimleri. Dört ismi unutmuş, hafızamdan silmişim; bu hem sorumsuzca hem de aptalcaydı. Bundan daha iyisini bilmeliydim.

Dosyayı bulmak ve isimlerin listelendiği sayfayı çıkarmak yaklaşık beş saniye sürdü. Sandra Molot, Angelina Gomez, Jennifer Ying, Alisa Konova. İsimleri bulmak için Greg'in dosyalarını kontrol ettim ama kadınların hiçbirinin ayrı bir klasörü yoktu. Farklı etnik gruplardan gelmeleri dışında hiçbir ortak noktaları yoktu. Bir telefon rehberi bulmak için etrafı karıştırdım, en alt çekmecede buldum ve inceledim. Gomez ve Ying yaygın soyadlarıydı ve Molot da seyrek değildi, bu yüzden Konova'yı aradım. Konov soyadlı iki adam buldum, Anatoli ve Denis. Ruslar soyadlarının sonuna bir sesli harf ekleyerek kadın cinsiyetini belirtirlerdi, bu nedenle Konov'un kadın biçimi Konova olurdu. Bunu göz önünde bulundurarak, isimlerin denemeye değer olduğunu düşündüm.

İlk numarayı çevirdim ve ilgisiz bir kadın sesinden numaranın kapatıldığı bilgisini aldım. İkinci numarayı denedim. Telefon çaldı ve yaşlı bir kadın sesi hafif bir aksanla "Evet?" dedi.

"Merhaba, Alisa ile konuşabilir miyim

lütfen?" Uzun bir duraklama oldu.

"Hanımefendi?"

"Alisa kayıp," dedi kadın sessizce. "Nerede olduğunu bilmiyoruz."

Başka bir şey sormama fırsat vermeden telefonu kapattı. Molot ikinci en iyi tahminim olduğu için onu aradım ve altı Molot buldum. Dördüncüsünde aradığımı buldum; genç bir erkek bana Sandra'nın kız kardeşi olduğunu söyledi ve isteksizce Sandra'nın da geçen ayın on dördünden beri kayıp olduğunu söyledi ama başka bir şey söylemeyi reddetti ve "polisler hala onu arıyor" diye ekledi. Ona teşekkür ettim ve telefonu kapattım.

Soyadı Ying olan on dokuz kişiyi ve soyadı Gomez olan yirmi yedi kişiyi aradım. Jennifer Ying'i bulamadım ama Gomezler arasında iki tane Angelina vardı. İlki iki yaşındaydı. İkincisi yirmi yaşındaydı ve kayıptı.

Jennifer Ying'in de diğer üç kadınla aynı kaderi paylaştığına kesin gözüyle bakılıyordu. Karakola gitmeyi düşündüm ama beynimin mantıklı kısmı beni hiçbir bilgi vermeden kapı dışarı etmekle kalmayacaklarını, aynı zamanda işimi daha da zorlaştıracak kadar dikkat çekeceğimi söyledi. Polisler tam teşekkürllü şövalyelere saygı duyarlardı ama şartlar onlara başka seçenek bırakmadığı sürece onlarla işbirliği yapmazlardı. Ben bir şövalye bile değildim.

Dört bayanın da pençeleri ve kürkleri çıkmış ve Curran'a "Lord" diye hitap ediyor olabilirdi, bu durumda yedi ölü şekil değiştiricinin arasında oldukları için kayıp olduklarını düşünmek mantıklı olurdu. Doğrulamak için Jim'i aradım ama ya evde değildi ya da telefonlarıma cevap vermemeye karar vermişti. Mesaj bırakmadım.

Yapacak bir şey kalmadığı için dosyayı kaldırdım. Neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti ve görüşmem gereken bir plastik cerrah vardı.

LAS COLIMAS'IN DEKORATÖRÜ BÜYÜK BİR

Hem erken Aztek hem de geç Taco Bell mimari tarzlarının hayranıyım. Restoran parlak kabinler, gösterişli piñatolar ve sahte yeşilliklerden oluşan şatafatlı bir karmaşaydı. Eski Azteklerin sayısız insan kurbanının kafataslarıyla doldurduğu gerçek raflardan esinlenerek modellenmiş reçineden bir kafatası rafı, uzun büfe masasının çatısını taçlandırıyordu. Pencere kenarlarında, hasır mısır koçanlarından dökülen plastik meyvelerin arasında gizli emanetlerin küçük pişmiş toprak kopyaları duruyordu.

Ortamın bir önemi yoktu. İçeri girer girmez nefis koku beni sardı ve girişi kasadan ayıran, ünlü Xochopilli'yi, Çiçeklerin Prensi'ni simgeleyen beş ayak yüksekliğindeki pişmiş topraktan yapılmış vahşetin yanından hızla geçtim. Kızıl saçlı bir garson yoluma çıktı.

"Affedersiniz," dedi dişlerinin tamamını gösteren bir gülümsemeyle. "Siz Kate misiniz?"

"Evet."

"Partiniz bekliyor. Bu taraftan lütfen."

Beni açık büfe masasının önünden geçirirken, bir erkek sesinin garsona "Bunun yanında sos da veriyor musunuz?" diye sordüğünü duydum.

Sadece Güney'de.

Garson kız beni Crest'in oturduğu ve menüye daldığı köşedeki bir kabine götürdü.

"Onu buldum, Doktor!" diye duyurdu. Komşu masalardaki müşteriler bana baktı. Restoran bu kadar kalabalık olmasaydı, onu oracıkta boğabilirdim.

Crest menüden bir bakış attı ve ona gülümsedi. "Hatırlamışsın," dedi, sesi şaşkınlıkla doluydu. "Teşekkür ederim Grace."

Kıkırdadı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver!"

Yürüyüşüne ekstra bir kıvrım katarak uzaklaştı. Bu kadar kemikli bir kalçaya sahip bir kadının onu bu kadar oynatabileceğini düşünmezdim ama yanıldığını kanıtladı.

İndim.

"Bir fırtına içeri giriyor," dedi.

"Beş dakikadır buradasın ve garsonlar sana kirpiklerini kırıştırmaya başladı bile," dedim. "Bu bir yetenek olmalı."

Peçetesini açtı, içinden yuvarlak uçlu tırtıklı bir bıçak aldı ve kalbinden bıçaklanma taklidi yaptı. "Aslında bu bir yetenek değil," diye açıkladı bıçağı sallayarak. Bıçağın ağzı keskin görünüyordu. "Çoğu insan garsonlara köpek gibi davranır. Size yemek getirirler ve size hizmet ederler, bu nedenle daha düşük bir insan türü olmalılar ve taciz edilmeyi umursamazlar."

Kendine zarar vermeden önce bıçağı elinden aldım ve masanın üzerine koydum.

Kızıl saçlı Grace geri döndü, başka bir gülümsemeye gözlerimizi kamaştırdı ve sipariş vermeye hazır olup olmadığını sordu. Menüye bakmadan sipariş verdim. Crest aksansız İspanyolca ile churassco ve chimichurri istedi. Grace ona boş bir bakış attı.

"Sanırım sarımsak ve maydanoz soslu filet mignon sever," dedim. "Şefin spesiyali."

Yüzü aydınlandı. "Yanında içecek bir şey var mı?"

İkimiz de buzlu su söyledik ve o öfkeyle kıpırdanarak ayrıldı.

Crest yüzünü buruşturdu.

"Ani bir tavır değişikliği mi?" Ben sordum.

"Beceriksizlikten nefret ederim. Latin mutfağı sunan bir restoranda çalışıyor. En azından isimlerin nasıl telaffuz edildiğini bilmesi gerekir. Ama o zaman muhtemelen en iyisini yapar

yapabilir." Etrafına bakındı. "Söylemeliyim ki, burası sessiz konuşmaları teşvik edecek bir yer değil."

"Zevkimle ilgili bir sorunun mu var?"

"Evet, var," dedi.

Omuz silktim.

"Oldukça . . . düşmanca." Bunu çatışmacı bir şekilde söylemedi. Onun yerine sesinde sessiz bir eğlence vardı.

"Zevkli bir şekilde dekore edilmiş ve özel, samimi bir sohbeti teşvik edecek sessiz bir yer mi seçmem gerekiyordu?"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Neden? Öğle yemeği için bana şantaj yaptın, ben de en azından yemeğin tadını çıkarabileceğimi düşündüm."

Farklı bir saldırı yöntemi denedi. "Senin gibi birine hiç rastlamadım."

"Bu da iyi bir şey. Benim gibi insanlar üzerlerinden geçmeye çalıştığınızda bundan hoşlanmazlar. Bacaklarınızı kırabilirler."

"Bunu gerçekten yapabilir misin?" Sırıtıyordu. Benimle flört mü ediyordu?

"Ne yapacaksın?"

"Bacaklarımı kır."

"Evet, doğru koşullar altında."

"Karatede kahverengi kuşağım var," dedi. Sert kadın kişiliğimi eğlenceli bulduğuna karar verdim. "Karşı koyabilirim."

Bu gerçekten eğlenceliydi. Ona psikopat gülümsememi gösterdim ve dedim ki, "Kahverengi kuşak mı? Etkileyici. Ama unutmamalısın ki ben yaşamak için bacak kırıyorum, sen ise . . ."

"Burunları onarmak mı?" diye araya girdi.

"Hayır, cesetlere dikiş atmak diyecektim ama haklısın, 'burun düzeltmek' çok daha iyi bir karşılık olurdu."

Masanın karşısında birbirimize sırtttık.

Grace elinde iki tabakla tam zamanında geldi. Onları önümüze koydu ve dişlek bir gülümsemeyle Crest'i kör edemeden geri çağrıldı.

İlk iki ısırıktan sonra "Yemekler harika," dedi.

Ve ucuz da. Ona kaşımı kaldırdım, yani sana söylemiştim.

"Bacaklarımı kırmayacağına söz verersen seni etkilemeye çalışmaktan vazgeçerim," diye önerdi.

"Pekala, İspanyolca konuşmayı nerede öğrendin?"

"Babamdan," dedi. "Altı dili akıcı bir şekilde konuşur ve kim bilir kaç tanesini anlardı. Eski türden bir antropologdu. Meksika'daki Temple Mayor'da iki yıl geçirdik."

Kaşlarımı kaldırdım, stilize bir heykelcik şeklindeki acı sos şişesini aldım ve önüne koydum.

"Tlaloc," dedi. "Yağmur Tanrısı."

Ona gülümsedim. "Bana tapınaktan bahset."

"Sıcak ve tozluydu." Bana, çoktan gitmiş insanları anlamaya çalışan babasından, ikiz tapınakların dünyaya baktığı tapınağın tepesine çıkan sayısız basamağı tırmanışından, dipsiz gökyüzünün altında, oyulmuş tapınak duvarlarının yanında uykuya dalışından ve kâbus gibi rahipleri rüyasında gördüğünden bahsetti. Her nasılsa sesi restoranın gürültüsünü bastırıyor, diğer müşterilerin konuşmalarını bastırılmış beyaz gürültüye dönüştürüyordu. O kadar dikkat çekiciydi ki, ondan gelen hiçbir güç hissetmesem, içinde sihir olduğuna yemin edebilirdim. Belki de sihirdi, ama o özel

İnsan türünden - insan cazibesi ve sohbetinden doğan, çoğu zaman göz ardı ettiğim bir sihir.

Ben onun hoş sesini dinlerken ve onu izlerken o konuşuyordu. Onda çok rahatlatıcı bir şey vardı ve bunun onun rahat tavırlarından mı yoksa benim kaşlarımı çatmama karşı tam bir bağışıklık kazanmış olmasından mı kaynaklandığından emin değildim. Şaka yapmaya çalışmadan komik, bilgili görünmeye çalışmadan zekiydi ve hiçbir şey beklemediğini açıkça belli ediyordu.

Öğle yemeği uzadı ve sonra aniden saat bir buçuğa yaklaştı ve benim için gitme vakti geldi.

"Harika vakit geçirdim," dedi. "Ama sonra bütün zaman boyunca konuştum, sanırım bu çok açık. Beni susturmalıydın."

"Seni dinlemekten keyif aldım."

Kaşlarını çatarak bana baktı, inanmıyordu ve "Bir dahaki sefere konuşma sırası sende olacak" diye uyardı.

"Bir dahaki sefere mi?"

"Benimle yemeğe gelir misin?"

"Giderim," derken buldum kendimi.

"Bu gece mi?" diye sordu, gözleri umut doluydu.

"Deneyeceğim," diye söz verdim ve gerçekten de öyle yapmaya niyetliydim. "Beni altı gibi ara." Büyünün telefonu bozması ihtimaline karşı ona adresimi verdim.

Öğle yemeğinin yarısını ödemekte ısrar ettim ve arabama kadar eşlik etme teklifini reddettim. Bir eskorta ihtiyaç duyduğum gün, kılıcımı onunla ne yapacağını bilen birine teslim edeceğim gündü.

"BAY NATARAJA SİZİNLE KONUŞMAKTAN MEMNUNİYET DUYACAKTIR."

Kültürlü bir erkek sesi telefonda beni bilgilendirdi. "Ancak, önümüzdeki ay için programı son derece yoğun."

İçimi çektim ve tırnaklarımı Greg'in mutfak masasına vurdum. "Adını duyamadığım için özür dilerim..."

"Charles Cole."

"Bak ne diyeceğim Charles, Rowena'yı benim için hemen hatta bağla, ben de Nataraja'ya beklediği Tarikat tarafından atanmış müfettişi engellemeye çalıştığını söylemeyeyim."

Bir sessizlik oldu ve sonra Charles biraz gergin bir sesle, "Bir dakika lütfen," dedi.

Telefonun başında bekledim, kendimden çok memnundum. Bir klik sesi duyuldu ve Rowena'nın kusursuz sesi şöyle dedi: "Kate, çok özür dilerim. Ne talihsiz bir yanlış anlaşılma."

Benim için bir puan. "Alınmadım," dedim ona. Nezaket göstermeyi göze alabilirdim. "Nataraja'nın benimle konuşmak istediği haberini aldım."

"Gerçekten de öyle. Ne yazık ki şu anda sahada. Eğer sizin ziyaret niyetinizi bilseydi, erteleyebilirdi. Bu akşam dönecek ve bizimle daha sonra, diyelim ki bu gece ikide buluşabilirsiniz size minnettar olurum."

Rowena için bir puan. "Sorun değil."

"Teşekkür ederim Kate," dedi.

Vedalaştık ve telefonu kapattık. Sanki konuşulan konu onun için hayati önemdeymiş ve isteğinin reddedilmesi onu incitecekmiş gibi, her konuşmayı kurnazca kişiselleştirmenin bir yolunu bulurdu. Bu her iki şekilde de işe yarıyordu - bir şeyi kabul ettiğinizde, sanki ona büyük bir kişisel iyilik yapmışsınız gibi davranıyordu. Öğrenmeyi çok istediğim bir sanattı. Ne yazık ki ayıracak ne zamanım ne de sabrım vardı.

Bundan sonra ne yapacağımı bilemez halde tırnaklarımı masaya vurdum. Corwin'le görüşene kadar onu şüpheli olmaktan çıkaramazdım ve şu ana kadar elimde başka şüpheli de yoktu. Belki Nataraja'yı yeterince kızdırırsam, bana başka ipuçları verebilirdi ama bu geceye kadar bu gerçekleşmeyecekti, yani on iki saat boş kalacaktı. Dairenin etrafına bakındım. Tertemiz havasını kaybetmişti. Pencere pervazında toz vardı ve lavaboda birkaç tabak duruyordu. Kendimi sandalyeden kurtardım ve süpürgeyi, bezleri ve çamaşır suyunu aramaya başladım. Düşündüm de, biraz kestirmekten zarar gelmezdi. Önümde uzun bir gece vardı.

Daha sonra artık temiz olan dairemde uyandığımda, dışarıdaki ışık akşamın koyu moruna dönmüştü.

Crest aramadı. Çok kötü oldu.

Yatağımda birkaç değerli saniye daha uzanıp, parmaklıklılı pencereden dışarı, yaklaşan alacakaranlığa bakarken aklıma ilginç bir düşünce geldi. Ona tutunarak mutfağa gittim ve Maxine'in hala orada olduğunu umarak Order'ı aradım. Telefon benim tercih ettiğim silaha dönüşüyordu.

Maxine cevap verdi.

"İyi akşamlar, Kate."

"Her zaman geç saatlere kadar çalışır mısın?"

"Bazen."

"Senden benim için bir şeyi kontrol etmeni istesem, bunu yapar mısın?"

"Ben de bunun için buradayım canım."

Ona kayıp kadınlardan bahsettim. "İşin içinde polisler var, dolayısıyla o kadınlardan en az biri, Sandra Molot hakkında bir dosya olmalı. Onun kişisel eşyalarından birini kullanarak genel bir yer belirleme büyüü yapıp yapmadıklarını bilmem gerekiyor. Diğer üçü için de aynı şey geçerli."

"Bekle canım, öğrenmeye çalışacağım."

Beni beklemeye aldı. Boş telefon hattından gelen küçük sesleri dinleyerek bekledim. Gece çökmüştü ve daire, mutfak dışında karanlık ve ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Tap. Tap.

Bir şey mutfak pencereyi tırmaladı. Küçük bir sest, kuru bir dalın cama çarpması gibi.

Üçüncü kattaydım. Binaya yakın hiçbir ağaç yoktu.

Dokun.

Sessizce koridora geri döndüm ve telefonu yanağımla omzum arasında tutarak Slayer'ı açtım.

Hat canlandı ve neredeyse zıplayacaktım. "Jennifer Ying'in dosyası yok," dedi Maxine.

"Aha." Işığı kapattım ve mutfağı karanlığa boğdum.

Tap. Tap.

Pencereye doğru ilerledim.

"Diğer üç kadınla ilgili dosyaları var."

Perdeye uzandım ve onu kenara çektim. Özlem ve açlık dolu iki kehribar rengi göz bana bakıyordu. Kurt ve insan karışımı bir yüz cama yaslanmıştı. Biçimsiz korkunç çeneleri birbirine tam oturmuyordu ve çarpık sararmış dişlerinden uzun salya telleri sarkıyordu.

Lupin burnunun etrafındaki deri kırıştı. Kabus gibi şey camı kokladı, siyah burun deliklerinden hava üfledi ve küçük, opak bir buğu çemberi oluşturdu. Deforme olmuş bir elini kaldırdı ve bir santim uzunluğundaki pençesiyle cama vurdu.

Tap. Tap. Dokun.

"Her üç vakada da hem standart hem de üst düzey yer belirleme büyüleri yapılmıştır. Engellendiler ve hiçbir sonuç vermediler. Kate?"

"Çok teşekkür ederim Maxine," dedim bakışlarımı pencereadaki canavardan ayıramadan. "Artık gitmem gerekiyor."

"Ne zaman istersen canım. Kurtla iyi geçin."

Telefonu dikkatlice bir kenara bıraktım. Avcı elimde, camın etrafındaki korumayı çözen büyüü mırıldandım ve pencerenin kilidini açtım.

Pençeleri pencerenin kenarına takıldı ve zahmetsizce yukarı doğru kaydıldı. Kurt adam belirgin bir yavaşlıkla içeri adım attı, her seferinde tüylü, sinirli bir bacak ve mutfağımda yedi fit boyunda durdu. Yoğun gri kürkü başını, omuzlarını, sırtını ve uzuvlarını kaplamış, mide bulandırıcı yüzünü ve kaslı göğsünü çıplak bırakmıştı. Göğüs kaslarının üzerine sıkıca gerilmiş derinin üzerinde yuvarlak koyu lekeler görebiliyordum.

"Pekala, tatlı çocuk. Benim için neyin var?"

Pençelerinin arasında büyük bir zarf tutarak bana doğru uzandı. Üzerinde bir çeşit damga bulunan kırmızı bir balmumu mühür zarfı sabitliyordu.

"Aç şunu," diye emrettim.

Kurt adam mührü beceriksizce kopardı, tek bir kâğıt parçası çıkardı, pençeleriyle tuttu ve bana uzattı. Ben de aldım. Pençeleri kâğıtta küçük yırtıklar bıraktı.

Güzel bir hatla yazılmış dört satırda şöyle yazıyordu

Majesteleri Curran,
Özgür Canavarların seçilmiş efendisi,
bu gece saat 22:00'de yapılacak olan Sürü
toplantısında hazır bulunmanızı rica eder.

Kâğıt bir karalama ile imzalanmıştı.

"Benim hatam, ha?" dedim kurt adama. "Ona resmi bir davetiye istediğimi söylemiştim."

Kurt bana baktı. Salyası mutfak muşambasının üzerinde küçük yapışkan su birikintileri oluşturdu. Tıpkı onun gibi, her biri benden daha hızlı ve güçlü, liderlerinin kaprisiyle beni parçalamaya hazır iki yüz canavarla yalnız kalacağımı düşündüm ve midemi bir batma hissi emdi. Gitmek istemiyordum.

"Bana eşlik etmen mi gerekiyor?"

Kâbus ağzını açtı ve alçak bir gırtlak hırıltısı çıkardı; konuşma gücüne sahip ama kelimeleri üretemeyen bir bedene hapsolmuş bir zihnin sinirli hırıltısıydı bu. Sadece şekil değiştiricilerin en ustaları orta formda konuşabilirdi.

"Evet ise başını sallla," dedim.

Kurt yavaşça başını salladı.

"Pekâlâ. Üstümü değiştirmem gerek. Burada kal. Sakın kımıldama. Burası bir kurt için tehlikeli bir yer. Anladıysan başını sallla."

Başını salladı.

Koridora adım attım ve duvara dokunarak korumayı etkinleştirdim. Kapıda yarı saydam kırmızı bir bölme belirdi ve mutfığı ve içindeki canavarı dairenin geri kalanından ayırdı. Giyinmeye gittim.

Koyu gri, bol bir pantolon seçtim.

Alttan. Tekmelediğimde ayağımı maskeliyorlardı. Sırtımda bir sürü pençenin olması ihtimali bana hafif bir zırhı düşündürdü ama kıyafetim diğer malzemelerimle birlikte gerçek evimde beni bekliyordu, hem de çok gecikmiş olarak. Zaten Sürü'nün ortasında bir faydası da olmazdı. Dolabı karıştırdım.

birkaç kıyafet değiştirmiştim. Greg hayattayken, onun dairesine sadece son are olarak gelirdim, bu da genellikle kanamam olduğu ve kıyafetlerimin mahvolduğu anlamına gelirdi.

Kıyafetlere göz gezdirdim ve ellerim deriye değdi. Siyah deri bir ceket. Bir zamanlar bunu giydiğimi hayal meyal hatırlıyordum. "Oh bak, ben sertim!" günlerimde olmalıydı. Üzerime geçirdim ve yatak odasındaki aynaya baktım. Bir bravo gibi görünüyordum. Ve ateşliydi. Oh neyse. Hiç yoktan iyiydi. Ceketı çıkardım, tişrtm koyu gri bir atlele değiştirdim, arka kılıfın düğümünü taktım ve ceketı tekrar giydim. Haydutlar biziz. Harika. Süper sıkı bir at kuyruğu ve bir sürü maskara eklersem, bir süper kötünün kötü metresini oynamaya hazır olurum. Bize DNA örneğini vermeni sağlayabilirim.

Her zamanki rgmle yetindim.

Saçlarımı yeniden rdkten sonra durdum, elimdeki cephaneliği düşündüm, gümüş iğnelerle dolu ince bileklikler taktım ve Avcı'dan başka bir şey almadım. İki yüz öfkeli şekil değiştiriciden kurtulmak için bir kasa el bombasına ve hava desteğine ihtiyacım olacaktı. Kendime fazladan silah yüklemem için bir neden yoktu. Belki de yanıma bir bıçak almalıyım. Yedek olarak bir bıçak. Tamam, iki tane. İşte bu kadar.

Silahlanmış ve öldürmek için giyinmiştim -daha doğrusu hızlı ama şık bir şekilde ölmek için- kurt adamı almaya gittim ve birlikte kasvetli merdivenlerden sokağa indik. Rehberim için Betsi'nin arka kapısını açık tuttum ve o da arka koltuğa kaydı. Otoparktan çıkmaya başladığımızda pençesi sırtıma vurdu ve solu işaret etti. İpucunu aldım ve o yöne döndüm.

Trafik hafıftı, neredeyse hiç yoktu. Sarı bir elektrik işığıyla aydınlanmış ıssız sokaklar önümüzde uzanıyordu. Çok az insan teknoloji sırasında çalışan arabalara sahipti. Hiç araba yoktu.

onlara yatırım yapmaları gerekiyordu, çünkü büyüünün üstünlüğü ele geçirdiği açıktı.

Eski mavi bir Honda yanımızdaki sola dönüş şeridinde kırmızı ışıktaki durdu. Ön koltukta bir adam ve bir kadın konuşuyordu. Karartılmış profili dışında adamı göremiyordum ama kadının yüzünde mutlu bir anı hatırlıyormuş gibi keyifli, hafif hülyalı bir ifade vardı. Arka koltukta kahverengi saçlı küçük bir çocuk oturuyordu.

Birazdan arabamdaki canavarı görecekti. Kendimi bir çığlığa hazırladım.

Çocuk gözlerini kısıp sırtıttı. Dikiz penceresinden baktım. Kurt adam nefes alıyormuş gibi yapıyordu, siyah dudakları mutlu bir köpek gülümsemesiyle gerilmişti. Arabanın kasveti yüzünün büyük kısmını gizliyordu ve sadece dışarıdaki ışığın aydınlattığı ağzı ve parlayan gözleri görünüyordu.

Çocuk "İyi köpek" olabilecek bir şeyler mırıldandı. Işık değişti ve Honda yoluna devam etti, gecenin içinde gözden kayboldu ve çocukla anne babasını, anılarını tazelemelerine engel olmadan alıp götürdü.

Yolumuza devam ettik ve kuzeydoğuya, Suwanee'ye doğru ilerledik. Şekil değiştirici yerleşkesine ulaşmamız yaklaşık bir saat sürdü ve oraya varmak için şehri geride bırakmak zorunda kaldık. Otoyoldan görünmeyen kale, bir açıklığın ortasında, yoğun bir çalı duvarı ve olması gerekenden onlarca yıl daha yaşlı görünen meşelerle tanımlanıyordu. Varlığına dair tek işaret, otoyoldan o kadar ani bir şekilde ayrılan tek şeritli bir toprak yoldu ki rehberime rağmen onu kaçırdım ve geri dönmek zorunda kaldım.

Patika bizi küçük bir park yerine getirdi. Eski bir Chevy kamyonetin yanına park ettim ve kurt adam için kapıyı açık tuttum. Dışarı çıktı ve binaya doğru bir tür sessiz selam vererek durakladı. Yerleşke önümüzde belirdi, yaklaşık altmış fit yüksekliğinde gri taştan yapılmış yasaklayıcı kare bir bina.

Metal parmaklıklarla korunan dar kemerli pencerelerde karanlık birikiyordu. Burası modern bir kaleden ziyade bir şatonun kalesine benziyordu.

Kurt adam dar ağzını kaldırdı ve uzun, feryat figan bir uluma çıkardı. Korkunun buz gibi parmakları omurgamdan yukarı tırmandı ve boğazımı sıktı. Uluma devam etti, duvarlarda yankılandı ve geceyi uzun, kanlı bir avın vaadiyle doldurdu. Başka bir ses kalenin tepesinden ona katıldı, bir üçüncüsü yandan geldi, sonra bir dördüncüsü Etrafımızdaki nöbetçiler uludu ve ben onların savaş çığlıklarının girdabında hareketsiz durdum. Biraz dramatikti ama yine de benim gibi bir belalıyı karanlıkta titreyen korkmuş bir maymuna dönüştürmek gibi istenen bir etkiye sahipti.

Rehberim tatmin olmuş bir şekilde kaleye doğru ilerledi ve ben de kan ilahisinin son yankılarının geceye karışmasını dinleyerek onun peşinden yürüdüm. Kurt adam büyük metal bir kapının önünde durdu ve kapıyı çaldı. Kapı açıldı ve içeriye, elektrik lambalarıyla aydınlatılmış küçük bir odaya adım attık.

Kıvrıcık sarı saçlı, kısa boylu bir kadın bizi bekliyordu. Onunla rehberim arasında konuşulmayan bir iletişim geçmiş olmalı ki bana baktı. "Bu taraftan lütfen."

Onu takip ederek başka bir kapıdan yuvarlak bir odaya girdim. Zemini delen spiral bir merdiven hem aşağı hem de yukarı uzanıyordu. Yukarı baktım ve karanlıkla birleşen merdiven sarmallarını gördüm.

"Bu taraftan lütfen," diye tekrarladı kadın ve beni merdivenlerden aşağı indirdi. Eşlikçim karanlık bir koridora çıkana kadar birkaç tur atarak aşağı indik. Koridor başka bir ağır ahşap kapıyla sonlanıyordu ve kadın kapıyı iterek açtı, beni içeri buyur etti. İçeri girdim.

Önümde kocaman oval bir oda uzanıyordu, opak camla yumuşatılmış elektrik ışıklarının rahat ışıltısıyla yıkanıyordu. Oda

Bir üniversite oditoryumu gibi hafifçe eğimli bir şekilde aşağı inerek düz bir sahnede son buluyordu. Sahnenin sol tarafında, bir kapının yanında, bir ayak genişliğinde metal bir mangalda ateş yanıyor, dumanı dikey bir filiz halinde emiliyordu. Düzgün eğimli bir yol kapıdan sahneye doğru uzanıyordu.

Eğimli zeminin geri kalanı teraslanmış, beş ayak genişliğinde "basamaklara" ayrılmıştı ve basamaklarda, tek tip mavi battaniyelerin üzerinde şekil değiştiriciler dinleniyordu. Çoğu insan formundaydı; bazıları tek başlarına uzanmışlardı; bazıları aileleriyle birlikte, bir aile bir battaniyenin üzerinde, sanki bir tür yeraltı pikniği için toplanmışlar gibi oturuyorlardı. Bir şokla üç yüzden fazla olduklarını fark ettim. Çok daha fazlası.

Ve Curran görünürde yoktu.

Kapı bir tıkırtıyla arkamdan kapandı. Şekil değiştiriciler hep birlikte dönüp bana baktılar.

Bir fincan şeker ödünç istesem ne yapacaklarını merak ediyordum.

Arkamda kapı açıldı ve iki iri yarı erkek içeri girerek nefeslerini ensemde hissettirdi. Mesajı aldım ve sahneye giden yolda ilerlemeye başladım. İleride birkaç erkek battaniyelerinden kalkıp yolun ortasına barikat kurdular.

Karşılama komitesi. Ne kadar hoş.

Adamların önüne düşüp durdum. "Yoluma çıkıyorsunuz," dedim.

"Gerçekten mi?" Çocuk on sekiz yaşından fazla olamazdı, açık bir yüzü ve uzun kahverengi saçları vardı. Kahverengi gözleri bana gülüyordu ve bunun bir tuzak olduğunu biliyordum. Ve bunu kimin düzenlediğini de biliyordum. Curran'ın izni olmadan burunlarından kıl aldırırmazlardı.

"Gerçekten mi?" dedim, ne olacağını biliyordum.

"Bulunduğum yerden bakınca yolumuza çıkıyorsunuz," dedi yaşlı, tıknaz bir erkek. Ağzının bir köşesi gülümsemesini gizlemeye çalışarak kıvrıldı. Oyundan keyif alıyordu.

Kızıl saçlı, uzun boylu bir erkek battaniyesinin üzerinden seslendi: "Hey Mik, bir hanımefendi için kenara çekilmen gerektiğini bilmiyor musun?"

"Burada bir bayan göremiyorum." Tıknaz erkek bana baktı.

Bir çığlık ve homurtu dalgası odaya yayıldı, o kadar ani olmuştu ki koreografisi yapılmış olabilirdi. Mik beni ölçüp biçmeye devam etti. Bakışları bile prova edilmiş gibiydi. Burada bir tehdit yoktu, sadece ne yapacağıma dair bir test vardı. Bunu doğrudan şiddet kullanmadan çabucak çözmeliydim yoksa Sürü benimle asla çalışmazdı. Durumun aptallığı insanı hayrete düşürüyordu.

Erkekler daha da cesaretlendi. Çocuk sırtıttı. "Ne dersin bebeğim, sen ve ben yan tarafa gidelim ve sana iyi vakit geçirteyim."

Grup kahkahalarla patladı - bu bir doğaçlama olmalıydı. Çocuk kendinden memnun bir şekilde uzandı ve parmakları yanağına okşadı. Teni tenime değdiği anda, o kadar sessiz bir şekilde tek bir kelime fısıldadım ki sesimi ben bile duyamadım.

"Amehe." İtaat et.

Güç kelimesi tenimden onunkine doğru titreşti. Bedenimi terk eden bu kadar çok büyüünün acelesi neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyordu. Çocuk kaskatı kesildi. Diğerleri fark etmedi, gürültü yapmaya dalmışlardı.

"Bu iyi bir fikir, Derek," dedi Mik. "Sanırım hepimizi alt edebilir, tabii paylaşmanın bir sakıncası yoksa."

Çocuğa baktım ve "Beni koru." dedim.

Vücudu patlayarak harekete geçti, vücut sıvılarından oluşan sis zemini ıslattı. Yaşlı erkeğe zarif bir acı bakla şekli çarptı,

Dengesini kaybetti. Mik sırt üstü düştü ve devasa gri kurt onun tepesindeydi, dişlerini gırtlığından bir kıl ötede vahşi bir hırıltıyla açmıştı.

"Tut onu," dedim.

Kurt alçak sesle hırladı, siyah dudakları titriyordu.

Oda birden bir mezar gibi sessizleşti. Benim olmamasını umuyordum.

"Derek," dedi Mik boğuk bir sesle, göğsündeki kurdun ağırlığı konuşmasını zorlaştırıyordu. "Derek, benim."

Kurt hırladı.

"Kıpırdama," diye tembihledim, arkama uzandım ve Avcıyı kınından çıkardım. Kınından çıkarken yumuşak metalik bir fısıltı çıkardı ve şekil değiştiricilerin bakışları büyülü kılıca kilitlendi.

Sol tarafımdaki koltuğundan bir kadın kalktı. Dudakları hırıltının habercisi gibi titriyordu. "Ona ne yaptınız böyle?"

Odaya bir göz attım. Ruh hali değişmişti. Oyun bitmişti ve gözleri ateş gibi yanıyordu. Kafalarındaki tüyler diken diken olmuştu ve havada cinayet kokusu vardı.

"Bu Avcı," dedim kılıcı açıkça görebilecekleri şekilde tutarak. Kılıç fokurdadı ve ışıldayan duman dalları kılıcın kılıcına yapıştı. "Pek çok ismi vardı. Onlardan biri de Wolfripper'dı. Beni itin ve size bu ismi nasıl aldığını göstereyim."

"Hepimizi alamazsınız," diye hırladı sağdan bir erkek.

"Yapmak zorunda değilim." Bıçağı kurdun boynuna doğru indirdim. "Kimildarsan onu öldürürüm."

Tamamen hareketsiz kaldılar. Sürü sadakati öfkelerinin önüne geçmişti ama onları daha fazla zorlamaya cesaret edemedim.

"Bu kadar yeter," dedi Curran'ın sesi.

Şekil değiştirenler yolumdan çekildi ve Curran'ın ateşin yanında durduğunu gördüm. Kurda baktım.

"Gel."

Canavar tereddütle pençelerini Mik'in göğsünden çekti. Tıknaz adamın üzerinden atlayıp Curran'a doğru yürüdüm, kurt büyük bir bekçi köpeği gibi yanımda tırıs gidiyordu.

Sahneye çıktım. Curran'ın gözleri altın rengine bürünmüştü; çok kızgındı. Onu görmezden gelerek mangala doğru ilerledim, eşofmanımın sağ kolunu yukarı çektim ve ön kolumu alevin içinden geçirdim. Acı kolumu yaladı. Kavrulmuş deri ve yanmış saç kokusu havaya yayıldı. Oda mırıldandı. Her şekil değiştirenin yapacağı gibi insanlığımı ve kontrolümü Sürü'ye kanıtladım. Katı disiplini terk eden ve Canavarının kontrolü ele almasına izin veren hiçbir şekil değiştirici ateşe dokunamazdı. Bu hayati ve çok özel bir ritüeldi, benim bilmemi beklemiyorlardı.

Curran'ın yüzü taş kesilmişti. "Gelin," dedi ve kurtla ben onu sahneden çıkıp bir kapıdan geçerek, sekiz kişinin minderli sandalyelerde oturduğu çok daha küçük başka bir odaya kadar takip ettik. Curran'ın yaklaşmasıyla ayağa kalktılar ve ayakta kaldılar, üç kadın ve beş erkek. Jim de onlardan biriydi. Demek eski dostum Sürü Konseyi'nin bir üyesiydi. Ne hoş.

Sekiz kişi bir kurda, bir bana, bir koluma, sonra da Curran'a baktı. Jim bir şey söylemek için ağzını açtı ve kapattı.

"Derek," diye seslendi Curran.

Kurt ona baktı. Curran'ın gözlerindeki parıltı onu yaktı ve büyülenmiş gibi kıpırdamadan oturdu. Curran garip bir ses çıkardı, yarı hırıltı, yarı kelime, ama açık bir şekilde

Emret. Kurt ürperdi. Curran emri tekrarladi. Kurt daha sert titredi, zayıf vücudu sarsıldı ve zayıfça sızlandı.

Şekil değıştiricilerin efendisi bana ters ters baktı. "Bırakın onu."

"Bu bir rica mı yoksa emir mi?"

Curran'ın yüzünde sanki içindeki aslan dışarı çıkmak istiyormuş gibi bir seğirme oldu. "Bu bir rica," dedi.

Kurdun yanında diz çöktüm ve kalın kürküne dokunarak altındaki deriye temas ettim. Canavar titredi.

"Oda koruma altına alınmış mı?"

Curran başıyla onayladı. Kurda baktım ve "Dair" diye fısıldadım.
Serbest bırak.

Güç kelimesinin gücü beni sarstı. Kırmızı daireler önümde yüzdü ve görüşümü temizlemeye çalışarak başımı salladım. Kurt, sanki tüm gücü aniden kaskatı kesilmiş bacaklarını terk etmiş gibi yere yığıldı. Curran hırladı ve hayvan yoğun sisin içinde kayboldu, çocuğu çıplak ve ıslak bir şekilde yerde bıraktı.

"Yapamadım," diye inledi.

"Biliyorum," dedi Curran. "Sorun değil."

Çocuk iç çekti ve bayıldı. Kadınlardan biri, otuzlu yaşlarında uzun bacaklı, zayıf bir esmer, çocuğun üzerini bir battaniyeyle örttü.

Curran bana döndü. "Bir daha benimkilerden birini alırsan seni öldürürüm." Bunu konuşur gibi, gerçekçi ve düz bir şekilde söyledi ama gözlerinde basit bir kesinlik görebiliyordum. Eğer mecbur kalırsa, beni öldürecek. Bunun için uykusunu bile kaybetmezdi. İkinci kez düşünmezdi. Bunu yapar ve varlığını sona erdirmekten rahatsızlık duymadan yoluna devam ederdi.

Bu beni çok korkuttu, ben de yüzüne güldüm. "Bir dahaki sefere bunu tek başına yapabileceğini mi sanıyorsun koca adam? Bir daha düşündüm de, beni tekrar sıkıştırmak için dalkavuklarından birkaçını getirsen iyi olur, gittikçe yumuşuyorsun."

Arkasından biri boğuk bir ses çıkardı. İşte bu, ben öldüm, diye geçirdim içimden. Curran'ın yüzü sarsıldı. Kana susamışlık onu sardı ve sonra tek bir büyük irade çabasıyla kontrolü yeniden ele geçirdi. Bu çaba neredeyse fizikseldi. Öfkesi patlarken yüzündeki kasların teker teker gevşediğini görebiliyordum. Gözlerindeki öfke sönüp kehribar rengine dönüştü ve karşımda rahat, gevşek ve sakin bir şekilde durdu. Bu şimdiye kadar gördüğüm en korkutucu şeydi.

"Şimdilik sana ihtiyacım var," dedi. Konsey'e bakarak, "Corwin hazır mı?" diye sordu.

"Emredersiniz, efendim," diye gürledi yaşlı bir adam. Her demircinin gurur duyacağı iri omuzları ve kollarıyla ellili yaşlarında görünen bu adamın kıvrıkcık siyah sakalı ve siyah saçlarından oluşan gür yelesi, tek tük gri tellerle parılıyordu.

"Güzel. Onu odaya götürün. Birazdan size katılacağım."

Siyah sakallı adam odanın sol tarafındaki kapıya yaklaştı ve kapıyı benim için açtı. "Lütfen."

Çıkışıma yaptım.

Dolambaçlı bir koridorda yan yana yürüdük, siyah sakallı adam ve ben. "Benim adım Mahon," dedi adam. Derin sesinde hafif bir İskoç aksanı vardı.

"Memnun oldum," diye mırıldandım mekanik bir şekilde.

"Farklı koşullar altında çok daha güzel olurdu," diye kıkırdadı.

"Sürünün ne kadar hoş karşılandığını bildiğim için Unicorn Lane'i tercih ederdim."

"Curran'ın kendisine ait olan bir şeyi kimsenin almasına izin veremeyeceğini anlamalısınız. Eğer buna izin verirse, otoritesi sorgulanmaya başlar ve bazıları Derek'e yaptığınızın aynısını ona da yapıp yapamayacağınızı sorar."

"Sürü'nün mekaniğinin farkındayım," dedim.

"Ve sen bir yabancısın. Sürü yabancılara karşı güvensizdir."

"Ben dışarıdan gelen bir insanım. Sürü bana yalnız biriymişim gibi davrandı. Curran'ın izniyle." Çok nadiren, bir şekil değiştiren Sürü'yü reddederek Kuralları kendi yöntemiyle uygulamayı seçerdi. Böyle kişilere yalnızlar denirdi. Onlar Sürü tarafından şüpheyile karşılanan ve sevilmeyen nihai yabancılardı.

Mahon başını eğerek benim durum değerlendirmemi destekledi. "Curran hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz," dedi. "Bana onunla görüştüğünüz söylendi. Belki de o toplantıda dolaylı olarak ona meydan okudunuz."

Dolaylı olarak mı? Ona kasıtlı olarak meydan okudum.

"Geleneklerimiz hakkındaki bilginiz alışılmadık," diye devam etti. "Dışarıdan gelen bir insan için. Bu bilgiye nasıl ulaştınız?" Sesi yüzleşme vaat etmiyordu.

"Babam," dedim.

"Kanun adamı mı?"

"Kendi yöntemiyle. Senin kurallarınla değil, kendi kurallarıyla." "İyi öğrenmişsin."

"Hayır," dedim. "Beni iyi eğitti. Zor biriydim."

"Çocuklar bazen öyle olabiliyor," dedi.

Bir kapının önünde durduk.

"Kolunuz için merhem ister misiniz?"

Cildimi saran kızgın kırmızı yaraya baktım. "Hayır. Hemen yakalamadığın sürece merhem bir işe yaramaz. Ama teklifiniz için minnettarım." Başımı salladım. "Söylesene, sürünün öfkeli misafirlerini her zaman yatıştırır mısın?"

Kapıyı o açtı. "Bazen. Sanırım yaramazlık yapan çocuklar üzerinde sakinleştirici bir etkim var. Lütfen."

Kapıdan içeri adım attım ve o da arkamdan kapadı. Oda küçüktü. Tek bir lamba, ortasındaki masanın üzerine keskin bir ışık konisi düşürüyordu. Masanın yanında iki sandalye duruyordu, uzaktaki sandalyede bir adam oturuyordu. Işığı kendisinden uzaklaştırmak için kasıtlı olarak kendini konumlandırmıştı.

Kurgu bana çocukluğumdaki casus filmlerini hatırlattı.

"Seni kandırdı, değil mi?" dedi adam. Sesinde cızırtılı bir kalite vardı. "Bahse girerim bir on dakika sonra özür dilemeye hazır olursun."

"Hiç sanmıyorum." Masaya bir sandalye çektim. Adam gölgede kalarak arkasına yaslandı.

"Bunun için kendini yıpratma. Bunu herkese yapıyor. Bu yüzden onunla konuşmuyorum."

"Sen Corwin misin?"

"Hayır, ben Pamuk Prenses'im." Sandalyesinin arka ayakları üzerinde dengede durarak geriye doğru sallandı.

"Peki beni buraya getiren adam kimdi?"

"Mahon," dedi. "Atlanta'nın Kodiak'ı." "Sürü infazcısı mı?"

"Aynen öyle."

Haberleri sindirmiştım.

"Curran'ı o yetiştirdi, biliyorsun," dedi adam.

"Öyle mi? O da sizin gibi ona lord mu diyor?"

Adam omuz silkti. "Curran da öyle."

"Bu kavramla başı dertte," dedi Curran'ın sesi arkamdan.

Öğreniyordum. Bu sefer atlamadım. "Onların lordu olabilirsin. Ama benim olmadığın kesin."

Curran duvara yaslanmıştı.

"Diğerkleri nerede?" diye sordum. Beni izleyen daha fazla insan olmalıydı, muhtemelen kendimi neredeyse ölüme ikna ettiğim odada beni karşılayan sekiz kişi. Kurt sürüsünün alfa erkeğı, farelerin başı, "izciler" adına konuşan kişi, daha küçük şekil değıştiriciler ve daha büyük canavarları temsil eden biri.

Curran duvara doğru başını sallayarak, "İzliyorlar," dedi.

İlk defa tek yönlü bir ayna fark ettim.

Corwin'e baktım. "Neden ışığa doğru ilerlemiyorsun?"

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet."

Öne doğru eğildi ve ışığın yüz hatlarında oynamasına izin verdi. Yüzü korkunçtu. Büyük, çakmaktaşıdan sert gözler kafatasının derinliklerine oturmuş, kalın kaşların gölgesinde kalmıştı. Burnu büyüktü, çenesi insan olamayacak kadar ağır ve belirgindi; çelik bir teli az bir çabayla ısırabilecekmiş gibi görünüyordu. Kalın ve kürk gibi dokulu kızıl saçları at kuyruğı şeklinde geriye taranmıştı. Elmacık kemiklerinden neredeyse göğsüne kadar uzanan uzun yanaklar, uçlarında küçük kürk tutamları olan uzun, sivri kulakları çerçevesliyordu. Aynı saçlar, sadece daha kısa ve kalın olanları, boynunu ve boğazını kaplıyordu,

Çenesini öyle kesin bir çizgide çıplak bırakıyordu ki, tıraş olmuş olmalıydı.

Masanın üzerinde duran elleri biçimsiz ve vücuduyla orantısızdı. Kısa ve kalın parmaklarına rağmen her bir eli başımın tamamını içine alabilirdi. Parmak boğumlarının arasında kırmızımsı tüy kümeleri büyümüştü.

Corwin sırtıttı. Dişleri kocaman ve sivriydi.

Güçük parmaklarının ucundan orak pençeleri fırladı. Parmaklarını kedi gibi yoğurma hareketiyle açarak masanın ahşap yüzeyini kazımaya başladı.

"Oh, oğlum," dedim. "Geceleri yastıklarınızı nasıl kabartıyorsunuz?"

Corwin bana bakarak köpek dişlerini yaladı ve Curran'a baktı. "Bunu sevdim."

"Hadi başlayalım," dedim.

"Bana ne olduğumu sormadınız." Corwin pençeleriyle masaya vurdu.

"Bir yolunu bulacağım." Akademi'deki uzun seanslardan tanıdık kelimeler yeniden ortaya çıktı. "Ben Kate Daniels. Tarikat'ın yasal ve belgeli bir temsilcisiyim. Bir cinayeti araştırıyorum ve siz de şüphelilerden birisiniz. Şimdiye kadar benimle misin?"

Corwin, "Evet," dedi.

"Sizi birincil şüpheli olarak belirlemek ya da ortadan kaldırmak amacıyla sorgulamak için buradayım. Eğer bu cinayeti siz işlediyseniz, sorularıma cevap vererek kendinizi suçlayabilirsiniz. Sizi cevap vermeye zorlayamam."

Corwin cızırtılı sesiyle Curran'a doğru başını sallayarak, "Yapabilir," dedi.

"Bu seninle onun arasında. Sizi işbirliği yapmaya zorlayamayacağım konusunda anlaştığımız sürece sorun yok."

"Anlaştık, tatlım."

Ona bir gülümseme gönderdim. "Bugün vereceğiniz bilgiler gizlidir ancak ayrıcalıklı değildir."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı," dedi Curran, "bunu kendine saklayacak ama mahkeme tarafından celp edilirse vermek zorunda kalacak."

"O haklı." Corwin'e baktım. "Greg Feldman'ı öldürürsen seni öldürmek için elimden geleni yapacağım konusunda da seni uyarmalıyım."

Corwin arkasına yaslandı ve boğazından garip bir gümbürtü çıktı. Bir an sonra güldüğünü fark ettim.

"Anlıyorum," dedi, irisleri yeşille parlıyordu. "O zaman başlayalım. Doğrudan ya da dolaylı olarak herhangi bir rol aldınız mı?
dolaylı olarak, Greg Feldman cinayetinde?"

"Hayır."

Tüm önemli noktalara değindim. Gazetelerde ne yazdığını biliyordu, daha fazlasını değil. Greg'le ya da söz konusu vampirle hiç tanışmamıştı. Neden birinin onları öldürmeye çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu. Ghastek'in kim olduğunu bilmiyordu.

"M- taraması için doku bağışında bulunmak ister misiniz?" Sonunda sordum.

"Doku mu?"

"Kan, tükürük, idrar, saç. Tarayabileceğim bir şey."

Boğazında kısık bir mırıltıyla öne doğru eğildi. "Sana bir şey bağışlayabilirim. Kan ve tükürükten başka bir şey."

Bakışlarımız kesişene kadar ona doğru eğildim. "Teşekkürler," dedim. "Ama müsait değilim."

"Çiftleşmek mi?"

"Hayır. Meşgulüm."

"Sonsuza kadar meşgul kalmayacaksın."

Dürtüyle uzandım ve çenesinin altını kaşıdım. Gözlerini kapadı ve mırıldandı. "Kurt kediler var," dedim.

"Yeeeeees." Parmaklarımın çenesine daha iyi erişmesini sağlamak için döndü.

"Bir de kedi-kurtlar var."

Gözleri azıcık açıldı ve yarıkların arasından yeşil parladı.

"Bir hayvan olarak doğdum..." Dedim ki.

"Ve şimdi ben bir insanım," diye devam etti, parmaklarım çenesinin daha uzak bir noktasını çizsin diye tekrar dönerek. "Bir erkek vaşak. Okumayı severim. Ve insan dişileri genellikle kızgınlık dönemindedir."

"Ay çıktığında hâlâ ağaçların arasında mı avlanıyorsun vaşak?" Yumuşakça sordum.

"Gece Orman'a gel," dedi. "Ve öğreneceksin."

Arkama yaslandım. "M tarayıcınız var

mı?" "Taşınabilir bir cihazımız var," dedi

Curran. "Bu yeterli olacaktır."

Taşınabilir olanı getirene kadar bekledim. Taşınabilir tarayıcı bile seksen kilodan ağırdı. Tek bir kadın onu içeri taşıdı ve köşeye oturttu; metal ve ahşaptan yapılmış büyük bir yapı olan bu alet, Kelt savaşçıları tarafından çarpıtılmış bir dikiş makinesini andırıyordu. Kadın onu eleştirel bir gözle inceledi, bir eliyle kaldırdı ve duvardan birkaç santim öteye taşıdı. Güç, şekil değiştiricilerin bolca sahip olduğu bir şeydi.

Kadın bana "Nasıl çalıştığını biliyor musun?" diye sordu. Başımı salladım, tarayıcının deposundan cam tepsiyi aldım.

ve Corwin'e gülümsedi. "Şu saç örneği hakkında mı?"

Favorisini gergin tuttu ve pençelerini parlattı. Bir tutam kızıl saç tepsinin içine düştü. Onu inceleme platformuna koydum. Yeşil ışınlar parladı ve yazıcı vınladı. Sonunda durdu ve kâğıt parçası yuvasından kayd. Onu çektim. Çizgiler oradaydı, bir dizi kısa, soluk renk çizgisi. Ama yanlış yerdeydi. Doğru ışık açısını yakalamaya çalışarak kağıdı çevirdim. Açık sarı-yeşil. Eşleşme yok. İşte tek şüphelimde gitti.

"Tatmin oldunuz mu?" Curran

sordu. "Evet. O temiz."

Curran'ın başını sallamasına itaat eden Corwin

ayağa kalktı ve gitti. "Bir takas konusunda

anlaştık," dedi Curran.

"Hatırlıyorum. Sizin için ne yapabilirim?"

Curran açık kapıya baktı ve Derek sendeleyerek içeri girdi, ayaklarının üzerinde duramıyordu. Yüzü bitkin bir halde kapının pervazına yaslandı. Birkaç saat daha uyumaya ve iyi bir akşam yemeğine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bir suçluluk duygusu hissettim. Sadece yorgun bir çocuk, ben ve patronu arasındaki sidik yarışında yakalanmıştı.

"Onu da yanında götürebilirsin," dedi

Curran. Gözlerimi kırptım. "Ne olarak?"

"Bir koruma olarak. Sürüyle bir bağlantı olarak. İsteddiğini seç."

"Hayır."

Curran sadece bana baktı.

"Bilgi alışverişi konusunda anlaşmıştık," dedim. "Hiçbir noktada yanıma birini alacağımı söylemedim. Ayrıca, neden her nefesimi sana rapor edecek bir kurt isteyeyim ki?"

"Onu kan yemini ile bağlayacağım. Sana fiziksel ya da başka bir şekilde zarar vermeyecek. Seni gözetlemeyecek."

Derek duvara yaslandı ve ben de mantıklı olmaya çalıştım. "Sana inandığımı varsaysak bile, onu yanımda götüremem. Ona bir baksana. O bir çocuk. Eğer bir kavgaya karışırsam, kimin boynunu kurtaracağımı bilemem, benimkini mi yoksa onunkini mi?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi çocuk kısık sesle.

"Onu almam için beni zorlayamazsınız," dedim. "Onun kanının ellerime bulaşmasını istemiyorum."

"Eğer onu almazsanız, kanı ellerinize bulaşacak." Curran kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Buna sen sebep oldun. Tüm sürünün önünde kurdumu ele geçirdin."

"Bana başka seçenek bırakmadın. Yardımın için ispiyonlamam mı gerekiyordu? Buraya iyi niyetle geldim ve bir tuzağın içine düştüm. Sorumluluk senin."

Curran beni görmezden geldi ve devam etti. "Otoritemi şüpheye düşürdünüz. Öylece gitmesine izin veremem. Şu andan itibaren üç seçeneğim var. Sana alçakgönüllülük konusunda halka açık bir ders verebilirim ve bunu yapmayı çok isterim." Yüzünde tam olarak ne kadar çok istediği konusunda hiçbir şüphe bırakmadı. "Ama sana acı çektirmek zorundayım çünkü Tarikat'ın temas noktası sensin. Onu cezalandırabilirim, ki bunu yapmak istemiyorum. Ya da onu sana veririm ve son görüşmemizden beri senin olduğunun bilinmesini sağlarım. Sıkıntılı görünüyordun ve kan yemini onu çılgına çevirmişti. Bu onun yüzünü kurtarmasına izin verecektir."

Başımı salladım. "Onu almayacağım." "O zaman onu öldürürüm," dedi Curran.

Çocuğun yüzündeki tüm kan çekildi. Kendini duvardan itti ve dik durdu.

"Bana itaatsizlik etti," dedi Curran. "Sana dokundu, bu yüzden hakkım var." Curran'ın kolunu kürk kapladı. Pençeler

kocaman pençesinden fırladı ve Derek'in çenesinin altındaki deriye battı. Çocuk irkildi.

"Ondan hoşlandım," dedi Curran'ın sesi neredeyse bir mırıltı gibiydi. "Kolay bir ölüm olmayacak."

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Kanını akıt, ben de seni sıkışmış bir domuz gibi şişleyeyim," dedim.

"Hayır, deneyeceksin. Kılıcını sallayacak, bir sürü saçmalık söyleyecek ve son anda geri adım atacaksın. Sonra da senin ve onun boynunu kıracağım."

Orak pençeleri Derek'in boynundaki zayıf nabız titreşimine tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Karşılayabileceğim çekler yazmayı öğrenme zamanı.

"Siz kazandınız, Majesteleri. Lütfen onu hemen bağlayın. Üç saat içinde bir randevum var."

Bir metalin içinde yanan kömürlerin üzerine ÜÇ KIRMIZI DAMLA DÜŞTÜ

mangal ve tıslama, fokurdama. Yanan insan kanının kokusu odaya sinmiş, büyüünün karışık iplerini körüklüyordu. Yüzümü buruşturdum.

Bir bağlanma gerçekleşiyordu, Derek'in yeminini kanının büyüüne bağlayan bir ritüel. Sorun, kan yeminlerinin çok az şeyi garanti etmesiydi. Derek bu koşullar altında verilen sözleri bozmaktan şiddetle kaçınırdı ama iş burada bitiyordu. Kan yeminini bozmak ile Sürü'ye sadakat gibi daha güçlü bir yükümlülük arasında bir seçim yapma şansı verildiğinde, büyük olasılıkla yemini bozardı.

Uzun boylu, zayıf alfa-kurt yeminin sözlerini mırıldandı. Derek onları tekrarlardı ve güç akımları yuvarlak odayı yalayıp geçti, inanılmaz yükseklikteki duvarlardan yukarıya, karanlıkta kaybolan tavana doğru spiraller çizdi. Konsey, bir grup oluşturmuştu.

mangalın etrafında daire çizerek, hep bir ağızdan tek bir kelime söylediler. Derek elini alevin üzerine koydu. Alfa kurt Derek'in ön kolunu keserek kanının mangalın ateşine akmasına izin verdi ve yemini mühürledi. Çok fazla yemin vardı. Şekil değiştiren kanı hızla pıhtılaşıyordu ve alfa her otuz saniyede bir yarayı yeniden açmak zorunda kalıyordu. Bağlama işlemi yaklaşık on beş dakika sürdü. Yarısında, bıçak derisine değdiğinde Derek dişlerini sıkmaya başladı. Kolu cehennem gibi ağrıyor olmalıydı.

Yeminleri dinledim. Derek gerekirse beni canı pahasına koruyacağına söz verdi. Sürü gerektirdiği sürece tehlikede ve barışta yanımda olacağına söz verdi. Bir bütün olarak Sürü'nün ve özellikle de Kurt Klanı'nın onurunu koruyacağına söz verdi. Bir koruma almıyordum. İkinci bir gölgem olacaktı ve eğer biri bana kaşlarını çatarsa, onu parçalara ayırmak için onurla bağlıydı.

Orada durdu, tekrar tekrar yüzünü buruşturdu, kaybolmuş, acınası ve bir şekilde benden çok daha genç görünüyordu. Döndüm ve sessizce odadan çıkıp dışarıdaki gölgeli koridora doğru yürüdüm. Hava serindi ve hafif limon kokuyordu. Duvara yaslandım ve ellerimle yüzümü kapatıp bir süreliğine dünyayı dışarıda bıraktım. Kan yemininin etkisini göstermesi biraz zaman alıyordu ve Derek'in bu süre boyunca yanımda olması gerekiyordu, aksi takdirde yemininin hiçbir değeri kalmayacaktı. Dairemde uyuması, akşam yemeğini benimle yemesi ve benimle Casino'ya gelmesi gerekecekti. Kumarhane. Ugh.

"Midem zayıf," dedi Curran yanımda.

Atlamadım. Daha çok küçük bir zıplamaydı aslında. "Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?"

"Ne?" "Boş

ver."

Yüzümü ovaladım ama yorgunluk geçmedi. Sadece bir adrenalin soğumasıydı. Birkaç dakika içinde bitecek ve sonra eskisi gibi iyi olacaktım.

Curran, "Sen kendi liginin dışındasın," dedi.

Hadi canım. "Bütün bu olanları pek iyi idare edemedim, değil mi?"

"Hayır," dedi. Sesinde hiç sempati yoktu.

Tekrar yapmak istedim. İkinci seferde daha ölçülü olurdum. Daha az geveze. Ne yazık ki gerçek hayatta nadiren tekrar şansınız oluyor.

"Buradan Casino'ya gidiyorum. Derek'i yanımda götürebilir miyim bilmem gerek. Nataraja benimle uğraşmayı seviyor. Eğer Derek kurda dönüşürse, işler gerçekten berbat olur." Yılın yetersiz ifadesi.

"Kod hakkında bir şey biliyor musun?"

" 'Yasa Yoldur,' " Düşünce Yasası'ndan alıntı yaptım. " 'Kaosun içinde düzendir; kayıtsızlığın ortasında akıllılıktır. ' " Bana doğru baktı. Şaşırdınız mı, Majesteleri? Evet, okudum. Hem de defalarca. "Kod olmadan, şekil değiştirenler dengelerini kaybederler. Canavar onları boğar, kurbanlarını öldürmeye ve yamyamlaştırmaya zorlar. İnsan eti tüketimi dehşet verici bir hormonal tepkiyi tetikler. Şiddet eğilimleri, paranoya ve cinsel dürtüler aşırı hızlanır ve bir şekil değiştirici, bir insan zihninin hayal edebileceği kan ve seks içeren her sapkınlığı yapan bir psikopat olan bir loup'a dönüşür. Bir insan zihni oldukça fazla şey hayal edebilir."

Artık kesinlikle yorgundum. Yavaşça aşağı kaydım ve yere oturdum. Boş ver onu, eğer tepemde dikilmek istiyorsa, öyle olsun. "Lonca Sam Buchanan'ın dehşet yuvasını bastığında Moses Creek'teydim," dedim.

Memnun etmeye aşırı hevesli bir hizmetçi gibi, zihnim bir anıyı önüme itti. Buchanan'ın sığınağının ön bahçesi, siperlerin ve dengesiz sürüsünün bize tüfekle ateş ettiği çamur duvarın ötesi. Sonbaharda çimenlerin üzerine serpilmiş cesetler, mavi ve sarı ördeklerle dolu şişme bir çocuk havuzu, kan ve topak topak soluk iç organlar ve bir zamanlar gözlerinin olduğu yerde kara delikler açılmış, çıplak ve kanlı bir kadın. Ellerini önüne açarak cesetlerin üzerinde tökezliyor, körlemesine arıyor, destek için bir çamın gövdesine tutunuyor ve sesi ancak fısıltıyı aşarak sesleniyor, "Megan! Megan!" Ve biz, savaş teçhizatı giymiş iki düzine asker, ona tutunduğu ağacın dallarındaki ilmikten sarkan küçük siyah saçlı bedeni söyleyemiyoruz.

Dişlerimi sıktım.

"Kötü anılar mı?" Curran sordu.

"Hiçbir fikrin yok," dedim kısık sesle ve kiminle konuştuğumu hatırladım. "Ama o zaman muhtemelen biliyorsundur."

Başımı salladım ve anıları ıslak bir köpeğin sudan kurtulması gibi üzerimden attım. Bu benim Lonca'daki üçüncü işimdi. On dokuz yaşındaydım ve kâbuslar hâlâ canlıydı. Ve Buchanan kaçmıştı, biz onun çılgına dönmüş lolarını ıslak lapa haline getirirken ormana kaçmıştı. Onu hiç yakalayamadık. Bunu bilmek tüm kabuslardan daha kötüydü.

Curran beni izliyordu. Ağzımı açıp neden o kuduz tilki için bir şey yapmadığını sordum ama sonra Jackson County'nin Sürü'nün müdahale etmesini yasakladığını hatırladım. Bu altı yıl önceydi. Bugün buna cesaret edemezlerdi.

Ağzım açık kalmıştı, ben de "Bunların Derek'le ne ilgisi var?" diye sordum.

"Derek'in ailesi Güneyli Baptist ayrılıkçılardı. En büyük oğullarıydı ve okula gitmesine izin veriliyordu. Bir süre için

En azından babası dinin derinliklerine inene kadar. Ön bahçede kitap yaktıklarını hatırlıyor, Dr. Seuss ve Sendak."

Başımı salladım. "Derin din "e geçiş olağandışı değildi. Dağ kasabalarının yarısı, "Tanrı ile Yaşa-Yaşat" hareketi onlara yeni bir dogma vermeden önce "derin "e geçmişti.

Curran boynunu ovuşturdu, pazuları gömleğinin kolunun altında yuvarlanıyordu. "Çocuk on dört yaşındayken, dünyanın sonunun geldiği bir çadır ayinine gitmişler ve babası eve Lyc-V'yi getirmiş."

Benim yanıma oturdu. "Ne olduğunu ya da bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Yardım alacak kadar bile bilgisi yoktu. Birkaç gün içinde lup oldu. Luplar çok bulaşıcıdır. Derek'in annesi hastalığa yakalandıktan sonra kendini öldürdü ve kuduz kocasını yedi çocuğuyla yalnız bıraktı. Beşi kızdı."

Boğazımdaki sert yumruyu yuttum. "Ne kadar sürecektir?"

"İki yıl." Curran'ın yüzü acımasızdı. "İlk yılın ortasında yoldan geçen bir lycanthrope'u öldürdüler ve Derek cesedin üzerinde Kodu buldu. Bu ve açlık onun akli başında kalmasını sağladı."

"Peki nasıl bitti?"

"Her zaman olduğu gibi. Çocuk dişiler için bir rekabet haline geldi ve babası onu öldürmeye çalıştı. Çocuğun iyi bir canavar formu var ve onu sabit tutabilir."

Canavar-formu savaşçı formudur, hem hayvanlardan hem de insanlardan üstündür. İlk nesil şekil değiştiricilerin çoğu canavar formunda sorun yaşar, birkaç saniyeden fazla sürdüremezler. Pratik yaptıkça daha iyi olurlar ama bu yıllar süren deneme yanılma süreci gerektirir.

"Derek babasını mı öldürdü?"

"Ve evi ateşe verdi."

"Peki ya diğer çocuklar?"

"Öldüler. İkisi açlıktan, üçü babasının sevgisinden ve sonuncusu da yanarak öldü. Molozların arasından geçtik ve kemikleri gömdük."

"Ve şimdi onu bana mı veriyorsun? Neden, Curran? Ondan sorumlu olamam, kendimden sorumlu olma konusunda berbat bir iş çıkarıyorum."

Bakışlarında beni boğmaya yetecek kadar küçümseme vardı. "Derek kendi başının çaresine bakabilir. Kontrol kaybına tahammülüm yok. O test edildi ve kan kokusunu aldığında yolunu kaybetmeyecektir. Senin yerinde olsam, daha çok kendi kışın için endişelenirdim."

"Benim yerimde değilsin." Ayağa kalktım. Gitme zamanı.

Odaya geri döndük, Curran Mahon'a birkaç kelime söyledi ve gitti. Mahon bana yaklaştı. "Sana çıkışı göstereyim. Derek bizimle girişte buluşacak."

"Lütfen duş aldığından emin olun," dedim. "Bol bol İrlanda Pınarı. İnsanların onun üzerinde kan ya da kurt kokusu almasını istemiyorum."

Mahon beni farklı bir yoldan, loş geçitlerden ve dallanan tünellerden oluşan labirentten geçirerek ahşap bir kapıya götürdü. Mahon avucunu kapıya yasladı ve kapı açıldı.

"Curran gitmeden önce bunu görmeni istedi," dedi.

Odada, koruyucu büyülerle süslenmiş cam bir başlığın altındaki basit bir metal masanın üzerinde Sam Buchanan'ın başı yatıyordu.

BÖLÜM 5

BETSI ÇALIŞMIYORDU. Bir WERERAT MEKANIĞI Kaputun altına baktı, alternatör hakkında bir şeyler mırıldandı ve beni ahırlara doğru yönlendirdi.

Ayrılmadan önce Betsi'nin sandığını açtım, uzun yağlı deri ruloyu tutan ipleri çözdüm ve deri halkalara sabitlenmiş kılıçları ve hançerleri sergileyerek açtım. Ay ışığı kılıçları gümüşleştiriyordu.

"Vay canına," dedi Derek.

Erkekler ve kılıçlar. Babam derdi ki, ne kadar barışçıl olursa olsun, güçlü kuvvetli bir adamı bir kılıç ve bir kuklayla bir odaya koyup yalnız bırakırsanız, adam eninde sonunda kılıcı alıp kuklayı bıçaklamaya çalışacaktır. Bu insan doğasında var. Bu genç kurt da farklı değildi.

"Bir silah seç." "Ne istersem mi?" "Ne istersen."

Çatal bıçak takımını inceledi, yüzü dalgındı. Bir yaprak kılıca yöneleceğini düşünmüştüm ama onu görmezden geldi ve parmakları Bor'a doğru kaydı. Özellikle yeni başlayanlar için iyi bir kılıçtı, otuz iki inçlik bir bıçak ve sekiz inçten biraz daha uzun kül kılıflı bir kabzası vardı. Keskin uçları aşağıya bakan düz çelik bir muhafazası ve saçma sapan çelik bir kabzası vardı. Sahip olduğum tüm silahlar gibi, mükemmel bir dengesi vardı.

Derek onu dik tuttu.

"Çok hafif!" dedi. "Bir keresinde bir kılıç fuarına gitmiştim ve oradaki kılıçlar çok daha ağırdı."

"Kılıç ile kılıç benzeri bir nesne arasında fark vardır," dedim. "Kılıç fuarında gördüklerin çoğunlukla makul taklitlerdi. Güzel ve ağırdırlar ve sizi tatile çıkmış bir sümüklü böcekten daha yavaş yaparlar. Bu sadece iki kilo ağırlığında."

Derek kılıcını alıştırmaya amacıyla savurdu.

"Bu çalışan bir kılıç," dedim. "Kırılmaz ve bir hedefe vurduğunuzda elinize çok fazla titreşim göndermez."

"Beğendim," dedi.

"Bu senin."

"Teşekkürler."

Hizmet çantamı aldım ve gitmeye hazırдық. Derek çantayı koklama sesleri çıkardı. "Benzin kokusu alıyorum."

"Doğru kokuyorsun," dedim ve öylece bıraktım. Kanımın bir kısmını dökmem ve aceleyle temizlemem gerekmesi ihtimaline karşı çantamda benzin dolu büyük bir matara taşıdığımı açıklamak çok karmaşık olurdu.

SÜRÜ BANA BİR KISRAK ÖDÜNÇ VERDİ. ADI FRAU'YDU. Bu kısırak

Ahır sahibi, ahırdaki en hızlı hayvan olmasa da, itaatkâr, güçlü ve Cebelitarık kayası kadar sağlam olduğuna yemin etti. Şimdiye kadar ondan şüphe etmek için bir nedenim yoktu.

Derek'in kumral atı, Frau'nun liderliği ele almasına izin vermekten son derece memnundu. Çocuk, orta derecede eğitilmiş bir binicinin sertliğiyle sürüyordu.

Atlar. Bazı şekil değıştiriciler ata sentor gibi binerdi. Derek onlardan biri değildi.

Elli dakika önce şekil değıştiriciden ayrıldığımızdan beri ikimiz de konuşmamıştık.

Eğer onunla çalışacaksam, en azından konuşabilmeliydik. Geri çekildim ve onunla yan yana geldim. Nal sesleri ıssız sokakta yankılanıyordu.

"Neden kol?" Derek sordu.

Yanığırna bakıyordu. Geleneklere göre bir elin ateş sokulması gerekiyordu.

"Çünkü ben senin kadar çabuk iyileşemiyorum. Kılıcımı tutmak için elime ihtiyacım var."

"Bu aptalca bir soruydu." Uzaklara, şehre doğru baktı. Atlanta yayılmıştı, büyüden kurtulduğu için rahatlamış görünüyordu ama bir yandan da bu rahatlamamanın kısa süreceğini bildiği için endişeliydi.

Gece gökyüzünün samurunda parlayan ay, gölgelerden oluşan bir perdenin ardında soluk bir yüz şeridi gibi duruyordu. Aydınlık ve karanlıktan oluşan narin ışıltısı, parlak sokak lambaları tarafından uzakta tutularak neredeyse kaybolmuştu. Elektrik ışıkları, tıpkı güneş gibi, hiçbir ödün vermez. Parıltılarına karışan gölgeler yoktur, ikilik yoktur, gizli derinlik ve gizem vaadi yoktur, sadece ışık vardır, saf ve basit.

"Büyü sırasında bazı şeylerin nasıl çalıştığını ve bazılarının çalışmadığını hiç fark ettin mi?" diye sordu.

"Örneğin mi?"

"Mesela telefonlar. Bazen sihir sırasında çalışırlar, bazen de çalışmazlar."

Konuşmak istedi. Muhtemelen ortak bir nokta arıyordu. Kabul etmezsem götlük etmiş olurum. "Burada bir

Bu konuda birkaç teori var. Bunlardan biri, sihirli dalganın yoğunluğunun teknolojinin ne ölçüde başarısız olacağını belirlediğini söylüyor."

"Peki ya diğeri?"

Yüzümü buruşturdum. "Büyü akışkan bir şeydir. Taşa oturtulmuş katı bir sistem değildir. Her birimiz onu kendi içimizde süzeriz ve düşüncelerimiz ve algılarımız onu şekillendirir ve değiştirir. Papa'nın ne kadar güçlü olduğunu duydun mu?"

"Evet."

"Gücünü yalnızca cemaatinin inancından alıyor. Binlerce ve binlerce insan onun hastaları iyileştirebileceğine inanıyor ve o da bunu yapıyor. Şimdi bir araba alalım. Nasıl çalışıyor?"

Derek kaşlarını çattı. "Emin değilim. Benzini yakıp gaza dönüştüren bir motor var. Gaz genişir ve bir şeyi iter, bir tür valf, bu da tekerleklerin dönmesini sağlar. Bunun gibi bir şey."

Başımı salladım. "Tamam, şimdi telefon nasıl çalışıyor?"

Bana baktı. "Ummm, sesin kabloları titretiyor mu?"

"Evet, ama bir numarayı çevirmek doğru kişiye ulaşmak anlamına nasıl gelir? Peki ya bir kuş telin üzerine oturursa? Yine de titreşir mi?"

Derek omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Ben de bilmiyorum. Ve diğer insanların çoğu da bilmiyor. Hiç durup telefonun nasıl çalıştığını düşünmek zorunda kalmadılar. Öylece çalışıyor. Arabalar farklı bir konu. Bir telefondan daha fazla bakım gerektirirler ve daha sık bozulurlar ve onarımları çok daha pahalıdır, bu nedenle her araba sahibi arabasının iç işleyişi hakkında en azından bir dereceye kadar kendini eğitecektir."

Derek, "Soyulmaktan korunmak için," dedi.

"Evet. Teori şu ki, pek çok insan telefonun çalışmasını sağlayan temel mekanik prensiplerden habersiz olduğu için, onlara göre bu bir sihir de olabilir. Kr krne çalışacağına inanıyorlar ve çalışıyor da. Öte yandan, arabalar arızalanmaya eğilimli mekanik parçaların toplamı olarak görülüyor, bu nedenle sihir vurduğunda başarısız oluyorlar."

"Bu harika bir teori," dedi.

"Ne yazık ki bu durum işimi daha da zorlaştırıyor."

Sihirli dalgalanma üzerimize okt. Elektrik lambaları söndü ve şehri mutlak bir karanlık kapladı. Tam gözlerim ışıksızlığa alışmışken köşeyi döndük ve bir sıra fener bizi karşıladı. Bir dönüş daha ve Casino'ya varacaktık.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordum. "Halkın bok ukuruna."

Başımı salladım ve o yanımdayken tarafsızlığımı koruma umuduma veda ettim. "şunun çok açık olmasını istiyorum. Ne olursa olsun, başka seçeneğin olmadığı sürece form değiştirmeni istemiyorum. Duş aldığın için kokunu alamazlar. Krkl olmadığın sürece, Sürü'ye ait olduğunu bilmelerinin bir yolu yok ve bunun böyle kalmasını istiyorum."

"Neden?"

"Birincisi, Sürü ile işbirliğimi spot ışıklarından uzak tutmak istiyorum. Bu uygunsuz bir görüntü yaratır."

"İnsanlar yanınızda bir kurt adam olduğunu duysalar pek sevinmezler."

"Evet." Ted de pek heyecanlanmazdı. "İkincisi, dönüp dövüşmeye başladığında karnının doyurulması ve uyumak için huzurlu bir yer verilmesi gerekecek. Her zaman huzurlu bir yerim olmuyor."

"Anladım."

"Güzel."

Muzaffer ayın ışık ve gölge ağına yakalanmış olan şehir boş ve sessiz duruyordu. Belki de harika çocuk Gazino'da insan postuna bürünmeyi başarabilirdi. Kesinlikle öyle umuyordum.

BÜYÜNÜN SEÇİCİ BİR İŞTAHI VARDI. GELDİĞİNDE

Önce gökdelenleri yukarıdan aşağıya doğru kemirdi, sonra da büyük, karmaşık ve yeni olan her şeye saldırdı. Önce Bank of America Plaza, ardından SunTrust gökdeleni yıkıldı. One Atlantic Center, Peachtree Plaza, hatta yeni Coca-Cola binası bile düşüşe geçti. Georgia Dome, meşhur toz kalkmadan önce çöktü ve insanoğlunun mühendislik gücünün diğer anıtları, sihirli saldırı karşısında seppuku yapmak için yarıştı. Böylece bir gün Georgia Dünya Kongre Merkezi gümbürdediğinde, çıkmak üzere olan bir süt dişi gibi titrediğinde ve büyük bir toz bulutu içinde çöktüğünde, yerel halk gözünü bile kırpmadı.

Çok az kişi Halkın arsayı satın almasını bekliyordu. Kimse beş yıl içinde burayı temizleyip harabenin yerine kendi özel Tac Mahal'lerini dikmelerini beklemiyordu. Sihirli sarayın süslü kapıları açıldığında ve halk içeride parıldayan sıra sıra kumar makinelerini gördüğünde, her şeyi görmüş olan şehir durup bakmak zorunda kaldı. Bu şok ancak ilk aptal cebinde birkaç dolar olduğunu fark edene kadar sürdü. Artık Kumarhane Atlanta'nın yedi harikasından sadece biriydi ve aptal vergiyi ödemeye hevesli kalabalığı kendine çekiyordu. Neyse ki Derek ve ben, yozlaşmış kumarbazların standartlarına göre bile geç kalmıştık ve

Nataraja'nın küçük yuvasına yaklaşırken insan akıntılarıyla savaştık.

Kumarhaneyi birçok kez gördüm ve yine beni şaşırttı. Değişken çöl kumları arasında bir seraptan doğmuş ruhani bir kale gibi, Halkın Karargâhı şehrin üzerinde yükseliyordu. Gündüzleri bembeyaz olan duvarları, geceleri güçlü elektrik lambaları ya da fenerlerle aydınlatılan altın ve çivit renginde parlıyordu.

Halk bazı değişiklikler yapmıştı. Orijinal dört minare yerine toplam sekiz ince minare merkezi kubbeli binayı çevreliyordu. Kompleksi çevreleyen yüksek duvarlar, obüsler ve büyüü balistalarla donatılmış bloklu nöbetçi kuleleriyle noktalanıyordu. Ciddi muhafızlar ve ara sıra vampirler dokulu parapetlerde devriye geziyordu. Mekândan ölü büyüü sızıyordu.

Uzun, dikdörtgen fıskiyelerin sularının üzerinde duran tuhaf tanrıların pirinç heykelleri arasında yolumuzu bulduk. Birkaçını tanıdım ama Hindu mitolojisi hiçbir zaman güçlü yanımdı.

Heykellerin en büyüü, girişin hemen önünde, kendine ait dairesel bir çeşmenin içinde duruyordu. Ateşli bir dansın kasırgasına yakalanmış tuhaf bir figür, çirkin bir iblisin üzerinde tek ayağı üzerinde dengede duruyordu. Omuzlarından iki çift kol çıkıyordu. Bir el alev tutuyor, ikincisi davul çalıyor, üçüncüsü havaya kalkmış ayağı işaret ediyor ve dördüncüsü de bir kutsama sunuyordu. Kozmik bir dansçı, dünyanın cehaletini ayaklar altına alıyor, bedeni ateşler içinde, yüzü dingin. Nataraja olarak Shiva, Dansın Efendisi.

Ben önünde yavaşlarken Derek heykeli inceledi ve kaşlarını çatarak kaleye baktı. "Yani kendine bir tanrının adını mı vermiş?"

"Evet."

Bu çağda bir tanrının adını kendine mal etmek için özel bir cesaret gerekiyordu. Sinir bir şeydi

Kumarhanenin sahibinde bol miktarda vardı, ama arzuladığı şey Shiva'ysa, gitmesi gereken uzun bir yol vardı.

Nataraja, insanların yerel efendisi olarak görev yapıyordu. İnsanlar, kiminle konuştuğunuza bağlı olarak, kendilerini yeni bir insan türü ya da gerçekten eski bir insan türü olarak tanımlıyorlardı. Tarikat gibi onların da ülke çapında etki alanları vardı, ancak Tarikat'tan farklı olarak, broşürlerinde belirttikleri gibi "yaşamın ve ölümün gizemleri" üzerine yaptıkları araştırmaları finanse etmek için servet biriktirmekle ilgileniyorlardı. Hem teknolojik hem de büyüsel alanlarda yetkinlikleri vardı; çoğu büyücülük ve nekronavigasyon (ölülerin diriltilmesi, incelenmesi ve bakımı) konularına eğilim gösteriyordu.

İnsanların bolca gücü vardı. Cehennem kadar tehlikeliydiler, büyücülüğü sanat seviyesine çıkarmışlardı, yaptıkları her şeyde yüksek derecede profesyonellik gösteriyorlardı ve ben buna hayranlık duyuyordum. Bu onları küçümsememi engellemedi.

Kumarhanenin girişi halka açıktı. Atlarımızı dışarıdaki raylara bağladık ve zincir zırh üzerine siyah pelerin giymiş ve palalarını sallayan ikiz nöbetçilerin yanından geçerek içeri girdik. Palaların yıpranmış bir görünümü vardı, sert bir şey üzerinde köreltildikten sonra tekrar tekrar bilenmekten kaynaklanan türden.

Ana kata girdik. Kumarhanelerden nefret ederdim. Kolay paranın cazibesi insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkarırdı. Hava açgözlülük, hayal kırıklığı ve çaresizlik kokardı.

Derek ve ben manuel olarak çalıştırılmak üzere yenilenmiş slot makinelerinin yanından geçtik. Makinelere daha fazla para atma konsantrasyonu ile dünyadan kopmuş olan slot oyuncularını, otomatların monotonluğuyla hareket eden ölümsüzlere benziyorlardı. Bir kadın kazandı, bir bozuk para şelalesi dökülürken çılgınca zıpladı, haznesini doldurdu

makine. Keyifle aydınlanan yüzü çıldırmış, neredeyse delirmiş gibi görünüyordu.

Kart masalarını geçtik, küçük bir servis girişine döndük, oradan ilerledik ve kendimizi bir merdivene açılan küçük bir odada bulduk. Dışarıdaki nöbetçilerle aynı kıyafetleri giymiş bir çift zayıf muhafız merdivenleri çevreliyordu. Neredeyse anında, sanki bir işaretmiş gibi, bir kadın görüş alanımıza girdi.

Boyu 1.80'in birkaç santim üzerindeydi, benden yaklaşık yarım boy kısaydı. Zümrüt yeşili elbisesi vücudunun hiçbir yönünü hayal gücüne bırakmıyordu. Ne ince ne de söğüt gibiydi. Hüzünlü aşk romanları yazarları "küçük bir bele doğru sivrilen muhteşem kıvrımlar" ve "keşfedilmek için yalvaran yumuşak etler" hakkında atıp tutarken akıllarında o vardı. Sonuç olarak, onun vücudu benimkinden çok farklıydı. Kiskanmadım. Vücudum bana iyi hizmet ediyordu; güçlü, dirençli ve hızlı reflekslerle donatılmıştı, bu da bir şeyleri onlar beni öldürmeden önce öldürmemi sağlıyordu.

Saçlarını kiskanıyordum. Ateş kırmızısıydı, bukleler ve halkalar halinde kalçalarına kadar kırmızı altınla parlıyordu. Derek'in yüzünde birinci sınıf bir alay ifadesi belirdi. Rowena sanki Derek ona bir şiir okumuş gibi gülümsedi.

"Kate! Seni tekrar görmek ne güzel." Gülümsemesi bir uzay gemisini yörüngeye oturtabilirdi. Yumuşak Polonya aksanıyla renklendirilmiş bir kontralto ile birleştğinde, bu gülümseme erkeklerin kendilerine olan saygılarının son kalıntılarını da kaybetmelerine neden oluyordu.

Derek'e baktım. Harika çocuk, bakışları Rowena'nın göğsüne yapışmış olmasına rağmen bir yapışkan yığının dönüşmemişti. Göz temasından kaçınmak. İyi strateji.

"Geciktiğimiz için üzgünüz."

"Sorun değil. Lütfen beni takip edin."

Uzun koridordaki merdivenleri tırmanarak çıktık.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Derek sordu, bakışları birkaç adım yukarımızda parıldayan yeşil ipeğin altında kıpırdayan Rowena'nın kışına sabitlenmişti.

"Wiggles," dedim ona.

Gözlerini kırptırdı, sonra Rowena'nın kışından bahsetmediğimi anladı. "Wiggles?"

"Yaklaşık on dört fit uzunluğunda, üçgen kafalı, gri ve mavi pullu. . ."

Belli ki bir şey anlamamıştı. "Nataraja'nın evcil yılanı," diye açıkladım. "Birkaç hafta önce kaçtı. Lonca'nın isteği üzerine onun için buldum." Batakılıkta, turba ve çamurla kaplı bir yerde, üstümü değiştirmeden dört gün boyunca kamp yaptığımdan bahsetmek tarzımı tamamen bozabilirdi.

Buz gibi bir his kapladı içimi. Ensemdeki minik tüyler diken diken oldu. Dönemeci döndük ve bir vampir gördük. Tavan boyunca sürünerek ters yöne doğru ilerliyordu, gergin derisinin altında kasları çalışıyordu, muhtemelen yaşarken koyu renkti ama şimdi mavimsi mordu. Rowena ona baktı ve daha teknolojik zamanlardaki insanların güvenlik kameralarına el salladığı gibi el salladı. Ondan ağır bir dalga halinde özel bir büyü'nün aktığını hissettim. Midem bulandı ve öğürmemeye çalışarak yutkundum.

Hortlak doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu. Onu öldürme dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyordu. Sırtımdaki deri kılıfında duran Avcı'ya dokunmak için elim kaşınıyordu. Boş ölü gözlere baktım ve bıçağımı bir tanesine saplayıp arkasındaki beyni karıştırmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Onu kullanan adamı öldürmeyi daha çok isterdim.

Vampir bir anda hareketlendi ve yoluna devam etti. "Bu taraftan lütfen," dedi Rowena, bir başka göz kamaştırıcı gülümsemeye bize iltimas geçerek. Ve bizim de onu takip etmekten başka şansımız yoktu.

Vampir koridorun dönemecinin arkasında kaybolurken.

Koridor büyük kemerli bir kapıyla son buluyordu. Yaklaştığımızda açıldı ve ortadan ikiye bölündü. Ötede, Nataraja'nın beşgen taht odası, Binbir Gece Masalları'nın eski bir anlatıcısının zihninden çalınmış haşhaştan bir rüya gibi uzanıyordu. Zarif heykeller, Nataraja'nın altın tahtının yumuşak yansıyan ışıltısıyla karışan sihirli lambaların parıltısıyla yılanıyordu. Kadife yastıklar İtalyan karosu zemini süslüyor ve paha biçilmez sanat eserleri bu şok edici zenginliğe bir incelik katmaya çalışıyordu. Nataraja'nın kendisi de efsanevi bir sultan gibi tahtına yaslanmıştı.

Şerefsiz her zamanki gibi beyaz giymişti ve kıyafeti altı aylık maaşıma bedel görünüyordu. Sultan olmak güzel.

Tahtı altın gibi görünüyordu. Muhtemelen altındı ama aklım böylesine büyük bir servetin birinin kıcını desteklemek için harcanmasını kabul edemiyordu. Geniş ucuna yerleştirilmiş ve uzunlamasına ikiye bölünmüş bir yumurta şeklindeki taht, altı fit yüksekliğe ulaşıyordu. Bir zamanlar efsanevi olduğu düşünülen, şimdilerde ise sadece son derece tehlikeli olan stilize edilmiş egzotik hayvanlar yumurtanın hem içini hem de dışını kaplıyordu ve gözlerini oluşturan değerli taşlar sayısız lambanın ışığında parlıyordu.

Nataraja tahtta oturuyor, pelüş beyaz bir minder üzerinde dirseğine dayanarak yarı oturuyor, yarı uzanıyordu. Yaşını tespit etmek zordu. Sadece yüz hatlarına bakılırsa kırk yaşından büyük olamazdı ama görsel izlenimler artık bir şey ifade etmiyordu. Kendini yaşlı hissediyordu, benden çok daha yaşlı. İki yüz yıl, belki üç, belki daha fazla. Birkaç yıl önce böyle uzun bir ömrün mümkün olmadığını söyleyebilirdim, çünkü yüz yıl önce bile teknoloji tüm gücüyle akıyordu, ancak bir tüccar olarak geçirdiğim yıllar bana "asla" ve "imkansız" gibi kelimelere çok dikkat etmem gerektiğini öğretmişti.

Nataraja bana baktı, kendi sahasındaki varlığımı biraz eğlenmişti. Zeytin tenli ve zayıf yapılıydı, bazı erkeklerin güç yaydığı gibi güç yayıyordu. Kömür karası ve düz saçları, geniş, yüksek bir alnı, belirgin elmacık kemikleri ve özenle kesilmiş, ultra kısa bir sakalla gizlenmiş zayıf bir çenesi olan köşeli bir yüzü çerçeveliyordu. Çok koyu ve delici olan gözlerinin manyetik bir etkisi vardı. Baktığında, içinizin derinliklerine bakıyor, gizli düşünceleri ve saklı fikirleri keşfediyor ve onları kendine mal ediyor gibi görünüyordu. Bakışları ona yalan söylemeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Yine de başardım.

Tahta doğru zemini geçerken Wiggles tısladı. Nefret dolu boş gözlerini bana dikti ve havayı kokladı, uzun dili dudaksız ağzının yarığında titriyordu. Ben de seni gördüğüme sevindim, tatlım. Sığır sopamı hatırlıyor musun?

Rowena yılanı doğru yürüdü, eli devasa üçgen kafasına yerleşti. Yaklaşık iki yüz kilo ağırlığındaki Wiggles kaldırılıp götürülemezdi ve yılanlar eğitilemezdi, çünkü çoğu zaman insanların sıcak yürüyen ağaçlar olduğunu varsayarlardı. Ancak Wiggles, büyü ve genetik manipülasyondan doğmuş bir ucubeydi. Memeli standartlarına göre hâlâ aptaldı ama başına konan bir elin hareket ederse acı çekeceği anlamına geldiğini biliyordu, bu yüzden Rowena'nın ayaklarının dibinde uzun, durgun sarmallara yerleşti.

Nataraja'nın sesi kaba taş üzerindeki pulların fısıltısı gibi geldi. "Kate."

"Nate."

Yüzünü buruşturdu. "Saygısızlık edecek havada değilim."

"Şaşırmadım. Sizin yaşınızdaki bir adam için oldukça geç. Emekli olmayı hiç düşündün mü?" Bunu yapacağını sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Hadi şu işi bitirelim. Test et beni.

Sonovabitch, böylece seninle bir kez daha savaşılabirim ve sonra konuşuruz.

Gücü bana çarptı, bastırdı, beni yere itti. Gözleri dipsiz çukurlara dönüştü, emrediyordu, çok güçlüydü, beni korkunç derinliklerine çekiyordu, kölelik ve acı vaat ediyordu.

Dişlerimi sıktım ve Derek'i korumaya çalışarak ona sarıldım.

Nataraja daha sert itti, gücü bir çığ gibi kabardı, dünyayı çarpıttı, geriye onun ve benim irademden başka bir şey kalmayana kadar onu ezdi, birbirlerine kilitlendi. İçimden acı verici bir ürperti geçti. Yüzü buruştu ve dudağını ısırıldı.

"Öfke, öfke," dedim dişlerimin arasından.

"Ruh hali değişimleri erken yaşlılık belirtisi değil midir?" Derek'in gergin sesi ötelerden geliyordu.

Üzerimdeki müthiş baskı bir anlığına azaldı ve sahip olduğum tüm rezervleri toplayarak sihrimi bir araya getirdim. Çocuğa karşı saldır, Nate. Saldır ki seni öldürebileyim.

Basınç aniden düştü ve uzun siyah bir tünelden gerçek dünyaya geri fırlatıldım. Nataraja tehlikeyi sezerek geri çekildi. Lanet olsun.

Derek'e baktım. Yüzü kansız görünüyordu. Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

Nataraja bir kez daha eğlenen bir ev sahibini oynuyordu. "Görüyorum ki bir evcil hayvan getirmişsin," dedi. "Senin gibi konuşuyor." Bir gün, diye söz verdi yüzü. Bir gün bunu halledeceğiz.

"Kötü alışkanlıklarım bulaşıyor." Ne zaman istersen.

Bir fısıltı yeni birinin geldiğini duyurdu. Ghastek kemerli kapıdan elinde bir evrak çantası, haki pantolon ve siyah yakalı bir kazakla girdi. O kadar absürt görünüyordu ki

Nataraja'nın kaba taht odasının fonunda neredeyse gülecektim.

Ghastek bana başıyla selam verdi ve efendisinin tahtının yanına geldi. Her iki adam da hafif yapılıydı ama Nate'in ince olduğu yerde Ghastek zayıftı. Biftekle beslenmesi ve ağırlık salonunda geçirdiği saatler onu zayıf ve kaslı yapabilirdi ama bırakın bir dambılı eline almayı, ona baktığından bile şüpheliydim. Kelleşmeye başlamıştı ve azalan saç çizgisi alnına yükseklik katıyordu. Yüzü sadeydi, sadece zekâsına ihanet eden koyu renk gözleri ve zamanını düşüncelere dalarak geçiren insanlara özgü o hafif mesafe dokunuşu onu sıradanlıktan kurtarıyordu.

"Ahh, Ghastek," dedi Nataraja en sevdiği evcil hayvanını selamlar gibi. "Ben de tam Kate'in yeni eğlencesini düşünüyordum. O onun ..."

Onu şımarttım. "Çırak."

"Çırak." Nataraja kelimeyi ağzında yuvarlayarak tadına baktı. "Ne kadar mütevazı. Yaşı düşünülduğünde, karakterine aykırı olsa da aslında uygun."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama ilişkimiz tamamen profesyonel."

Nataraja'nın kahkahası havayı kirletti. "Elbette," dedi küçük bir çocukla dalga geçer gibi. "Ne kadar duyarsızım."

Ona gülümsedim. "Gerçekten de öyle. Dehşet verici derecede zevksiz olduğunuzu anladığımıza göre, Tarikat'ın bir temsilcisi olarak benimle sohbet etmek ister misiniz yoksa ben gideyim mi?"

"Birdenbire iş dünyasına girdin. Çok iyi." Nataraja arkasına yaslandı. "Soruşturmanızın sizi götürdüğü yönden memnun değilim."

Ona dişlerimi gösterdim. "Bunu komik buluyorum. Sana cevap vermiyorum."

Bir şey söylemedi, ben de detaylandırdım. "Tarikat için çalışıyorum ve son kontrol ettiğimde Tarikat Roland'a rapor vermiyordu."

Bu ismin etkisini görmek eğlenceliydi. Her iki adam da sanki canlı bir telle çarpılmış gibi sarsıldı.

"Gördüğünüz gibi beyler, Tarikat'ın veri tabanına erişimim var." Bu apaçık bir yalandı ama bunu bilmelerine imkân yoktu. Roland'ın adı mantıklarına kısa devre yaptırmıştı. Liderlerinin adını nasıl bildiğimi fark ederlerse ikisi de anında felç geçirirdi.

"Bildiklerim şunlar, yanılıyorsam lütfen düzeltin. Ghastek'in gölge vampiri Greg Feldman'ı takip ediyordu. Aniden öldürüldü ve onu kullanan kalfanın zihninden katilin bir görüntüsünü çıkaramadınız. Bu bilgiyi Tarikat'a açıklamak için hiçbir çaba sarf etmediniz, ki bu anlaşılabilir bir durum çünkü vampirinizin neden şövalye-diviner'ı takip ettiğini açıklamak zorunda kalacaktınız. Anlamadığım şey ise tek bir vampir için neden bu kadar gürültü kopardığınız."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Nataraja bir tür "söyle ona" hareketiyle bileğini salladı ve görünüşe göre konuşmamıza olan tüm ilgisini kaybederek bir kenara baktı. Rowena sakinliğini koruyordu, eli yılanın başındaydı. Aklından neler geçtiğini merak ettim.

"Birden fazla vampir kaybettik," dedi Ghastek.

"Kanıtınız var mı?"

Ghastek çantayı açtı ve bir yığın fotoğraf çıkardı. Déjà vu. Desteyi bana vermek için öne doğru yürüdü. Derek aramıza girdi, hiç konuşmadan fotoğrafları onun elinden aldı ve benim elime tutuşturdu.

Ölmüş bir vampirin siyah-beyaz görüntüsüne baktım. Kan emici buruşuk bir yığın halinde yatıyordu.

bedeni acınacak bir şekilde parçalanmıştı. Kalın, koyu kan solgun derisini lekeliyordu. Vampir kanla kaplanmıştı, sanki biri elini kana batırmış ve kızartmaya hazırlamak için tavuğun derisine yağ sürer gibi gergin derisinin her tarafına sürmüştü. Kan emicinin kel kafatası düzgünce kırılmıştı ve beynin olduğu yerde ıslak bir boşluk bana bakıyordu.

İkinci fotoğraf. Aynı vampir, bu kez cinsel organından göğsünün ortasına kadar gövdesini ikiye bölen uzun yarayı daha iyi göstermek için sırt üstü yatırılmış. Sarımsı kaburgalar kanlı dokunun karanlığından dışarı çıkıyordu. Birisi çok keskin bir bıçakla sol taraftaki birkaç kaburganın kırıkdağını keserek göğüs kafesinden ayırmış, kesmemiş ama tek bir hareketle korkunç bir güçle kesmişti. Vampir, neredeyse körelmiş bağırsaklarının ipliksi pıhtısının düşmesini sağlamak için yan çevrilmiş olmalıydı. Bağırsaklara bağlı yağ yoktu, bu yüzden katilin onu kesmekle uğraşmasına gerek kalmadı. Mesane ve kalın bağırsak da aynı şekilde; her iki organ da ölümden sonraki haftalar içinde körelmişti, bu yüzden katilin bu karmaşayla uğraşmasına gerek kalmadı.

Diyafram, hem kalan bağırsakları çıkarmak hem de yemek borusuna erişmek için düzgünce kesilmişti. Diyaframı geriye doğru sıyırmış ve yemek borusunu yakalayıp kesene kadar elini göğüs boşluğunda gezdirmiş olmalı. Sonra yemek borusunu delikten dışarı çekmesi gerekiyordu ve kana bulanmış, işe yaramaz akciğerler ve şişkin kalp de onunla birlikte dışarı çıkacaktı. Bunu daha önce de görmüştüm. Bir geyiğin bağırsakları böyle çıkarılır.

Ghastek, "Beyni, kalbi, akciğerleri, karaciğer ve böbreklerden geriye kalanları almış ama bağırsakları atmış" dedi.

Bağırsakları görmediğim için kaşlarımı kaldırdım ve o da "Bir sonraki fotoğraf" diye mırıldandı.

Baktım ve kan birikintisi içindeki çirkin, ıslak iç organ yığınına gördüm. Kullanılmadıkları için sert bir sicime benzeyene kadar küçülmüşlerdi.

"Takdire şayan bir beceri," dedi Ghastek kuru bir sesle. "Kesikler neredeyse cerrahi bir hassasiyetle yapılmış. Vampir fizyolojisi konusunda mükemmel bir bilgiye sahip."

"İçeriden birinin işi olma ihtimali var mı?"

Ghastek bana sanki onu küçük çocukları yemekle suçlamışım gibi baktı.

"Biz aptal değiliz," dedi, yani ben aptal değilim.

"Bu derecede beceriye sahip tüm çalışanlarımız hesaba katılmıştır."

"Bu ve gölge dışında kaç tane kaybettiniz?" Ben sordum.

"Dört."

"Dört mü? Dört vampir mi?"

Ghastek rahatsız bir şekilde kıpırdandı, sanki yapışkan ve ekşi bir şey tatmış gibi görünüyordu. "Bu durumdan memnun değiliz."

"Diğer fotoğraflar nerede?"

"Elimizde hiç yok. Diğerleri kaçırıldı. Cesetleri geri alamadık."

"Ne demek alındı?"

"Bir şey onları anında öldürdü ve zihinleri ile onları yönlendiren navigatörler arasındaki bağı kopardı. Sonra da saha ekibimiz onları kurtaramadan bedenleri ortadan kaldırıldı." Düzgün bir daktilo ile kaplı bir kağıt parçası çıkardı. "İşte yerlerin, tarihlerin ve saatlerin listesi."

Derek listeyi ondan aldı ve bana verdi. Bir göz attım ve cebime koydum. Altı vampir ve yedi şekil değiştiren. Birileri Sürü ve İnsanlar arasında bir savaş başlatmaya çalışıyordu ve bunu çok da iyi yapıyordu. Bundan kim faydalanacaktı?

"Altı vampir çıkardınız ve cesetlerden sadece ikisini açıklayabiliyorsunuz. Diğer dördünün aktif olmadığından emin misin?" Şehirde dolaşan dört pilotsuz vampir fikri beni dehşete düşürdü.

"Onlar öldü, Kate!" Nataraja daldığı hayallerden sıyrıldı. "Neden Curran'a ve onun evcil lymago'suna mülkümüze ne yapıldığını sormuyorsun?"

Bir lymago Corwin için kullanmak için yanlış bir terimdi ama Nate onu bulduğu için o kadar mutlu görünüyordu ki kendi cehaletinde debelenmesine izin verdim.

"Sürüyle konuştum," dedim. "Corwin'i tatmin edecek şekilde temize çıkarabildim."

Nataraja, "Bu benim için yeterince iyi değil," dedi.

"İşe yaramak zorunda." Tüm bu sözlü atışmalar sabrımı zorluyordu. "M taraması eşleşmedi."

"Olay yerinin m-taramasını gördüm," dedi Ghastek, sudaki kanı hisseden bir köpekbalığı gibi canlanarak. "Vampirimiz ve kâhin dışında hiçbir güç izi yoktu."

Kahretsin. Ben ve koca ağzım. "Gizli Bilgiler Bedava Verilir!" yazılı büyük bir pankart taşımalıyım. En azından insanlar kiminle uğraştıklarını önceden bilirlerdi.

"Doğru m-taramasına bakmıyor olmalısınız. Benim gördüğümde katilin net bir güç kaydı vardı."

Ghastek'in gözlerinin ardında çalışan o müthiş beyni neredeyse hissedebiliyordum. "Acaba bize, bir tür

"Bu diğ er m-taramanın kopyası mı?"

"Gölge vampirinizin Feldman'ı neden takip ettiğini bana anlatmak ister misiniz?"

Nataraja, "Belki de sadece k  hine göz kulak olmak istedik," dedi.

D    n  yormu   gibi yaptım. "Hayır. Buna inanmıyorum. Sahada bir vampir tutmak sıradan bir gözetim için çok pahalı."

"Konuşacak başka bir şeyimiz yok," dedi Nataraja.

"Sizi görmek benim için de bir zevkti," dedim.

"Ghastek, Tarikat temsilcisine bölgemizden çıkana kadar eşlik et." Nataraja yüzünü buruşturdu. "Ona bir şey olmasını istemeyiz. Buna dayanamam."

Ghastek bana tuhaf bir bakış attı ve Rowena ile Nataraja'yı arkada bırakarak bizimle birlikte  ıktı.

Nate'in duyma mesafesinden çıkar çıkmaz durdum. "Bana eşlik etmek zorunda değilsin."

"Ama ben biliyorum."

"Bu durumda bir sorum var."

Ghastek bana baktı.

"Eğ er yaşayan bir hayvanı nekromantik büyüyle lekelemek isteseydim, bunu nasıl yapardım?"

"Lekeden kastınız ?"

Kendimi ele vermeden bu sorudan kurtulmanın bir yolu yoktu. Bu i  için çok aptaldım.

"Karışık bir g    izi üretmek için yeterli miktarda nekromantik büyü."

"Ne renk?"

Dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zor tuttum. "Soluk turuncu."

Bu konu hakkında düşündü. "En bariz cevap bir hayvanı nekro aşılarmış etle beslemek olurdu. Eğer bir fare bir vampirin etiyle karnını doyurursa, nekromantik büyü mide içeriğinde ortaya çıkacaktır. Bir kısmı da kan dolaşımına karışır. Ama bu çok açık olduğu için, aynı zamanda yanlış. Daha önce ölümsüz etle beslenen hayvanları taradım ve güç izi saf bir nekromantik kemer gösterdi."

"Ölümsüz etin büyüsu hayvanın büyüsunu bastırdı mı?"

Ghastek başını salladı. "Evet. Karışık bir güç izi üretmek için, nekromantik büyüünün etkisinin çok ince olması gerekir. Teoride -ve bu sadece teoride- üremeyi içermesi gerekir."

"Anlamıyorum."

Ghastek, "Bana kibarca sorarsanız açıklayabilirim," dedi.

"Lütfen bunu bana açıklayabilir misiniz? Bu çok önemli ve çok memnun olurum."

Ghastek kendi kendine gülümsemeye izin verdi. Dudaklarına dokundu ve sanki bir kas seğirmesinden başka bir şey değilmış gibi bir titreşimle kayboldu. Ona dişlerimi gösterdim.

"İnsan gibi konuştuğunda çok daha hoş oluyorsun," dedi Ghastek. Gülümsemem onu rahatsız etmedi. "Kabadayılık eğlenceli ama yorucu olmaya başladı."

İçimi çektim. "Ben bir paralı askerim. Bir mercedes gibi yürürüm, bir mercedes gibi konuşurum, bir mercedes gibi davranırım."

"Yani yürüyen bir stereotip olduğunu kabul ediyorsun?" "Böylesi daha güvenli," dedim dürüstçe.

Bir an için sözlerimin derin anlamını bir şekilde anladığını düşündüm. Sonra dedi ki, "Farelerden mi bahsediyorduk?"

"Evet. Ve kibarca sordum."

"Teorik olarak, eğer dişi bir sıçanı alır ve onu ölümsüz etle beslersem, aynı zamanda çiftleşmesine ve yavrularını doğurmasına izin verirsem, sonra bu işlemi yavrularla tekrarlırsam, ileride bir yerde orijinal sıçanın soyundan gelenler, harmanlanmış bir güç izi üretecek olan ölüm büyüünün kalıcı etkisini gösterebilirler. M taramasında açık turuncu bir şey."

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi.

SHIVA'NIN ÇEŞMESİNİN SUYU FERAHLATICIYDI. I

yüzüme sıçratırken, güzel soğuk betonun üzerine uzanma dürtüsüyle savaştım. Nataraja'nın küçük testi rezervlerimi tüketmişti ama kışkırtmaya çalıştığı güç gösterisini bir kez daha engellemiştim. Çeşmenin kenarına oturdum. "Yoruludum. Kirlenmiş hissediyorum ve bir duşa ihtiyacım var. Sen nasılsın?"

Derek elleriyle ağzını kavradı ve başını suya daldırdı. Titreyerek ıslak saçlarından damlacıklar savurdu ve burun deliklerini, şekil değıştirenlerin burunlarındaki ağır bir kokuyu temizlemek istediklerinde yaptıkları gibi yıkadı.

"Burası ölüm kokuyor," dedi.

"Evet. Nataraja'ya boşboğazlık etmek akıllıca değil." "Bak kim konuşuyor."

"Ağzımı açmamı bekliyor. Yine de oldukça komikti. Rowena hakkında ne

düşünüyorsun?" "Bilmek istemezsin," dedi.

"Haklısın. Muhtemelen bilmiyorum. Beni rahatsız ediyor," diye itiraf ettim.

"Neden? Daha güzel olduğu için mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Derek, asla bir kadına bir başkasının ondan daha güzel olduğunu söyleme. Ömür boyu düşman edinirsin."

"Sen ondan daha komiksin. Ve daha sert vuruyorsun."

"Oh, teşekkür ederim. Lütfen, onun daha çekici olduğu gerçeğini pekiştirmeye devam edin. Benim daha iyi bir kişiliğe sahip olduğumu söylerseniz, ne kadar sert vurabileceğimi göreceksiniz."

Sırıttı. Atlarımıza doğru yürüdük.

"Dönüş yolunda dikkatli olun," dedim.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Seni koruyan benim. Dikkatli ol."

Başımı salladım. Sonunda parlak zırhlı şövalyeme kavuşmuştum.

Genç bir kurt adam olması çok kötü.

"İnsanların bir şey deneyeceğini mi düşünüyorsun?"

"İnsanlar değil." Yavaşladım. "Sürü ve İnsanlar aşağı yukarı eşit sayıda kayıp verdi ve cinayetler tam da aralarındaki sınırdaki gerçekleşti. Bu cinayetler dizisi dikkatle yönetilmiş gibi görünüyor."

"Nataraja tarafından mı?"

"Sürü ile Halk arasındaki bir savaştan çıkar sağlayacak biri tarafından."

"Nataraja gibi mi?"

"Nataraja'yı bırakır mısın artık?" Ona kaşlarımı çattım. "Nate her şeyden önce bir iş adamı. Evet, Sürü'yü küçültmek istiyor. Açık bir çatışmada İnsanlar kazanabilir bile, ama bu onları o kadar zayıflatır ki, bir bebeğin geçirmesi bile onları yere serer. Savaş şu anda İnsanlar için uygun maliyetli değil, bu yüzden

Kumarhane. Tüm duruşlarına rağmen, İnsanlar endişelidir. Sadece altı vampirleri kalmadı, ki onları değiştirmek pahalıya mal oluyor, aynı zamanda daha derin bir tehdit hissediyorlar. Sence Ghastek neden bizi eve bırakıyor?"

"Ne tehdidi?" Derek omuz silkti.

Bir teoriyi konuşmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. "İnsanların hiç 'Gilbert'i çekti' dediğini duydunuz mu? Bu sözün nereden geldiğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Yaklaşık dokuz yıl önce Gilbert Caillard adında haydut bir Ölülerin Efendisi, Nataraja'yı bir seks kölesi çetesiyle suçlayarak İnsanları ele geçirmeye çalıştı. Bu oldukça ironik bir durum - bırakın aracılık etmeyi, o yılanın seks yaptığından bile şüpheliyim. Her neyse, Gilbert'in mantığı suydı: People utandırılır ve Nataraja tutuklanırsa, içeri girip operasyonu devralabilirdi. Bol miktarda gücü vardı ve neredeyse başarıyordu."

"Sence geri mi döndü?"

"Hayır, Gilbert öldü. Nataraja onu öldürdü ve kalbini yaktırdı. Küllerini hala küçük bir çantada boynunda taşıyor. Ama bu Gilbert'a çok benziyor. Planın belli bir zekâsı var: Sürü ve İnsanları savaştırmak ve sonra gelip kontrolü Nate'in zayıf ve umarım ölmekte olan parmaklarından almak."

"Ölmek iyidir," dedi Derek.

"Bir, muhtemelen ölümsüz etle beslenen nekro lekeli hayvanlar tarafından parçalanan sürü insanlarımız var. İki, vampir anatomisi hakkında ileri düzeyde bilgisi olan biri tarafından ortadan kaldırılan vampirlerimiz var. Ve üç, Nate korkuyor. Siperlere bak. Devriyeleri iki katına çıkardı. İnsanlar en çok güce değer verirler. Bunun gibi şiddetli darbeleri pek teşvik etmezler, ama eğer kazanan

Roland'a saygı gösterir ve uygun sesleri çıkarırsa büyük ihtimalle paçayı kurtaracaktır. Sanırım elimizde haydut bir Ölülerin Efendisi var." Bu o olmalıydı. Çok mantıklıydı.

"Roland kim?" Derek aniden düşüncelerime müdahale ederek sordu.

"Roland mı? İnsanların efsanevi lideri. Büyünün dünyayı son terk edişinden beri, yani yaklaşık dört bin yıldır hayatta olduğu söylenir. İnanılmaz bir güce sahip olduğu düşünülüyor, neredeyse tanrısal. Bazıları onun Merlin, bazıları ise Gılgamış olduğunu söylüyor. Bir tür gündemi var ve bunu başarmak için İnsanları kullanıyor, ancak çoğunluğu onu hiç görmemiş. Varlığına dair hiçbir kanıt yok ve sizin ve benim gibi sıradan insanların onu bilmemesi gerekiyor."

"Öyle biri var mı?"

"Oh evet. O gerçek."

"Onu nereden biliyorsun?"

"Bilmek benim işim." Ve inan bana, harika çocuk, çok fazla şey biliyorum. Alışkanlıklarını biliyorum. Hangi yemekleri yemeyi sevdiğini, yatağına hangi kadınları almayı sevdiğini, hangi kitapları okumayı tercih ettiğini biliyorum. Babamın Roland hakkında bildiği her şeyi biliyorum. Gerçek adını bile biliyorum.

İnsanların kapıların beyaz kemerine doğru akışı azalmıştı. Nereden baktığınıza bağlı olarak geç ya da erken bir saatti.

Korkunun iskelet pençeleri omurgamı buz kesti. Ensemdeki ve kollarımdaki küçük tüyler diken diken oldu. Bir vampir. Yaklaştım.

Derek'in iğdiş edilmiş atı kişnedi ama Frau metanetini korudu. Bu atı sevmiştim.

Yavaşça döndüm ve kan emicinin Gazino'nun bembeyaz duvarından aşağı inişini izledim. Mutasyona uğramış bir kertenkele gibi baş aşağı sürünüyor, uzun sarı pençeleriyle harcı kazıyordu. Kuru, lifli kaslarla gergin, solgun vücudundan nekro büyü damlıyordu.

Vampir, başı benimkiyle aynı hizaya gelene kadar aşağı süzüldü ve yüzünü kaldırdı. Hayattayken dişiydi. Ölümsüzlük zaten narin olan yüz hatlarını keskinleştirmiş, onu bir toplama kampı kurbanına benzetmişti. Kan emici lanetli gözlerle bana baktı. Küçük bir nesneyi kavrayan ince bir elini kaldırdı. Yavaşça ağzını açtı. Yüzü seğirdi, farklı bir yüz hatlarına bürünmeye çalıştı.

"Sanırım bu senin." Ghastek'in sesi vampirin boğazından yükseldi. Vampirin parmakları açıldı ve nesne düştü. Onu yakaladım: fırlatma hançerim. Ne kadar düşünceli. Üzerindeki kan emici kanı bile temizlemişti.

"Söyle bana Kate," dedi Ghastek. "Hançerlerini neden siyaha boyuyorsun?"

"Böylece onları fırlattığımda parlamazlar."

"Ahh. Açıkçası, bir düşününce." Vampirin boğazı ölüm kokuyordu.

"Gidelim mi?" "Lütfen."

"Gideceğimiz yer neresi?"

Greg'in dairesinin nerede olduğunu gayet iyi biliyordu. Muhtemelen o lanet yeri gözetim altında tutuyorlardı.

"Beni bölgenizin sınırına götürün. White ve Maple'ın köşesi olur." Greg'in o kavşakta öldüğünü çok geç hatırladım. "Bu gerekli değil, biliyorsun."

"Öyle. Kumarhaneyi ziyaret ettikten sonra ölseydiniz, pek çok tatsız soruya cevap vermek zorunda kalırdık."

Frau'nun boynunu okşadım, dizginleri çözdüm ve ata bindim.

"Bir at," dedi Ghastek tiksintiyle. "Biliyor olabilirdim."

"Atlara karşı bir şeyin mi var?"

"Alerjim var. Bu şartlar altında önemli değil."

Hortlakları ahıra kapattı ama eski güzel atlar onu hapşırtırdı.

"Devam et," dedim. Vampir havalandı, beceriksiz ve hantal bir şekilde dikine koşuyordu. Kan emiciler yerde koşmak için yaratılmamışlardı. Koordinasyon ve nefes almayı gerektiriyordu ve bu süreç nefes almak zorunda olmayan birine artık doğal gelmiyordu.

Frau'nun yanlarını nazikçe sıktım ve Derek'in atının arkasından kolay bir tırıs kalktı. İçimden bir ses kan emici yaklaşırsa Frau'nun üzerinde yürümenin iyi olup olmadığını anlamaya çalışacağını söylüyordu.

Ghastek vampiri bir blok kadar itti ve daha yüksek bir yere çıkardı. Binanın yan tarafına tırmandı ve yerçekimine meydan okuyarak komşusuna doğru sıçradı. Çelimsiz formu üçüncü sıra pencereler boyunca süzüldü, pençeleri duvarı itecek kadar uzun süre kavradı, ses çıkarmadan, fark edilmeden, yeni bir dehşet.

Ana yoldan uzak durarak arka sokakları kullandık. Yanımızdan bir atlı geçti, bembeyaz bir iğdiş ata biniyordu, zarif ve acımasız gözlü, yüz tanede bir rastlanan türden bir at. Binici pahalı bir deri ceket giymişti, kenarları kurt kürküyle süslenmişti. Bana ve Derek'e değerlendirci bir bakış attı ve sırtındaki arbaleti ayarlayarak hızla yoluna devam etti. White'ın geri çekilen kışının ardından baktım, zengin olduğumu ilan eden bir işaret arıyordum, lütfen soyun

Ben. Ben görmedim. Sanırım atının yeterince açıklama yaptığını düşündü.

İleride, birkaç çocuk metal bir davulun içinde yanan ateşin etrafında toplanmıştı. Turuncu alevler davulun kenarlarını yalıyor, kirli ve kararlı genç yüzlerine sarı ışıklar saçıyordu. Kirli bir sweatshirt giymiş, sırık gibi saçlarında tüyler olan cılız bir çocuk dramatik bir şeyler söylüyor ve ölü bir fareye benzeyen şeyi ateşe atıyordu. Bugünlerde herkes büyücüydü.

Yanlarından geçerken çocuklar beni izledi. İçlerinden biri bir tepki almaya çalışarak küfür etti. Hafifçe güldüm ve yoluma devam ettim.

Eğer elimizde haydut bir Ölülerin Efendisi varsa, onu nasıl ortaya çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Belki bir kazığa yaslanmış büyük bir kutum olsaydı ve Ghastek'in vampirlerinden birini onun altına bağlasaydım ...

Rufus'a vardık ve kuzeye dönerek Beyaz Cadde'ye doğru ilerledik. Bu cadde adını, 14 yılındaki kar yağışından alıyordu; o zaman caddenin çirkin asfaltını üç inçlik ince toz kaplamıştı. Mayıs ayında yağan ve sonraki aylarda yüz derece sıcağa rağmen erimeyi reddeden kar dışında, Atlanta için üç inçlik kar pek de alışılmadık bir durum değildi. Üç buçuk yıl sonra nihayet pes etti ve bir Hint yazı sırasında çözüldü.

Köşeye ulaştım ve durdum. Ghastek'in vampirinin çarpık formu bir elektrik direğinin tepesine tünemiş, bir ağaç dalına dolanmış yılan gibi etrafına sarılmıştı. Bana baktı, gözleri sönük bir kırmızıyla parlıyordu ve bir büyü akışını ele veriyordu. Ghastek onu yerinde tutmak için çok konsantre oluyordu.

"Sorun mu var?" Yumuşakça sordum.

"Parazit." Ghastek'in sesi sıkılmış dişlerinin arasından geliyor gibiydi. Birisi onun vampir üzerindeki kontrolünü elinden almaya çalışıyordu.

Avcıyı serbest bıraktım ve Frau'nun sırtına dayadım. Metal tütüyordu. Yüzeyinde ince bir nem parıltısı vardı. Ghastek'in vampirine ya da başka bir şeye tepki veriyor olabilirdi.

Arkamda Derek'in iğdiş edilmiş atı hafifçe
kişnedi. "Atından inme," dedim.

Derek eyerde kaldığı sürece insan gibi davranmayı unutmuyacaktı.

Attan indim ve atı demir bir çite bağladım. Ghastek'in vampiri elektrik direğinden çözüldü ve sessizce yere kaydı. Kavşağa doğru sendeleyerek birkaç emin adım attı.

"Ghastek, nereye gidiyorsun?"

Birkaç atın çektiği bir at arabası son hızla caddeden aşağıya doğru gürledi. Atlar vampiri görüp ürktüler ve arabayı yana çektiler ama yeterince uzağa değil. Arabanın sağ tekerleği etli bir gürültüyle vampire çarparak onu bir kenara fırlattı. Sürücü bir küfür savurdu ve dizginleri kırarak atları çılgınca dörtlüye koşmaya zorladı, caddede gümbürdeyerek ilerledi ve bir solukta gözden kayboldu.

Vampir acınacak bir halde buruşuk bir yığın
halinde hareketsiz yatıyordu. Ne kadar
uygun.

Avcı elimde, sokağa adım attım. "Ghastek?" Yavaşça
seslendim.

Elimde kılıçla etrafında döndüm. Çirkin bir yüz buruşturma vampirin yüzünü dondurdu. Sol ayağı seğirdi.

"Ghastek?"

Hafif bir tıslama dikkatimi çekti. Döndüm. Hiçbir şey yoktu. Küçük bir sıvı ışıltı damlası bıçağımdan kayarak asfalta düştü.

Buz gibi bir dehşet patlaması bana bir balyoz gibi çarptı. İçgüdüsel bir hareketle döndüm ve grotesk bir şekil yukarıdan üzerime düşerken kılıcın etimi sıyırdığını hissettim. Yaratık havada kılıçtan uzaklaştı ve yumuşak bir şekilde yana indi.

Derek'in atı çığlık atarak dörtmala gecenin içine doğru koştu ve onu alıp götürdü.

Ghastek'in düşmüş vampirine doğru geri çekildim. O şey dört ayak üzerinde beni takip etti. Bu bir vampirdi ama o kadar eskiydi ki dik yürüdüğüne dair hiçbir iz kalmamıştı. Omurga ve kalça kemikleri dört ayaklı hareketine uyum sağlamak için kalıcı olarak yer değiştirmişti.

Yaratık ilerledi, bir tazi gibi zayıf ve sırtım gibiydi. Deri kalınlığındaki derinin içinden omurların çıkmasıyla oluşan, bir santim yüksekliğindeki kemik tepesi omurgasını koruyordu. Durdu, bir an için yere sarıldı ve tekrar ayağa kalktı, yakut kırmızısı gözleri bana sabitlenmişti.

Yüzü artık bir insana hiç benzemiyordu. Kafatası, korkunç büyüklükteki çıkıntılı çeneleri dengelemek için kemikli boynuzsu bir kavisle geriye doğru çıkıntı yapıyordu. Yaratığın burnu yoktu, burun köprüsünün bir ipucu bile yoktu. Ağzını açarak kafasını ikiye böldü. Sıra sıra dişler karanlığa karşı parlıyordu. Sadece delip parçalamakla kalmayacak, beni de parçalayacaktı.

Yaratığın gözleri bana odaklandı. Baykuşa benzeyen gözbebekleri kırmızıyla parlıyordu.

İnsanlık dışı bir hızla sıçradı. Boğazına nişan aldım ama iskaladım, bıçağım kabzasına kadar omzuna saplandı. O şey ayaklarımı yerden kesti. Yere sertçe çarptım. Başım kaldırıma çarptı ve dünya yüzmeye başladı. Göğsümdeki basınç ciğerlerimdeki havayı zorluyordu. Gerildim ve Avcı'nın kılıcına gücümünden bir sarsıntı gönderdim.

Kılıcın kabzası elimden çekildi ve basınç kayboldu. Bir ciğer dolusu hava emdim ve elimdeki fırlatma bıçağıyla ayağa fırladım.

Yaratık bir düzine metre ötede titriyordu, şaşkın ve kararsızdı. Kılıcımın ince bıçağı sırtından çıkmıştı. İki santim daha aşağıda ve solda olsaydı kalbini vurabilirdim. Slayer kalbi arayan kaslara derinlemesine saplanırken omuz sarsıldı, güçlü bir spazmla büküldü. Kılıcın etrafındaki et erimiş balmumu gibi yumuşadı.

Yaratığın kafası kırıldı ve bana doğru dönmeye başladı. İki santim daha. Avcının etin bu kadar derinine inmesi en az üç dakika sürerdi. Üç dakika boyunca hayatta kalmalıydım.

Sorun değil.

Hançerimi fırlattım. Bıçağın ucu sol göz çukurunun hemen üzerindeki kemikli çıkıntıdan sekti. Muhteşemdi.

Yaratık sıçradı, bizi ayıran on iki metre boyunca kolayca süzüldü ve tüylü bir şekil uçuşun ortasında ona çarptı. Yuvarlandılar, vampir ve kurt adam, biri hırılıyor, diğeri tıslıyordu. Onları kovaladım. Derek bir an için kan emiciyi kıstırdı, pençeleri vampirin karnına saplandı, sonra vampir kurt adama saldırdı ve onu silkti.

Saldırdım. Saldırmamı beklemiyordu ve omzuna temiz bir tekme attım. Bir mermer sütuna tekme atmak gibiydi. Kemik çıtırtılarını duydum ve boynuna iki hızlı darbe indirdim. Yaratık dişleri ve pençeleriyle bir kasırga gibi üzerime saldırdı, giysilerimi parçaladı. Elimden geldiğince savuşturdum. Canavarın ağzından hiç ses çıkmadı. Bir pençe beni tırmıkladı. Sıcak bir acı kırbacı kaburgalarımı ve karnımı sardı. Dişleri yüzümden bir santim ötede kırıldı. Korkunç ağzın beni yutmasını bekleyerek geri çekildim ama vampir beni bıraktı ve geriye doğru bir adım attı.

Sırtından bir dizi yeni vampir kolu çıkıyordu. Döndü, çırpındı ve Ghastek'in vampirinin boynuna yapıştığını gördüm.

Kan emici canavarın sırtına binmiş, devasa boynunu pençeliyordu. Yaratık kollarını yırttı ve şaha kalktı. Derek arka ayaklarını kavradı. Vampir tekmeledi ama Derek ona yapıştı. Koşmaya başladım ve vampirin yıkık göğsüne bir tekme indirdim. Kemikler çatırdadı. Vampirin eti, aşırı doldurulmuş bir su torbası gibi yırtıldı ve kötü kokulu bir sıvı salıverdi.

Yaratık ilk kez çığlık attı; öfkeli, hırıltılı bir ses. Solgun derisinin altındaki damarlar şişkinleşti ve gözleri kan kırmızısı bir renkte yanarak yüzünü aydınlattı. Çok fazla hasar almıştı ve kana susamışlığına yenik düşerek efendisinin kontrolünden çıkmak üzereydi. Ghastek'in vampirini bir teriyerin fareyi fırlattığı gibi fırlatıp attı. Derek aldırmadan onu pençelemeye devam etti.

"Uzak dur ondan!" Kurt adama tekme attım. Hırladı, öfkelendi ve ben onu tekrar tekmeledim. Bıraktı ve hırlayarak üzerime geldi. Onu kenara ittim.

Yaratık tekrar tekrar çığlık attı, kasları düğümlenip koparken vücudu büküldü, eğrildi. Kemikli sivri uçlar omuzlarını deldi, boynuzlar gibi gövdesinden kıvrıldı. Şaha kalktı ve yeri eşeleyerek asfaltta kesikler bıraktı. Göğsündeki delikten avcının bıçağını görebiliyordum.

Vampir bana saldırdı. Şaşırtıcı bir hızla geldi, durdurmak imkânsızdı. Bana çarptı, ben de avcının kabzasını kavradım ve tüm gücümle saldırdım. Asfalta çarptık ve bir duvara çarpana kadar savrulduk.

İyi ki yolumuzun üzerindeydi. Devam edebilirdik.

Kıpırdamadan yattım. Yaratığın kanı parçalanmış kalbinden fışkırarak beni ıslattı. Renkli daireler görüşümü engelledi. Yavaş yavaş nazikçe parlayan iki gözün farkına vardım.

Vampirin omzunun üstündeki sarı. Gözlerimi kırpıştırarak tüylü kâbus gibi suratı netleştirdim.

"İyi misin?" Sesim boğuk geliyordu.

Derek kısa bir hırlama sesiyle cesedi üzerimden aldı ve beni ayağa kaldırdı. "Teşekkür ederim," dedim.

Derek kanıyordu. Sağ bacağında uzun bir kesik vardı ve omzunda sivri pençe izleri oluşmuştu. Baktığımı görünce hırladı ve kalçasını göremeyeceğim şekilde savruldu. Ben de kanıyordum. Ateş belimi yıkıyordu ve öne eğilmek canımı acıtıyordu.

Ayağımı vampirin üzerine koydum ve Avcıyı çektim. Kılıç kolayca çıktı, kılıcı çevreleyen et büyüyle sıvılaştırılmıştı. Kendimi konumlandırarak kılıcı savurdum ve yaratığın boynunu kestim. Deforme olmuş kafa yuvarlandı. Onu kaldırdım. Gözlerindeki ateş sönmüştü. Boş görünüyordlardı. Ölü gibiydi.

Kötü kokulu kana bulanmış ve acı içinde Frau'yu aradım. Tüm bunlara rağmen kısarak olduğu yerde kaldı. Buna inanamadım. Biraz tökezleyerek ona doğru yürümeye başladım. Yürümek, garip bir nedenden ötürü, zahmetli bir işti. Frau'ya giden yolun yarısında rotamı değiştirdim ve Ghastek'in vampirini hedef aldım.

Vampir yüzüstü yatıyordu, yüzü bana dönüktü. Başını önüne koydum ve parmağımla hafifçe vurdum.

"Sanırım bu her şeyi çözer. Kaç yaşında, Ghastek? Üç yüz yıl mı? Daha fazla mı?"

Vampir bir şeyler söylemek için çabaladı.

Başımı salladım. "Zahmet etmeyin. Ben öğrenirim. Yardımanız için teşekkürler. Nataraja'ya söyle, güvenliğini alıp başının çaresine baksın."

Vampir elini hareket ettirerek ayağıma yapıştı. Yavaşça elini kanlı ayakkabımdan çıkardım, üzerine bastım ve ata doğru yöneldim.

Derek kan emiciye kötü niyetle baktı.

"Bırak onu. Halkın temizlik ekibi gelmeden önce buradan çıkmamız gerekiyor."

Frau'yu okşadım ve kafasını heybeye soktum. Kısarak kötü kokudan rahatsız olarak homurdandı. "Özür dilerim, tatlım."

Orduya ait büyük bir su geçirmez çantayı indirdim. "Benzin," dedim Derek'e sanki kokusunu alamıyormuş gibi.

Dökülenin üzerine döktüm, çantayı kenara attım ve kibritlerime uzandım. Parmaklarım titriyordu. Bir kibriti, diğerini çaktım, dördüncüsünde benzin alevlendi. Ghastek'in vampiri, kanıtları ve benim kanım duman olurken çığlık attı.

Frau'yu gecenin içine doğru yürüttüm ve sadık kurdum topallayarak beni takip etti.

ÖLÜ FARE KELEPÇELEYEN ÇOCUKLARA ULAŞTIĞIMIZDA,
Derek

Yere yığıldı. Öne doğru düştü, önce burnu asfalta çarptı. Çocuklar şaşkın şaşkın baktılar ama kaçmadılar.

Kurt adamın içinden yumuşak bir ürperti geçti, bir sis saldı ve çıplak insan bedenini yerde kıvrılmış halde bıraktı. Çocuklar ona bakıyordu.

Baldırındaki yara düşündüğümde daha derindi. Yaratığın pençeleri kuadrisepsin kalın kas kalkanını parçalamış ve baldırı derinlemesine kesmişti. Yaranın içine baktım ve parçalanmış femoral arteri gördüm. Yaralı et titriyordu. Yırtılmış kan damarları her bir damara doğru sürünüyordu.

Birbirine örölmeye başlayan kasların arasında. Lyc-V onarım için enerji tasarrufu yapmak amacıyla bilincini kapatmıştı.

Acı belime saplandı ve göğsümü yırttı. Dişlerimi sıkarak Derek'i yüzüstü çevirdim, bir kolumu kalçasının altından geçirdim ve diğerini göğsünde kollarının altından geçirdim. Göründüğünden daha kiloluydu, bir elli, belki de bir elli beş ağırlığındaydı. Önemli değildi.

"Hey, bayan!" dedi saçında tüyler olan çocuk.

Çocuklar birbirlerine sokulmuş halde duruyordu. Çırılçıplak ve artık kürklü olmayan Derek ve kana bulanmış, kılıcım hâlâ kınında tüten ben tam bir gösteri oluşturmuş olmalıydık.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" dedi

çocuk. "Evet," dedim, sesim boğuk çıkıyordu.

Öne çıktı, Derek'in ayaklarını kaldırdı ve çantasına baktı. "Mike."

Mike yana tükürdü ve kaba görünmeye çalıştı.

Tüylü çocuk ona ters ters baktı. "Mike!"

Mike göstermelik olarak tekrar tükürdü -pek tükürük kalmamıştı- yanına geldi ve beceriksizce Derek'in omuzlarını kavradı.

"Koltuk altlarından tut," dedim.

Bana baktı, gözlerinde korku dans ediyordu, çenesini ayarladı ve tutuşunu değiştirdi.

"Üç deyince," diye mırıldandım. "Üç deyince."

Sarsıldık. Dünya acının kasırgasında sallandı ve sonra Derek Frau'nun sırtına sarıldı. İyileşecekti. Lyc-V onu onaracak ve yarın sabah yeni gibi olacaktı. Öte yandan ben... Ceketimin altından ıslak bir kan lekesi endişe verici bir hızla yayılıyordu. Kan damlamaya başlarsa başım büyük belaya girerdi. En azından hâlâ canım yanıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım çocuklara.

"Benim adım Red," dedi tüylü çocuk.

Elimi pantolonumun cebine soktum. Parmaklarım bir kart buldu. Koluma bulaşan kanlı lekeyi silmeye dikkat ederek ona uzattım. Benim kanım değildi. Derek'in kanı.

"Eğer yardıma ihtiyacın olursa,"
dedim. Ciddiyetle aldı ve başını
salladı.

MERDIVENLER CEHENNEM GIBI KARANLIKTI.

Tırmandım, Derek'in vücudunun sabit baskısı sırtıma yayılıyordu. Doğru eğilirsem acıya katlanabiliyordum ve bu yüzden Derek'le çantayı merdivenleri birer birer çıkarken açımı sabit tutmaya ve ayaklarımı nereye koyduğuma dikkat etmeye çalıştım. Bir kurt adamın kırık bir boyunla hayatta kalıp kalamayacağından emin değildim. Ben yaşayamayacağımı biliyordum.

Nefes almak için sahanlıkta durakladım ve dairemin kapısına baktım.

Merdivenlerde bir adam oturuyordu, başı duvara yaslanmıştı. Derek'i yavaşça yere indirdim ve kılıcıma davrandım.

Adamın göğsü yumuşak, eşit bir ritimle inip kalkıyordu. I
Yüzünü görene kadar sıkılmış dişlerinin arasından nefes
alarak merdivenleri tırmandı. Crest. Uyanmadı.

Avcının kılıcının yassısıyla kafasına vurdum. Uyandığımda bunu anında ve sessizce yaptım, göz kapaklarım açılmadan önce elim kılıcımı arıyordu. Crest, tehlikeye alışık olmayan bir adam gibi, lüks bir yavaşlıkla uyandı. Gözlerini kırıştırdı ve bir esnemeyi bastırdı, gözlerini kısarak bana baktı.

Beni tanıması için ona bir an verdim.

"Kate?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Akşam yemeği için seni almaya geldim.

Randevumuz vardı." Kahretsin. Randevuyu tamamen unutmuştum.

"Saat ona kadar bekletildim," diye devam etti. "Seni aradım ama cevap vermedin. O zamana kadar çok geç olmuştu ama bir barış teklifi ile uğrayayım dedim." Kırmızı mürekkeple stilize edilmiş bir Çin sembolüyle süslenmiş beyaz kartonlarla dolu bir kâğıt torbayı havaya kaldırdı. "Sen burada değildin. Birkaç dakika bekleyeyim dedim, merdivenlere oturdum ..." Beyni sonunda kanlı giysilerimi, kılıcı ve yüzümdeki kurumuş kan lekelerini fark etti. Gözleri irileşti.

"İyi misin?"

"Yaşayacağım."

Dairenin kapısının kilidini açtım ve koğuşu açtım.

"Sahanlıkta çıplak bir adam var," dedim gelecek soruları engellemek umuduyla. "Onu bu daireye taşıyacağım."

Crest Çin yemeğini apartman koridoruna fırlattı ve tek kelime etmeden Derek'i almak için merdivenlerden indi. Birlikte onu içeri getirdik ve koridordaki halının üzerine yatırdık. Kapıyı dünyanın suratına kapattım ve bir nefes verdim.

Ayakkabılarımı çıkardım ve fenerin düğmesini çevirdim. Ayakkabılarım yine kanlıydı. Oh neyse, bolca çamaşır suyunun düzeltemeyeceği bir şey değildi.

Fenerlerin küçük alevleri yükselerek daireyi rahatlatıcı, yumuşak bir ışıltıyla yıkadı. Crest, Derek'in bacağını incelemek için diz çöktü.

"Acil bakıma ihtiyacı var," dedi. Sesinde iyi hekimlerin sahip olduğu canlı, profesyonel ve hafif mesafeli ton vardı.

stres altında evlat

edinildi. "Hayır,

öyle değil."

Bana baktı. "Kate, kesik derin ve kirli ve muhtemelen atardamarı kopmuş. Kan kaybından ölecek."

Başım döndü ve biraz sallandım. Oturmak istedim ama koltukları ve sandalyeleri ağartmak ayakkabılardan daha zordu. "Kanaması yok."

Crest ağzını açtı ve tekrar yaraya baktı. "Kahretsin."

"Lycos Virüsü iş başında," dedim ona ve mutfağa gittim. Hazır buz yoktu ve dondurucunun duvarlarını kazımak o anda bana göre değildi, bu yüzden poşeti lavaboya koydum ve parçalanmış ceketimi acı içinde çıkardım. Üst kısmı kanla ıslanmıştı. Çıkarmaya çalıştım ama sıkışmıştı. Makas bulmak için çekmeceyi karıştırdım, biraz buldum ve yeleği kesmeye çalıştım.

Makas ıslak kumaşa takıldı. Küfrettim ve sonra Crest yanımdaydı, eli makasın üzerindeydi. "Lyc-V'nin sende olmadığını hatırladım," dedi ve yelek ıslak, ağır bir kütle halinde yere düştü.

Karnımdaki sivri pençe izlerini incelemek için diz çöktü.

"Ne kadar kötü?" Ben sordum.

"Çoğunlukla sığ. Burada ve burada iki derin yırtık var." Parmağı deriyi hafifçe sıyırdı ve ben yine de irkildim.

"Acıyor."

"Tahmin edebiliyorum. Sizi acil servise götürmemi ister misiniz?"

"Hayır, oturma odasındaki masanın üzerinde bir r-kit var," dedim. Büyü bu kadar yüksekken, bir rejenerasyon kiti neredeyse

büyü doktoru kadar iyi. Bir kol ve bir bacağa mal oldu, ama buna değdi. Ve büyüü çok az iz bırakarak iyileşti.

Bana baktı. "Emin misiniz? Hemen dikeriz."

"Eminim."

Onu almaya gitti. Rejenerasyon kitlerinin sorunu, her sihirli şey gibi bazen geri tepmesi ve yarayı iyileştirmek yerine daha da derinleştirmesiydi.

Banyoya giderken pantolonumu, külotumu ve sutyenimi çıkardım ve duşa girdim. Su kanlı akıyordu. Karnım ağrıyordu. Kan artık ayaklarımın etrafında dönmediğinde duşu kapattım ve Crest'e içeri gelmesi için bağırdım. Geldi, elinde kahverengi kağıt rulosu vardı.

"Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun?" Ben sordum. "Ben bir tıp doktoruyum."

"Bazı doktorlar r-kit'lerle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Bana bu konuda bir seçenek bırakmıyorsun," dedi. "Kollarını kaldır."

Kollarımı başıma koydum ve büyüü sözleri söyledim. Crest kâğıdı sabitleyen ipi çözdü ve kâğıdı açtı. İçinde bir bandaj ve kahverengi merhem sürülmüş ve mumlu kâğıtla kaplanmış uzun, geniş bir şerit vardı. Crest kâğıdı soydu ve şeridi kenarlarından tuttu. İlahi söyledim. Şeridin üzerindeki merhem sıvılaşarak itaat etti. Odaya güçlü bir hindistan cevizi kokusu yayıldı.

Crest şeridi karnıma bastırdı. Yapıştı ve yatıştırıcı bir serinlik yaralı kaslarıma yayıldı, yavaşça midemi saran ve acıyı bastıran bir sıcaklığa dönüştü.

"Daha iyi," diye mırıldandım. Crest belimi sardı. İş yerinde uzun bir gün geçirdikten sonra bu normal görünen adam

onca yolu sırf beni görmek için gelirdi. Neden? Zor bir günün ardından eve dönüp karanlık ve boş bir evde yalnızlık içinde yaralarımı sarmak yerine onu bulmak nasıl olurdu? Kanepede belki. Kitap okurken. Belki kitabı bırakır ve şöyle derdi: "Gelebildiğine sevindim. Kahve ister misin?" derdi.

Eli omzumdaki dövmeyi sıyırdı. "Neden bir kuzgun?"

"Babamı onurlandırmak için."

Parmakları tenimde nazikçe kaymaya devam etti.
"Altındaki yazı Kiril alfabesi mi?"

"Evet."

"Ne yazıyor?"

"Dar Vorona. Kuzgun'un Hediyesi. Ben babamın hediyesiyim." "Kime?"

"Bu, sevgili doktor, başka bir zaman anlatılacak bir hikaye."

Crest düşünceli bir ifadeyle, "Kuzgun kanlı bir kılıç tutuyor," dedi.

"Bunun güzel bir hediye olduğunu hiç söylemedim."

Bandajı bitirmişti ve eleştirel bir gözle inceliyordu. "Bu şeylerin güvenilmez olduğunu biliyorsun." Sesinde biraz sitem vardı.

"On iki kişiden on biri iyi çalışıyor. Bunun kör bir randevuyla orgazm olmaktan daha iyi bir şans olduğunu söyleyebilirim ve kadınlar yine de deniyor."

Gözlerini kırptırdı ve usulca güldü. "Bundan sonra ne söyleyeceğini asla bilemiyorum."

"Ben de bilmiyorum."

Ayağa kalktı ve kollarını bana doladı. Çok sıcaktı. Ona yaslanma dürtüsüne direndim. "Aç mısın?"

"Açgözlü," diye mırıldandım.

"Yemek şimdiye kadar
soğumuştur." "Umurumda değil."

Boynumu öptü. Öpücük parmak uçlarıma kadar karıncalı bir sıcaklık gönderdi. Döndüm ve beni tekrar dudaklarımdan öptü. Çok yorgundum. Ona sarılıp erimek ve bana sarılmasına izin vermek istedim. "Yaralı, çıplak bir kadından faydalanmaya çalışıyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadı kulağıma, beni daha da yaklaştırmak için. "Ne kadar korkunç."

Lütfen bırakma. Ne düşünüyorum ben? Bu kadar çaresiz miyim? Derin bir nefes aldım ve yavaşça ondan uzaklaştım. "İşimi bitirmek zorundayım. Beni izlemek istediğini sanmıyorum."

"Sonra yap," diye fısıldadı ve beni tekrar öptü. Her nasılsa kendimi kurtarmak yerine ona doğru bastırdım. Ona böyle sarılıp kalmak, kokusunu duymak, dudaklarını dudaklarımda hissetmekten başka bir şey istemiyordum. Ve sonra vampirin kafası son büyüsunü de kaybedecek ve Derek'le benim kanımız boş yere akacaktı. Zavallı Derek. "Hayır," dedim yüzümü buruşturarak. "O zamana kadar çok geç olacak."

"Önce iş. Anlıyorum."

"Bu gece. Her zaman
değil." "İzleyeceğim,"
dedi.

"İstemiyorsun, güven bana."

"Bu yaptığın işin bir parçası. Bilmek istiyorum."

Neden? Omuz silktim ve kıyafet bulmak için yatak odasına gittim. Beni takip etmedi.

MUTFAKTA ORTAYA BÜYÜK BİR GÜMÜŞ TEPSE KOYDUM

masanın üzerindeydi. Dört ayakla desteklenen bu parça masanın yüzeyinden yaklaşık on santim kadar yükseliyordu. Greg evinde mükemmel bir ot stoğu bulunduruyordu. Onları doğru oranlarda birleştirdikten sonra aromatik karışımı metalin üzerini tamamen kaplayacak şekilde tabağa yaydım. Crest köşedeki sandalyeye oturdu ve beni izledi.

Torbanın iplerini çektim, kafayı çıkardım ve canavarlığı tozun üzerine yerleştirerek boynunun kütüğü üzerinde dengeledim.

"Bu da ne böyle?" "Bir vampir," dedim.

"Fotoğraflarını gördüm. Öyle görünmüyorlar."

"Çok eski. Tahminimce en az birkaç yüzyıllık. Ölümsüzlük bazı anatomik değişiklikler getirir. Bazıları ani, bazıları ise yavaş olur. Ölümsüz ne kadar yaşlıysa, bu değişiklikler o kadar belirgin hale gelir. Bir vampirin işi asla bitmez. Devam eden bir iğrençliktir." Vampirlerin iki yüz yıl önce, teknoloji tüm hızıyla ilerlerken var olmamaları gerektiği gerçeği beni çok rahatsız ediyordu. Deneyimlerim ve eğitimim bu canavarın varlığına dair hiçbir açıklama getirmiyordu, bu yüzden ileride başvurmak üzere bir kenara koydum.

Lazanya pişirmek için kullanılan türden sığ bir cam tava çıkardım, tabağın önüne ve biraz altına koydum ve içine iki litre gliserin döktüm. Berrak kıvamlı sıvı tavayı doldurdu ve çöktü.

Kınımdan fırlatma hançerlerimden birini çıkardım. Crest siyah bıçağa bakıp sırttı.

"Süslü."

"Evet."

Bu hoş olmayacaktı ve sık sık yaptığım türden bir büyü değildi. İçimde bir şey buna isyan etti, babamın talimatlarından ve kendi dünya görüşümden ve onun içinde nerede durduğumdan kaynaklanan bir şey.

Başını otların üzerine koydu. Yarım saat içinde işe yaramaz hale gelecekti.

Hançerin ucuyla parmağımı deldim. Bir damla parlak kan deride kabardı. İçinde güç titreşti ve kanı bitkilere dokundurdum. Kan büyüğü onları sardı, bir katalizör gibi hareket etti, kuru bitkilerin doğal gücünü kaynaştırdı, şekillendirdi, kalıba döktü. Yukarıya, boyun kütüğüne doğru yükseldi, yüzdeki kılcal damarlara yayıldı, beyni içine aldı, ölü eti doyurdu. Başın tamamı büyüyle dolana kadar onu yönlendirdim, ona yardım ettim. Parmağım vampirin alnındaki kalın deriye dokundu, kanlı bir leke bıraktı ve ölümsüz ete bir güç şoku gönderdi.

"Uyan!"

Ölü gözler bir anda açıldı. Korkunç ağız, imkânsız bir esneklikle bükülerek sessizce açılıp kapandı.

Crest sandalyesinden düştü.

Vampir gözlerini kırpmadan bana dikti. "Efendin nerede? Bana efendini göster."

Kara büyü kafasından kaynayarak odayı boğdu. Saldırmaya hazır, öfkeli bir hayvan gibi kabarmış, hırçın ve öfkeliydi. Köşedeki Crest keskin ve yüksek bir nefes aldı.

Başında bir titreme oldu. Gözbebekleri yuvalarından fırladı. Uzun ve yassı siyah dil, sürüngen dudaklarının arasından sarktı ve orak dişler kan akıtmadan dili ısırıldı. Dişlere saplanan dil

müstehten bir şekilde sarsıldı. Daha sert ittim, gücümün ağırlığını dirençli nekromajinin üzerine getirdim.

"Bana efendini göster!"

Kırmızı, vampirin gözlerinin akını boğdu. Bir zamanlar gözyaşı kanalları olan yerden iki kalın koyu kan akıyordu. Akıntılar yüzün aşağısına ve otların içine doğru yol alarak boyun kütüğünden gelen kan seliyle karıştı. İğrenç sel kurumuş otları süpürdü, gliserinin içine düştü ve yüzeyine düzensiz kızgın lekeler halinde yayıldı. Kan neredeyse siyah olana kadar koyulaştı ve içinde, molozların arasında yarı gömülü yuvarlak bir Coca-Cola logosu bulunan, içi boşaltılmış bir gökdelenin çarpıtılmış ama kusursuz görüntüsünü gördüm.

Unicorn Lane. Her zaman Unicorn Lane.

Başı sarsıldı. Kafatasının kemikleri kırık bir fındık kabuğu gibi çatladı. Et, vampirin yüzünden sıyrılarak uzun levhalar halinde bitkilere doğru kıvrıldı. Beynin açıktaki jöleli kütlesi kırık kafatasının arasından parlıyordu. Çürümüşlüğün pis kokusu mutfağı doldurdu. Kafanın üzerine plastik bir çöp torbası attım ve tepsiyi ters çevirerek kafayı ve otları torbanın içine gönderdim. Torbayı bağladım ve köşeye koydum. Gliserinin içindeki kan pıhtılaşarak çirkin bir çürüme kütlesine dönüşmüştü. Onu kanalizasyona attım.

Crest yüzünü

ovuşturdu. "Seni

uyarmıştım."

Başını salladı.

Ellerimi ve dirseklerime kadar kollarımı mis gibi kokan sabunla yıkadım ve oturma odasına geçtim, yolda durup Derek'i kontrol ettim. Bir bebek gibi uyuyordu. Kanepeye oturdum, arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım. Bu, çoğu erkeğin saklanmak için kaçtığı bir andı.

Oturdum ve dinlendim. Yakınlaşma arzusu geçmişti ve özlemim şimdi yarı unutulmuş bir rüya gibi gerçek dışı, uhrevi görünüyordu.

Crest'in odaya girdiğini duydum. Yanıma oturdu.

"Demek yaptığın şey bu?" dedi.

"Evet."

Birkaç nefes sessiz oturduk.

"Bununla yaşayabilirim," dedi.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Omuz silkti. "Bir daha izlemeyeceğim ama bununla yaşayabilirim." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Hiç biriyle tanıştınız ve ... hissettiniz mi? Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum, senden kaçan bir şeye sahip olma şansını hissettin mi? Bilmiyorum... Söylediklerimi unutun."

Ne demek istediğini biliyordum. Yalnız olduğunuzu fark ettiğiniz o anı tarif ediyordu. Bir süre yalnız ve iyi olabilir ve başka bir şekilde yaşamayı hiç düşünmeyebilirsiniz ve sonra biriyle tanışırsınız ve aniden yalnızlaşırsınız. Neredeyse fiziksel bir acı gibi içinize saplanır ve kendinizi hem yoksun hem de öfkeli hissedersiniz; yoksun hissedersiniz çünkü o kişiyle birlikte olmak istersiniz ve öfkelenirsiniz çünkü onun yokluğu size acı verir. Bu garip bir duygu, çaresizliğe benziyor, aramanın bir saat uzakta olduğunu bildiğiniz halde sizi telefonun başında bekleten bir duygu. Dengemi kaybetmeyecektim. Henüz değil.

Ona yaklaştım ve omzuna yaslandım. İkimiz de seksin söz konusu olmadığını biliyorduk.

"Yine de kalmamın bir sakıncası var mı?"

diye sordu. "Hayır."

Ona yaslanarak uyuyakalmışım.

BÖLÜM 6

UYANDIM ÇÜNKÜ BİRİ BENİ IZLIYORDU.

"Gözlerini dikip bakmanın kibar bir davranış olmadığını bilmiyor musun, harika çocuk?"

Derek Crest'e alaycı bir bakış attı. Harika çocuk tanımadığım bir eşofman giyiyordu. Greg'in gardırobundan gelmiyordu. Dışarı çıkmış olmalı. Tam olarak nereye gitmişti?

Gece boyunca biraz yatar pozisyona geçmiştik ve ben Crest'in göğsünde yatıyordum. Dik oturdum. "Onaylamıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Bu bana düşmez." "Yine de ondan hoşlanmıyorsun."

"O ve sen . ." elleriyle bir araya getirme hareketi yaptı, parmakları birbirine yaklaşıyor ama tam olarak dokunmuyordu. "Birbirinize hiç yakışmıyorsunuz."

"Neden olmasın?"

"Sen ondan daha sertsin."

"Bunda yanlış olan ne?"

"Erkeğin daha sert olması gerekir. Böylece koruyabilir."

"Korunmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"
Tehditkâr bir ton sesime istemeden karıştı.

"Sana asla hayır demeyecek," dedi Derek.

Bakışlarını indirene kadar ona baktım. "Çok az insan bana hayır der," dedim.

"Evet."

"Bacağın nasıl?" "İyi."

"Ben uyurken dışarı mı çıktın?"

"Evet. Sadece kısa bir koşu."

"Belki de başka bir tane almalısın."

Tek kelime etmeden gitti. Crest'i uyandırdım. "Gitme zamanı." Avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu. "Uyuyakaldım mı?" "Saat altı buçuk."

"Eve gidip üstümü değiştirecek kadar zamanım var. Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Aklıma yarısı moloz yığınının gömülmüş Coca-Cola logosu ve iki yüz yıllık bir vampir geldi. Belki de asla.

"Cuma gününe ne dersin? Sakinleşmek için bize birkaç gün verir."

"Bugün Cuma o zaman."

Gitti. Beni bir daha öpmedi.

GENERAL Tso'nun KAĞIT KONTEYNERİNİ AÇTIM

ve parmağımla bir parçasına dokundum. Oda sıcaklığındaydı. Bir tavaya atıp yenilebilir sıcaklığa kadar ısıtmak aklımdan geçti ama ocakta ısıtmak sebzeleri lapa haline getirirdi ve ben fazla pişmiş sebzelerden nefret ederdim. Haşlanmış sebzelerin besleyici özelliklerine çok inanan babam

ve et suyu, doyurucu, sıcak çorbalar pişirmiştir. Yumuşak lahana ve yarı erimiş soğanla öğürürken onun beni üzüntüyle izlediğı anı gözlerimin önünden geçti. Karton kutuya gülümsedim ve mutfak çekmecesinden bir atal çıkardım. Sıcak yemek zaten abartılıyordu.

atalımla bir parça tavuğı mızrakladım, yeşil biber topaklarından dikkatlice kaçındım. Birden açlıktan ölüyordum.

Biri kapıyı çaldı.

Durakladım, tavuğun yarısı ağızımdaydı ve kapıya baktım. Kapı almaya devam etti. Derek değildi. Onun kapıyı alması dikkatli, neredeyse özür diler gibi olurdu. Bu pi sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi kapıyı çaldı.

Tavuğa baktım, kapıya göz attım, bütün bir parçayı ağızıma tıktım ve zamanımı talep etmeye cüret eden kişiyi görmeye gittim.

Kapı açıldı ve Curran ortaya ıktı. Eski bir kot pantolon ve yeşil bir sweatshirt giymiştir ve kahverengi bir kâğıt torba taşıyordu. Yüzünü kaldırdı ve şekil değıştirenlerin yaptığı gibi burun deliklerinden hava çekti. "Tso's, deniz ürünleri lokumu ve kızarmış pilav," dedi. "Paylaşacak mısınız?"

Duvara yaslandım. Kapı açıktı ama koğuş hâlâ onun girişini engelliyordu, bu da bana biraz rahatlık sağlıyordu. "Demek sensin." atalımla kabı eşeledim. "Önemli biri olduğunu düşünmüştüm."

Curran öne doğru bir adım atarak korumaya sürtündü. Bir karmin parıltısı sihirli bariyerin içinden dalgalandı ve şekil değıştirenlerin efendisi geri çekildi.

"Bir koğuş," dedi.

"İyi bir tane."

Avucunu koşuşa dayadı ve itti. Parmaklarından çıkan kırmızı renk, sessiz bir gölete atılan bir çakıl taşından yayılan dalgalar gibi koşuşa yayıldı.

"Onu kırabilirim," dedi Curran.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Buyurun."

şekil değiştirenlerin koşuşlara karşı doğal bir direnci vardı, bu yüzden verdiği sözün bir anlamı vardı. Yine de Greg'in tüm korumalarını güçlendirmiştim. Eğer Curran bunu kırarsa, çöküşün yarattığı rezonans bana müthiş bir migren ağrısı verirdi ama kırabileceğinden şüpheliydim. İyi bir koşuştu.

Bunu düşündü. Bunu gözlerinde görebiliyordum ve bir an için deneyeceğini düşündüm. Sonra omuz silkti. "Kırabilirim ya da medeni davranıp beni içeri alabilirsin."

Güç gösterilerinden sıkılmaya başladık, değil mi Majesteleri? Koşuşun kilidini açtım. Bir gümüş dalgası kapı çerçevesinin üstünden yuvarlanarak zeminde dağıldı. "İçeri gelin."

Mutfağa doğru yürüdü ve yarı yolda durdu, yüzü hırıltılı bir ifadeye bürünmüştü. "Kilerinizde ne var, ölü bir vampir mi?"

"Hayır. Sadece bir tanesinin kafası." Kafayı iki kez poşetleyip plastikle mühürlemiştim ama yine de kokusunu almıştı.

Masanın kenarına tünedim ve bir araya toplanmış beyaz kartonlara doğru başımı salladım. "Buyurun. Orada bir yerde kızarmış pilav var."

Kese kağıdını yere koydu, diğerlerinden ayırt edilemeyen bir karton seçti, ona uzattığım kaşığı aldı ve kutuyu açtı. "Bezelye," dedi tiksintiyle. "Neden içine hep bezelye koyuyorlar ki?"

"Peki seni buraya bu kadar erken ve aydınlık getiren nedir?"

Bezelyeleri büyük bir dikkatle ayıklamak için kaşığını kullandı ve çöpe attı. "Bir şey bulduğunu duydum."

"Harika çocuk beni ispiyonladı mı?" "Evet."

"Ne zaman? Bu sabah mı?"

Curran başını salladı. "Bu kan yemini. Örneğin, bacağı parçalanırsa, artık sizi elinden geldiğince iyi koruyamayacağı konusunda bizi uyarmak onun görevi. Birinin gelip durumu değerlendirmesi gerekiyordu."

"Ne zamandan beri 'biri' sensin? Ayak işlerini yapacak bir sürü dalkavuğun yok mu senin?"

Omuz silkti. "Sadece çocuğu kontrol ediyordum."

"Dün gece bacağı parçalayıcıdan geçmiş gibi görünüyordu. Bakmama izin vermiyor ama sanırım kemik sağlam." Bir şekil değiştiricinin vücudu et yaralarını birkaç gün içinde iyileştirirdi. Kemiklerin onarılması çok daha uzun sürerdi.

Curran bir ağız dolusu pirinç yuttu. "Anlaşıldı. O daha genç. Genç bir adamken metanetli olmak önemlidir. Onun için telaşlanmadın, değil mi?"

"Hayır. Birazdan topallayarak gelir."

"Bacağını neyin mahvettiğini bana gösterecek misin?"

"Yemeğimi bitirdikten sonra."

"Mide zayıflığı mı?"

"Hayır. Tekrar sarmak tam bir baş belası."

Dikkatli ve ölçülü bir vuruş bizi böldü. Kapıyı açmaya gittim ve Derek'i içeri aldım. Curran'ı gördü ve durdu. Tam olarak hazırolda değildi ama yaklaşmıştı.

Curran ona el salladı ve Derek bir sandalyeyi yolundan çekti. Curran'a baktım. "Orada başka pirinç var mı?"

Başka bir kap seçti ve bana verdi. Açtım ve Derek'e doğru ittim. "Ye."

Bekledi.

Açlıktan ölüyor olmalıydı. Vücudunun kendini onarmak için yaktığı kalori miktarı, en ufak bir yiyecek imasının bile ağzını salyayla doldurmasını sağlıyordu.

"Derek, ye," dedim.

Gülümsedi ve hareketsiz oturdu.

Burada bir terslik vardı. Curran'a baktım ve ikiye ikiye bir araya getirdim.

"Burası benim evim."

İkisi de bana, aptal gajın onlara sadece bir fincan çay içmek için neden bu kadar zahmete girdiklerini sorduğunda Japon gelenekçilerinin takındığı sabırlı ifadeyle baktılar.

Curran, "Ben söyleyene ya da işim bitene kadar yemek yemiyor," dedi. "Kimin evi olduğu önemli değil."

Tavuğumu masaya koydum ve kollarımı kavuşturdum. Yüzüm mosmor olana kadar onlarla bu konuyu tartışabilirdim ama ikisi de pes etmeyecekti. Düşük rütbeli kurtlar sürü krallarından önce beslenmezdi. Kurallar böyleydi. Kurallara göre yaşarlar ya da insanlıklarını kaybederlerdi.

Curran ağzına bir kaşık daha koydu. O yemeği çiğnerken zaman uzadı. Derek kıpırdamadan oturdu. Curran'ı tokatlama dürtüsü neredeyse bana fazla geliyordu.

Canavar Lord kabının dibini kazıdı, kaşığı yaladı, masaya uzandı ve Derek'in pilavını alıp yerine getirdiği kahverengi kâğıt torbayı koydu. Derek çuvalın içine baktı ve bir iple bağlanmış mumlu kâğıt demetini çıkardı. Kordonu kopardı ve

paketi açtı. Beş kiloluk bir omuz rostosu ona baktı.

Curran başını koridora doğru salladı. "Kendini rezil etme."

Derek ayağa kalktı, rostoyu topladı ve dairenin derinliklerinde kayboldu. Curran'a ters ters baktım.

"Ben kızarmış pilav severim," dedi omuz silkerek. Kaşığı diğer küçük kağıt kutunun kağıt kapaklarının altına kaydırđı, zorla açtı ve bezelyeleri ayıklamaya başladı.

Dairenin içinden yırtıcı bir hayvanın beslenme sesi geliyordu.

Curran sesini yükseltmeden, "Sessiz olun," dedi.

Hırıltılar kesildi.

"Elinde ne var?"

Onun için taslağını çıkardım, vampirin kafasıyla sonlandırdım. Hortlağın eti gece boyunca sıvılaşıarak kokuşmuş siyah bir yapışkana dönüşmüştü. Çürümenin kokusu o kadar güçlüydü ki, ikinci çöp torbasını açtığımda hem Canavar Lordu hem de ben en onursuz şekilde öğürüyorduk. Curran çarpık kafatasına şöyle bir baktı ve torbanın ağzını bağıladı.

"Bunu yemekten önce yapmalıydık," diye gözlemledi kafayı sabitlemeyi başardığımızda.

"Evet." Pencereyi açtım ve soğuk bir rüzgârın mutfağa girmesine izin verdim.

"Yani bu işi tek başına mı yapmayı planlıyorsun? Destek yok mu?"

"Hayır."

"Polise haber verecek misiniz?"

Yüzümü buruşturdum. Uyandığımdan beri beni rahatsız ediyordu. Polise gitmek demek, Paranormal Aktivite

Tümen ve Tümen MSDU'ya zorunlu bildirimini yapar yapmaz, ordu devreye girip tüm pastayı kendi başına yemeye çalışacaktı. Tümen yargıya başvuracak ve bu olay birkaç gün sürebilecekti. O zamana kadar dost düşmanım gitmiş olabilir ya da daha kötüsü, Halkın liderliğini ele geçirmiş olabilir. Çok fazla varsayımım ve garip bir kafatasım olması, yetkililerin bölüm rekabetinden vazgeçip benim hesabıma acele etmelerini sağlamazdı.

Lonca yardım teklif etmeyecekti. İşin içinde para yoktu ve eğer bir pisliğin Sürü ile İnsanlar arasında bir savaş başlatmaya çalıştığını ve bunu yapmak için iki yüz yıllık vampirleri güttüğünü Tarikat'a ispiyonlarsam, Ted beni nefes almamdan daha hızlı bir şekilde davadan alırdı. Öte yandan, haydut bir Ölülerin Efendisi'yle tek başıma yüzleşmeye çalışmak intihardı. Cinayete meyilliydim ama aptal değildim.

Curran'ın beni izlediğini fark ettim. "Bilmiyorum," dedim.

"Bu sorunu sizin için çözebilirim," dedi. Sürünün kaynaklarını öneriyordu. Bu teklifi kabul etmemek için deli olmam gerekirdi.

Bir kaşımı ona doğru eğdim. "Neden?"

"Çünkü üç gün önce alfalarını gömen altmış üç farem var. Ben parmağımı kıcıma sokmuş otururken onlar kan için uluyorlardı."

"Bu, sadece görünüş uğruna almak için büyük bir risk."

Omuz silkti. "Güç tamamen görünüşle ilgilidir. Ayrıca, kim bilir? Bir keresinde Mayıs ayında kar yağmıştı, yani sen bile haklı olabilirsin."

İğnelemeyi bıraktım. "Peki ya değilsem?" "O zaman en azından denedim."

Garip bir şekilde anlamlıydı. "Kimler gelecek?"

"Birkaç kişi."

"Jim?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü ben ölürsem sürüyü bir arada tutmak için Konsey'den birinin geride kalması gerekiyor. Alfa kurt kendini yaraladı ve Mahon geçen sefer geride kaldı. Yeni alfa sıçanın yeterli deneyimi yok."

"Alfa-kurda ne oldu?" "Legolar."

"Legolar mı?" Kulağa Yunanca gibi geliyordu ama bu isimde mitolojik bir şey hatırlayamıyordum. Bir ada değil miydi?

"Bodruma çamaşır taşıyordu ve çocuklarının merdivenlerde bıraktığı eski lego setine takıldı. İki kaburgası ve bir bileği kırıldı. İki hafta iş göremez." Curran başını salladı. "Çok kötü bir zaman seçti. Ona ihtiyacım olmasaydı, onu öldürürdüm."

COCA-COLA BİNASINA RAHATÇA GELDİM ve

Yıkık gökdelenden yarım blok ötede, terk edilmiş bir telefon kulübesinin gölgeli oyuğunda saklanıyordu. Logo, zamanında görkemli bir bina olması gereken binanın kalıntıları arasında kısmen gömülü bir şekilde duruyordu; şimdi bile iskeleti tüm bloğu kaplamıştı. Garip derecede güçlü bir büyü dalgalanması olan flair onu yıktığında sadece on yaşındaydı.

Şekil değiştiriciler görünürde yoktu. Caddenin karşısında, bel yüksekliğindeki yığınların arasında harap olmuş bir bina

tozlu cam kırıkları. Saklanmak için iyi bir yer. Yıkık duvarda bir boşluk bulmam bir dakikamı aldı. Sıkışarak içeri girdim ve bana bakan ateşli gözlerle karşılaştım.

Savaşa hazırdılar. Pembe ve siyah dilleri uyumsuz çenelerini ve kocaman dişlerini yalıyor, uzun pençeleri beton zeminde belli belirsiz kazıma sesleri çıkarıyordu. Sekiz çift göz açlıkla beslenen bir av arıyordu. Bilinçaltımdaki ilkel vahşi dehşet içinde uludu ve bağırdı.

"Ah, sensin," dedi Curran'ın sesi sessizce. "Bir fil olduğunu sanmıştım."

"Ona aldırmayın," diye mırıldandı sol taraftaki zayıf bir şekil. "Kaba doğmuş." Orta formda bir dişi lupin. Arsızlığın sınırındaydı. Ya onun en yakın arkadaşı ya da kurtların dişi alfasıydı.

Sol tarafta devasa, tüylü bir Kodiak ayısı yükseliyordu, koyu renkli bir kürk ve kas dağı, ağzı eski yara izleriyle aydınlanmıştı. Mahon tamamen değişmişti. Yanında neredeyse iki metre boyunda devasa bir şey yükseliyordu. Belli belirsiz insansı bir şekli vardı ve iki sütun gibi tüylü bacağının üzerinde duruyordu. Sert kaslar gövdesini sarmış, tüylü, grimsi bir yele başını ve devasa boynunun arkasını taçlandırmıştı. Göğsünü boydan boya geçen uzun çizgiler, bir panterin postundaki duman izleri gibi silikti.

Yüzüne baktım ve altın gözlerindeki güç beni yere yapıştırdı. Tüylerim diken diken oldu. Hareket edemiyordum. Üzerime atlayabilirdi ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım. Boynundaki devasa kaslar, başını bir o yana, bir bu yana çevirip gerdikçe şişiyordu. Üst dudağının ikiz yastıkları yarıldı ve üç inç uzunluğundaki köpek dişleri ortaya çıktı. Canavar dudaklarını yaladı, uzun bıyık çizgileri seğirdi ve derin bir hırıltıyla konuştu. "Güzelim, değil mi?"

Curran. Orta formda. Bakışlarından ayrıldım. "Çok sevimli." Kâbus zar zor algılanabilen bir baş hareketiyle başını salladı ve bir sıçan adam insanüstü bir çeviklikle ileriye doğru sıçradı ve duvara tutunarak sıçradı. Yukarı, zeminden on iki metre yükseklikteki boşluğa çıktı ve oradan içeri daldı. Gözcü kaçmıştı.

Curran döndü ve uzun bir çatlağın köhne binanın yanını ikiye böldüğü duvara doğru yürüdü. Tüylü, pençeli bir el yıkılmakta olan bariyere çarptı ve duvar dışarı doğru patlayarak sokağı beton ve kaya tozuyla kapladı. Canavarların Kralı açtığı delikten eğildi ve biz de tek sıra halinde onu takip ettik.

CURRAN DURDU. SOLUNDA AYI GÜRÜLDÜ

Dur. Sağ tarafta, dişi alfa kurt Jennifer, pençeli ayağını dikkatlice çamurun içine soktu ve hareketsiz durdu. Gorgon'un arka bahçesindeki tuhaf heykeller gibi sessizlik içinde donup kalmış, göremediğim ya da duyamadığım bir şeyi bekliyorduk.

Ölümün pis kokusu bunaltıcıydı.

Geniş bir fuayede duruyorduk, bir zamanların cilalı karo zemini şimdi tozlu bir kir ve moloz yığınının dönüşmüştü. Büyük çatlaklar kirli duvarları kırııştırıyor, karanlık düzensiz deliklere dönüşüyordu. Sol tarafta geniş bir yarık zemini yarıyordu. İleride kaya tozu ve çöpler bir zamanların görkemli merdivenlerini tıkamıştı. Yeni Coca- Cola binası son nefesini veriyordu.

Sol taraftan taşa sürtünen pençelerin belli belirsiz sesi geldi. Beton duvardaki bir çatlağın karanlığından bir çift kırmızı-kömür göz parladı ve sıçan adamın şık tüylü şekli boşluğu doldurup yere düştü. Kurt adamlar kâbus gibiyken, sıçan adam iticiliğe doğru meylediyordu. İnce ve tüylü, koyu renk kürkle kaplıydı,

Yüzü, ön kolları ve tahta gibi sert baldırları hariç, açıkta kalan derisi açık pembeydi ve yumuşak, neredeyse insan gibi görünüyordu. Devasa ayakları ve elleri vardı; bu büyüklük, keskin pençelerle uçlanmış uzun, geniş boğumlu parmaklardan kaynaklanıyordu. Düzensiz sarımsı dişlerle dolu ağzını şekilsiz bir kemirgen ağzının başlangıcı koruyordu. Sarsıntılı, hızlı seğirmeler fare adamı hareket ederken rahatsız ediyordu ve insan gözleri rastgele yönlerle bakıyordu.

Sıçan adam kısa ve hızlı sıçrayışlarla Curran'la arasındaki mesafeyi kapattı, pençeleri fuayenin zemininden küçük toz bulutları kaldırdı.

"Dourrnstahrs," dedi, korkunç çenesi kelimeyi sakatlıyordu. "Big roum."

Curran'a beyaz bir şey uzattı. Canavar Lordu nesneyi kocaman eline aldı, şöyle bir baktı ve bana doğru fırlattı. Ben de yakaladım. Bir insan uyluk kemiği. Keskin dişleri olan ve çok ısrarcı biri, bir zamanlar uçlarını kaplayan kıkırdağı sıyırmış ve gövdede dar çizikler bırakmıştı. Duvarlardaki yarıklardan ve girişin eğri kemerinden süzülen loş ay ışığından en iyi şekilde yararlanmaya çalışarak onu çevirdim. Daha pürüzsüz, parlak bağ dokusu şeritleri kemiği iki yerden kesiyordu - Lyc-V'nin kırıldıktan sonra şaftı birbirine örmesinin izi. Bir şekil değiştiricinin uyluk kemiğini tutuyordum.

Sıçan adam antreden geçerek yerdeki boşluğa doğru ilerledi, biz de onu takip ettik. Yarık yaklaşık on ayak uzunluğunda ve en geniş yerinde yaklaşık üç ayak genişliğindeydi. Kenarından eğildim ve içine baktım. Zemine doğru açık bir iniş vardı, on altı fit aşağıda.

Arkamda Ayı gümbür gümbür bir ses çıkardı. Curran başıyla onayladı ve devasa Kodiak arkasını döndü. Asla sığmazdı.

Şekil değiştirenler birer birer boşluğa daldı, ta ki ben tek başıma kenarda durana kadar. Kirli zemine oturdum, bacaklarımı deliğe doğru salladım, kendimi alçalttım, mesafeyi olabildiğince kısalttım ve aşağıya indim. Taş zemine inmenin sert şoku ayaklarımda yankılandı ve öldü.

Kimse beni beklemedi. Şekil değiştiriciler gitmişti.
Ne güzel.

İleride, dar ve karanlık uzun bir tünel belli belirsiz bir parıltı sunuyordu. Arkamda bir yeraltı garajının kalıntıları uzaklara doğru uzanıyordu. Tünele doğru döndüm ve zemini kaplayan beton kayaların üzerinden atlamaya dikkat ederek tırısla aşağı indim.

Tünel sona erdi ve geniş bir odaya açıldı; kürklü, kaslı sırtların bir araya gelmesi görüşümü engellediği için çok az şey görebiliyordum. Sıcak parıltı, duvarlardaki basamaklara yerleştirilmiş meşalelerden geliyordu. Sihirli olması gereken dumansız beyaz bir ateşle yanıyorlardı. Tavan inanılmaz derecede yüksekti ve alçıyla süslenmişti. Zemin bir noktada parke olabilirdi.

Bir çeşit ziyafet salonu.

Bir kadın konuştu, sesi sertti ve metal kokuyordu. "Yolculuğunun sonuna hoş geldin melez. Burada türünün geri kalanı gibi öleceksin."

Melez mi? Bir şekil değiştirene şekil değiştirici demek ne tuhaf. Jennifer'ın yanına gittim ve Ölülerin Efendisi'ni gördüm. Ya da daha doğrusu, Sahibesini. Odanın ortasında, bir direk gibi dimdik ve sert bir şekilde duruyordu; omuzlarında kirli beyazdan başlayan, beline doğru maviye dönüşen, daha koyu bir mora koyulaşan ve nihayet etek ucunda kan kırmızısı parlayan dökümlü bir elbise giymişti. Uzun ve parlak siyah saçları karmaşık bir örgü şeklinde düğümlenmiş ve

uzun bir sicim. Sicimden bir dizi küçük plastik boncuk sarkıyordu. Yakından baktım. İkinci bakışta muhtemelen plastik olmadıklarını anladım. Çok az insan insan parmak kemiği şeklinde plastik boncuk yapardı.

Ondan yayılan hiçbir güç hissetmedim. Ne bir gölge, ne bir ipucu, yaşı dışında hiçbir şey. Nataraja'dan daha yaşlı hissediyordum.

"Ben Olathe," dedi Yunan tanrılarının kendilerini ölümlü çocuklarına tanıtırken kullandıkları ciddiyetle. "Ölülerin Sahibesi. Halkın Babası Roland'ın gözde cariyesi."

Tamam o zaman.

"Bunu tekrarlamak ister misiniz?" Curran söyledi. Sesi derin bir hırıltıydı ama diksiyonu mükemmeldi. "Etkilenmem gereken kısmı kaçırdım."

Olathe ona tepeden baktı. Ondan neredeyse bir metre daha uzun olduğu düşünülürse bunu yapmak kolay değildi. Roland'ın cariyesi olabilirdi ama bu ona pahalıya patlamıştı: Bir zamanlar muhtemelen güzel olan Olathe, kirli boyası soyulmaya başlamış eski bir manken gibi yıpranmış görünüyordu. Adam onun tüm canlılığını, kıvılcımını, mizahını tüketmişti. Ruhsuz yüzünde sadece gözler canlı kalmıştı: kocaman, gururlu ve azimli.

Uzak duvarın gölgelerinde arkasında bir şey kıpırdadı. Bükülmüş bir silüet, sonra bir başkası ve bir başkası. Büyümle ona doğru uzandım, savunmasının soğuk duvarını hissettim ve geri çekildim. Curran hazır olmadan onu kışkırtmaya gerek yoktu.

"Merak ediyorum, seni ne kadar süre becerdi?" Curran devasa ayaklarını birbiri ardına atarak ilerledi. Şekil değiştirenler de onu takip etti. "Ne kadar dayandın? Bir yıl mı? Altı ay mı?"

"On üç yıl," dedi.

Curran ilerlemeye devam etti. O konuşmaya devam ettikçe, biz de ona daha çok yaklaşıyorduk. Saldırgan olmak için elinden geleni yapıyordu ama bu onun için fazla çaba gerektirmiyordu. "On üç yıl. Sonunda senden sıkıldı, değil mi? Daha genç, daha güzel, daha taze birini buldu. Ve şimdi buradasın, boktan bir delikte saklanıyorsun, unutulmuş ve atılmış, kullanılmış bir lastik gibi. Bunca yıl için gösterecek hiçbir şeyin yok."

Kadın geri çekildi. "Onun bedenini kendi bedenimde tuttum. Etinin tadına baktım ve bana bir güç kutsaması verdi."

Teknik olarak bu doğru olabilirdi. Vücut sıvılarını paylaşmış olsalardı, onun gücünün bir kısmını kazanmış olurdu.

"Bir güç kutsaması," diye güldü Curran, hırıltılarının yankıları duvarlara dağılıyordu. "Bir çocuğa ne dersin?"

Cevap vermedi.

"Oh, bekle." Curran durakladı. "Unutmuşum. Halkın Babası kendi kanından bir çocuk yapmaktan çok korkuyor. Ya da belki de seni güçten yoksun buldu?"

Güldü. Gürültülü, içi boş ses duvarlardan sekerek her yerden geliyor gibi görünüyordu. "Oh, hayır, yarı cins. Güç bende eksik olmayan bir şeydir."

Savunması düştü. Arkasındaki gölgeleri hissettim, öfkeli, aç vampirler, kafasını kestiğimden daha genç ama yine de korkunçlardı. Şeytani büyü çürüyen bir örtü gibi üzerlerine yapışmış, çılgınlıklarını körüklüyordu.

Tek bir sert kelime söyledi ve arkasındaki hayaletler gölgelerden fırladı, ölümsüzlük kokuyor ve kana açlardı.

Şekil değiştirenler gevşek bir dövüş düzenine girerek dağıldılar ve beni zeminin ortasında bıraktılar. Curran'ın konuşması bize yaklaşık yirmi adım kazandırmıştı ve vampirlerin saldırısı şaşırtıcı bir hızla geldi. Yere düştüm. İlk vampir üzerimden geçti.

Sırt üstü yuvarlandım. Başka bir vampir üzerime atladı. Bıçağım çekilen bağırsağının etine saplandı. Siyah bir kan fışkırması başımdan bir santim ötedeki zemini ıslattı. Vampir yaradan habersiz Curran'a nişan aldı. Canavar Lordu kükredi. İyi avlar.

Ayağa fırladım ve kendimi Olathe'a doğru fırlattım. Döndü, elinde küçük bir orak bıçağı vardı. Kavisli bıçak ön kolunu kesti. Kanının gücü bana çarptı ve başım dönerek geriye doğru sallandım. Döndü, saçları uçuştı, gözleri vahşi ve şişkin. Kesikten akan kan etrafına sıçradı ve geniş bir daire çizerek yere düştü. Kırmızı damlalar tutuştu ve karmin alevlerinden oluşan bir duvar yukarı doğru fırlayarak onu koruyucu bir büyü çemberine aldı. Bir kan kalkanı. Bunu aşmanın tek yolu bir akrabasının kanı ya da çok güçlü bir sihirdi. Kahretsin.

Bir vampir bana yandan çarptı. Bana yapıştı, yerde kayarken çenesi kırıldı. Karnıma bir ağrı saplandı. Yine mi! İçimdeki büyü kaydı. Buz gibi yanığa aldırmadan avcının bıçağını elimle kavradım ve solgun ölü göze sapladım. Avcı zafer kazanmış gibi tısladı. Vampir yere yığıldı ve çırpınarak öldü. Kendimi tekmeleyerek kurtardım.

Başka bir canavar bana doğru koştu. Yanından sıyrıldım, hamle yaptım ve Avcının ucuyla boynunu sıyırdım. Vampir döndü ve pençelerini bacağıma gömdü. Kılıcımı boğazına sapladım, atardamarları kopardım ve boyun kemiklerini kestim. Vampirin ağzı açık kalmış, kan kusuyordu. Tekmem bacağına saplandı. Kemik çatırdayarak kırıldı. Vampir bağırsaklarının üzerine düştü, çırpınıyordu. Kılıcımı çekip kurtardım ve Olathe'ı aramaya başladım. Arkamda vampirin büyüünün son kıvılcımı da havaya karıştı.

Üçüncü bir kan emici sıçradı, korkunç ağzı açıktı.

Bıçağım göğsünü kesti, kaburgalarının arasından yumuşak bir şekilde kayarak kalbinin şişkin çuvalına girdi ve bükülmüş beden yere çarpmadan önce tekrar dışarı çıktı. Yürümeye devam ettim.

Salon kana bulanmıştı. Şekil değiştiriciler çiftler halinde savaşıyor, hareketleri askeri bir hassasiyetle koordine ediliyordu. Bir köşede iki tüylü ceset yere yığılmıştı, Curran başlarında duruyordu ve aynı anda üç kan emici tarafından kuşatılmıştı.

Jennifer ve leopar gibi benekli birinin dört vampir tarafından sıkıştırılarak sırt sırta çarpıştığını gördüm. İlkinin yere düşürüp tekmeledi, pençeleri yan tarafını parçaladı ve bir kaburga kemiğinin kanlı parçasını kurtardı. Ortağı kan emicinin üzerine düşerek boynunu parçaladı. Daha fazla vampir üzerlerine çullandı.

Kimse bana aldırış etmedi. Canavarların savaşında ben sadece bir insandım. Hareket etmeye devam ettim.

Doğu duvarı titredi. Tozlu sıvalar patlayarak yere saçıldı ve devasa bir şey bir kasırga gibi kükreyerek açılan delikten içeri girdi. Vampir kümesine müthiş bir güçle çarptı. Bir ölümsüz beden havada uçarak duvara çarptı. Vampir sürüngen ayakları üzerinde iki büküm oldu ve geriye sıçradı. Devasa bir pençe onu havada savurarak omurgasını kuru bir dal gibi kırdı. Atlanta'nın Ayısı gelmişti.

Olathe'ın kan duvarı önümde parıldıyordu. Bariyerin içinde durmuş, katliamı izliyordu. Ön kolundaki kan parmaklarına bulaştı ve damlayarak elbisesini lekeledi. Bana baktı ve gülümsedi. Neden bu kadar mutluydu ki?

Sırıtmaya devam etti, yüzü hastalıklı bir neşeyle parlıyordu. "Kan sever misin?" Hırladım. "Sana kanı göstereceğim."

Avcının bıçağı kolumu kesti ve koridorun karşısındaki kan emiciler kalbimin tek bir atışı için durakladılar. Kanı tanıyorlardı, damarlarımda kimin gücünün aktığını biliyorlardı. Hareketsiz durdular, büyülendiler, büyüye saygılarını sundular ve sonra kurbanlarını tekrar kestiler.

Kanlı kolumu kızıl ateşin içine soktum. Beni yaktı ve katılaşıp kırılmış bir ön cam gibi çatladı. Olathe'ın yüzündeki gülümseme kanadı. Karmin ateşi paramparça oldu. Sayısız küçük alev ayaklarımın dibine düştü. Çemberin içine sıçradım ve ittim.

Olathe kılıcıma karşı koymak için hiçbir hamle yapmadı. Islak bir emme sesiyle karnını yardı. Yukarı doğru sürükledim, bağırsakları kestim, karaciğeri parçaladım. Kılıcın üzerinde öne doğru sarktı ve gözlerinde tanımanın verdiği memnuniyeti gördüm. O da benim kanımı biliyordu.

Bıçağı çektim ve düşmesine izin verdim. Pis yere yığıldı ve sırtüstü yatarak boğuk kısa nefesler aldı. Elbisesinde göbeğinin üzerinde koyu bir leke oluşmuş ve kumaşa yayılmıştı. Doğal olmayan bir canlılığa sahipti ama yakında onu ayakta tutan büyü dağılacaktı. Her zor nefes alışında vücudundan dışarı atıyordu.

Kan lekesinin büyümesini izledim. Öfkem öldü. Yorulmuştum. Kalçam ağrıyordu ve midem sanki biri kızgın bir tırmıkla vurmuş gibi hissediyordu.

Ben içinden geçtikten sonra kan ateşi yeniden yükselmişti. Olathe'ın son kanı kuruyana ya da çürüyene kadar yanacak ve ziyafet salonu yakut alevlerin yarı saydam duvarının ötesinde kırmızıya boyanacaktı. Neredeyse bitmişti.

Boynumu kırarak başımı geriye attım ve Olathe'ın neden sırtıttığını gördüm.

Tavan vampirlerle doluydu.

Düzinelercesi çıplak, bükülmüş, birbirlerine karşı müstehcen bir şekilde kıvranıyor, bir konserve kutusundaki sardalyelerden daha sıkı bir şekilde paketlenmişlerdi. Bir şekilde canlanmış bir ortaçağ cehennem tablosu gibi sıvayı tamamen kaplamışlardı ve köşedeki karanlık bir delikten teker teker kıvrılarak daha fazlası geliyordu.

Kaç kişi? Kırk mı? Elli mi? Yüz mü? Kaç tanesi Değişim öncesi, büyü öncesi? Hissetmeye çalıştım ama buz gibi bir nefret dalgasına kapıldım. En az yirmi.

Ölümsüz battaniye kıvrandı. Muhtemelen kazandığımızı düşündüğümüz anda Olathe'in bize yapmayı planladığı tatlı bir sürprizdi. Ancak bir an sonra ölecek, hepsini kontrolünden çıkaracak ve onları kan çılgınlığına terk edecekti.

Kendi kan tutkularına bırakılmış aç bir ölümsüz sürüsü. Hepimiz burada öleceğiz. Curran, Mahon, Jennifer. Ben. Ve ölüm yayılacaktı, ölümsüz canavarlar işimizi bitirdikten sonra sokaklara fırladıklarında.

Odanın diğer ucunda Curran bir vampiri ortadan ikiye böldü ve parçalanmış parçaları yere fırlattı.

Şimdi huzur içinde uyuyan düzinelerce insan yok olacaktı. Onlar çığlık atarken çocuklarının parçalara ayrıldığını göreceklerdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve Olathe'in göğsünü yırttım. Et ve kıkırdak bıçağın önünde ayrıldı ve göğüs kafesini bir ayı kaparı gibi açtım. Bana doğru tısladı. Göğsüne uzandım ve kalbini kavrayarak aramızda bir bağ kurdum. Onun kanı aracılığıyla, kendi çılgınlıklarında boğulan çok sayıda vampir zihnini hissettim.

Bu yanlış yol, dedi babamın sesi hafızamdan. Buna teslim olma.

Doğru bir yol yok.

Kolumu daha derinden keserek kanımın Olathe'inkiyle karışmasına izin verdim ve yavaşça kontrolü ele aldım. Titredi, topukları yere vuruyordu. Ölmesine izin verirsem, vampir sürüsünü serbest bırakırsam, zihnim onlara bağlanamadan dağılırlardı. Yaşayan ölüleri yönetmek için gerekli eğitimden yoksundum ve tek seçeneğim kan bağı aracılığıyla güçlerimizi birleştirmek, onun ölüm anını kontrol etmektir, böylece o öldüğünde, yaşayan ölülerin zihinlerinden kaybolduğunda, beni zaten orada bulacaklardı.

Ne yaptığımı biliyordu. Dişlerini vahşi bir yüz ifadesiyle kırdı ama kan bağına karşı koyacak gücü yoktu. Kanımın büyüğü onunkini bastırdı. Gücüm yayıldı, vampirlerin zihinlerini doldurdu. Dişlerimi sıkarak kalbini ve onunla birlikte hayatını ezdim. Yumruğumda patlayan güç beni ayağa kaldırdı.

Olathe sarsıldı. Gözleri kafatasının içine doğru yuvarlandı ve sürünün tüm ağırlığı üzerime çöktü.

Oda ürperdi. Çok kalabalıktı. Çok fazla vardı.

Ateşli bir bant göğsümü sardı, boğazımı, başımı içine aldı ve sıkıştırarak beni ezdi. Tökezledim. Dizlerim titredi. Ağzım açık kaldı. Nefes alamıyordum. Yeterince hava yoktu.

Kan bağına rağmen hepsini ele geçiremediğimi biliyordum. Zihinlerinin çekicinden, kana susamışlık içinde boğulan tek tek kaçırları hissedebiliyordum. Sürüyü üzerlerine gönderdim. Tavan, birbirini parçalayan cesetlerle çalkalandı. Bir sıva parçası kopup yere düştü ve benden iki adım ötede toza dönüştü. Kan alevleri odanın geri kalanından gelen sesi engelledi.

Kollarımı iki yana açıp dengemi sağlamaya çalışırken vampirlerin gözlerinin içine baktım ve sıvada uzun bir çatlak gördüm. Teşekkürler Tanrım.

Düzinelerce pençe tavanı parçaladığında tavan titredi.

Alevlerin parıldayan duvarının arasından belli belirsiz Jennifer'ı gördüm. Dudaklarım bir kelimeyi şekillendirdi.

"Git."

Bana baktı, kan duvarından duyamıyordu. "Git."

Birden Curran onun yanında belirdi. Bir şey söyledi ama duyamadım.

"Git. Şimdi. Git."

Elini ateşe soktu ve geri sıçradı, kürkü eridi, derisi gelecekteki kabarcıklarla kızardı.

Bir başka sıva parçası çemberin dışında yere düştü. Benim için hiç ses çıkarmadı ama onlar gümbürtüyü duydular, sıçradılar ve tavana baktılar. Jennifer kırbaçlanmış bir köpek gibi irkildi.

Curran bana baktı.

"Şimdi git. Git. Git."

O anladı. Pençeli eli Jennifer'ın omzunu kavradı ve onu geri itti. Dişi kurt bir an tereddüt etti ve koşmaya başladı.

Görüşüm tamamen kayboldu. Kalbimin atışı, büyük bir çanın çalması gibi kulaklarımı doldurdu. Bedenimi hissedemiyordum, sanki artık var değildi. Kör ve sağır, hiçliğin ortasında sallanırken, üstümdeki ölümsüzler tavanı aşağı indirdi. Sıva ve çimentoyu kazarak çelik destek kirişlerinin iskeletine ulaştılar ve üzerimizdeki beş katlı betonu tuttular. İnce kollar kirişleri kavradı ve doğaüstü bir güçle çekti.

Tanrım. Pek iyi değildim.

Metal protesto için inledi.

Daha çok çabalayabilirdim. Daha iyi bir insan olabilirdim. Şimdi karşınızda olduğum gibi duruyorum. Hiçbir mazeretim yok.

Kirişler eğildi.

Lütfen bana merhamet et Tanrım.

Zihnimin gözünde devasa kirişlerin kırıldığını gördüm. Tonlarca sıva, çimento ve çeliğin vampirlerin üzerine, benim üzerime düştüğünü, bizi molozların altına gömdüğünü, bir vampirin bile içinden çıkamayacağı bir mezarı mühürlediğini gördüm.

Nefret dolu aç zihinlerinin birer birer yok olduğunu hissettim. Sonunda bırakabildim. Korkunç yükü bıraktım ve farkındalık beni terk etti.

BÖLÜM 7

SLAYER KILIFIYLA BİR GECE MASASININ ÜZERİNDE, YANINDA YATILIYOR

eski bir ciltsiz kitap okuyan bir adam. Kitabın kapağında kahverengi takım elbiseli ve fötr şapkalı bir adam, beyaz elbiseli baygın bir sarışını tutuyordu. Başlığa odaklanmaya çalıştım ama beyaz harfler bulanıklaştı.

Kitabı okuyan adam mavi önlük giymişti. Pantolonunun paçalarını kalçasının ortasından kesmişti ve solmuş mavi kot pantolonu mavi kumaşın altından görünüyordu. Ayaklarını görebilmek için boynumu büküm. Büyük, ağır iş botları kot pantolonu yakalamıştı.

Yastığa yaslandım. Babam haklıydı: Cennet vardı ve Güney'deydi.

Adam elindeki kitabı indirdi ve bana baktı. Orta boylu ve tıknazdı, abanoz parlaklığında koyu bir teni ve askeri tarzda kesilmiş kırlaşmış siyah saçları vardı. İnce çerçeveli gözlüklerinin ardından bana bakan gözleri hem zekiydi hem de sanki biri ona az önce açık saçık bir fıkra anlatmış da o da gülmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi mizah doluydu.

"Güzel bir sabah, değil mi?" dedi, sesinde Georgia kıyılarının eşsiz armonisi titreşiyordu.

"Aint it' olması gerekmiyor mu?" Dedim. Sesim zayıf çıkmıştı. "Sadece eğitimsiz bir aptalsan," dedi adam. "Ya

da eğer
taşralı görünmek istiyorsun. Ve ben görünmek için çok yaşıyorum.
olmadığım bir şey."

Yanıma yaklaştı ve bileğimi ellerinin arasına aldı. Dudakları kıpırdadı, kalp atışlarını saydı, sonra parmakları hafifçe karnıma dokundu. İçime bir acı saplandı. İrkildim ve keskin bir nefes aldım.

Parmakları omzumu yoklarken, "Birden ona kadar bir ölçekte, ne kadar acıyor?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Yaklaşık beş."

Gözlerini devirdi. "Tanrım, bana yardım et. Elimde zor bir dava daha var."

Sarı bir bloknotun üzerine bir şeyler karaladı. Krem rengi duvarları ve panelli tavanı olan küçük bir odadaydık. İki büyük pencereden yere güneş ışığı dökülüyordu ve açık mavi çarşaflar bacaklarımı örtüyordu.

Adam kalemini yere bıraktı. "Şimdi, küçük hanım, sana her kim bir r-kit takıp dağdan aşağı savaşa atılabileceğini söylediyse, iyi bir dayağa ihtiyacı var. Sihirli herhangi bir şey ona çarparsa, lanet olası şey her seferinde seni mahveder."

"Screwy," dedim. "Bu tıbbi bir terim mi?"

"Elbette. Parmağı gözlerinizle takip edin lütfen. Şimdi başınızı çevirmek yok."

Sol işaret parmağını hareket ettirdi ve ben de onu gözlerimle takip ettim.

"Çok iyi," dedi. "Yirmi beşten geriye doğru say." Saydım ve o da memnun bir şekilde başını salladı.

"Görünüşe göre, dikkatinizi çekerim, sadece görünüşe göre, bir beyin sarsıntısından kurtulmuşsunuz."

"Kimsin sen?"

"Bana Dr. Doolittle diyebilirsiniz," dedi. "Gece gündüz demeden, haftalar boyunca yelken açtım."

ve Şimdi ben onların 6zel doktoruyum."

"Arayan Max'ti." Acı kalçamı burktu ve inledim. "Dr. Doolittle değil."

"Ah," dedi, "eğitimli bir beyinle tanışmak ne b6y6k bir zevk."

Bir an ona bakakaldım ama o sadece g6zleriyle bana g6ld6.

"Neredeyiz biz?"

"S6r6 kalesinde."

"Buraya nasıl geldim?"

"Seni taşıdılar."

Alnımı ovmak için bir d6rt6 hissettim ve kolumdan sarkan bir serum buldum.

"Beni buraya kim taşıdı?"

"Bu kolay bir soru. Majesteleri sizi binanın dışına taşıdı, sonra Mahon'un sırtına asılarak benim kapımın 6n6ne getirildiniz."

"Curran ilk etapta beni nasıl ele geçirdi?" "Anladığım kadarıyla, bir çeşit bir ateş yaktı, seni yakaladı ve geri sıçradı. Hangi hesaplar 66nc6 derece yanıkları için. İlginçtir, sende hiç yanık yok. Ezilmiş bir kalça, midede bazı ciddi yaralanmalar, b6y6k kan kaybı var ama yanık yok. Bu neden?"

"Ben 6zelim," dedim ona.

Curran kanlı ateőtten gemiőt. İki kez. Beni yakalamak için. Salak herif.

"Bana söylemeyeceksin."

"Hayır."

"Bu senin için bir minnettarlık," diye iç geçirdi sahte bir üzüntüyle. "Buraya getirildikten sonra vücudunu onarmak için yaklaşık dört saat harcadım, bunun büyük bir kısmı da" - gözlerini dikti- "mideni onarmakla geçti."

"Üçüncü derece yanıklar," dedim.

"Evet. Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın."

"Her şeyi duydum: dört saat, mide, kalça, kan kaybı. Kan nakli yapmadınız, değil mi?" Kanımdaki sihrin yabancı plazmaya ne yapacağını bilemezdim.

"Tanrı korusun. Beni bir amatör olarak gördüğünüze inanıyorum."

"Amatör" kelimesini "tuar" ile bitirdi. "Peki ya bandajlar?"

Başını iki yana salladı. "Bir büyücü yemini ettim leydim ve henüz bunu ihlal etmedim. Kanlı bandajlarınız, giysileriniz ve diğer her şey bizzat benim tarafımdan yakıldı."

"Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

"Üçüncü derece yanık, derinin tüm katmanlarının yandığı anlamına gelir," dedim.

"Bu doğru." Dr. Doolittle başını salladı. "Kötü görünüyor ama çok daha kötü hissettiriyor."

"Bir ile on arasında bir ölçekte mi?" "Yaklaşık on bir."

Gözlerimi kapattım.

Doolittle'ın yumuşak sesi, "Lordumuz çok güzel bir altın kabuk geliştirdi," dedi. "Bir filmde rol alabileceğine inanıyorum."

eski moda korku filmi. Sanırım şu anda oldukça rahat, yüzüyor."

"Yüzmek mi?"

"Tankı ben yazdım. Büyük boy bir akvaryum, sizinkinin gençliğinde geliştirdiğı bir solüsyonla dolu. Eğer Majesteleri sıradan bir insan olsaydı, epitelini onarmanın tek yolu aşılama olurdu. Sıradan bir insan olmadığı için, birkaç gün tankın içinde yüzecek ve sonra yeni bir deriyle dışarı çıkacak. Omzunun iyileşmesi daha uzun sürecek. Bu da bana bir şey hatırlattı." Ayağı kalktı, kapıya doğru yürüdü ve başını dışarı uzattı. "Ayı'ya misafirimizin uyandığını söyle."

Geri döndü ve masanın üzerindeki şişeleri karıştırdı.

"Omuz mu?" diye sordum.

"Anladığım kadarıyla tavandan kopan küçük bir parça talihsiz bir şekilde onun üzerine düşmüş. Sol kürek kemiğı ezilmiş."

Döndü, elinde bir şırınga vardı.

"Hayır," dedim kararlılıkla.

"Seninle işim bittikten yirmi dakika sonra teknisyen geldi," dedi. "Acı çekiyorsun ve sana eski moda bir ağrı kesici vereceğim."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Bu Demerol. Oldukça hafiftir."

"Hayır. Demerol'ü sevmiyorum. Başımı döndürüyor." Sürü yerleşkesinin ortasında güçsüz olduğum yetmiyormuş gibi şimdi de kafamı karıştırmak istiyordu.

"Saçmalık. Uslu bir kız ol ve ilacını al." Bir adım öne çıktı.

"O iğneyle bana yaklaşırsan," dedim, sesime elimden geldiğince kötülük katarak, "onu kışına sokarım."

Güldü. "Jennifer'ın kalçasındaki kesiğe dikiş atmaya çalıştığımda söylediği şey tam olarak buydu. Neyse ki bu iğneyi sana batırmak zorunda değilim."

Bana boş şırıngayı gösterdi. Gözlerimi kırptım ve rahatlatıcı bir serinlik hissettim. Kanlı Demerol'ü serumuma fışkırtmış olmalıydı. Pislik herif.

Gözlerimi kapattım. Başım dönüyor ve yorgun hissediyordum. Ve hala canım yanıyordu.

Ağır ayak sesleri odada yankılandı. Bir ziyaretçim vardı ve bir suikastçı gibi hareket etmeye zahmet etmeyen tek bir şekil değiştirici vardı.

Gözlerimi açtığımda Mahon'un iyi doktoru başıyla selamladığını ve derin, sessiz sesiyle "Aferin" dediğini gördüm.

Mahon yaklaştı, bir sandalye çekti ve devasa kollarını bacaklarına dayayarak yanıma oturdu. Kocaman sırtı büyük boy bir tişörtün siyah kumaşını geriyordu, ama omuzlarına zor sığmasına rağmen tişört bir karış uzundu. Şekil değiştiricilerin eşofmanlara düşkünlüğü vardı ve Mahon gri eşofman altı giyiyordu ve çorapsızdı. Kılı ayakları güneşin ısıttığı zeminde duruyordu.

Kahverengi gözleri bakışlarımla buluştu. "Sürü fedakârlığınızı takdir ediyor."

"Fedakârlık falan yoktu. Ben yaşıyorum." Ve Curran kömür gibi yanar.

Başını iki yana salladı. "Fedakârlık amaçlıydı ve minnettarız. Sürünün güvenini ve dostluğunu kazandınız. Dilediğin zaman bizi ziyaret edebilirsin. İhtiyacın olduğunda bizden yardım isteyebilirsin ve biz de sana yardım etmek için elimizden geleni yaparız. Bu küçük bir şey değil Kate."

Muhtemelen resmi ve çiçekli bir şeyler söylemeliydim ama Demerol düşüncelerimi karıştırmaya devam etti. Kocaman elini okşadım ve "Teşekkürler" diye mırıldandım.

Mahon'un gözleri sıcacıktı. "Bir şey değil."

CUMA GÜNÜYDÜ VE BEN YÜRÜYORDUM. Uyumlu giyinmiştim. Gri eşofman altım ve her ikisi de Sürü'nün ikramı olan çok geniş spor ayakkabılarımla koridoru yavaş ama ısrarlı bir tempoyla fethettim. Başım dönüyordu ve sağa dönme dürtümle savaştığım zorundaydım, bu başımı duvara çarpmama neden olabilirdi.

Doolittle'ın sihirbazlığı karnımdaki ağrıyı dindirmiş, yanlış yöne eğildiğimde içimi kemiren donuk bir sızıya dönüştürmüştü. Karnımda en az iz kalacağına söz vermişti ve ben de ona inanmıştım. Kalçam o kadar şanslı değildi. Vampir bir parça eti ısırıp koparmıştı ve Doolittle'ın çabalarına rağmen, ömrümün geri kalanında bir hatıra taşıyacaktım. Ama umurumda değildi. Kalan günlerim olduğu için minnettardım.

Koridor büyük bir spor salonu büyüklüğünde geniş bir odaya açılıyordu. Taş zemin üzerine özenle yerleştirilmiş, bazıları teknolojiyen, bazıları büyüden ve birkaçı da her ikisinin karmaşık melezlerinden doğmuş çeşitli cihazlar odayı dolduruyordu.

Benim yaşlarımda, orta boylu, sıırım gibi bir kadın kapının yanındaki kare şeklindeki dolgu karyolada oturuyordu. Karyola büyük boy bir köpek yatağını andırıyordu. Kadın tuzlu kraker yiyordu. Muhtemelen bir werat. Sürekli yemek yerlerdi.

Kadın küçük, koyu renkli örgülerin arasından bana baktı. Her örgüyü bir tahta boncuk tutturuyordu.

"Öyle mi?" dedi.

Dostça.

"Bir randevum var," dedim ona.

"Yani?" dedi.

Omuz silktim ve yanından geçip gittim. Beni durdurmadı.

Tank sol duvarın yanında duruyordu ve birisinin üzerine tebeşirle kabalistik semboller yazdığı büyük bir taş levha tarafından yarı gizlenmişti. Semboller saçmalık gibi görünüyordu: kırmızı renkle çizilmiş olması gereken şekilsiz bir vef; biri Nil diğeri Canopus için iki Mısır sembolü; ve belli belirsiz Japon ejderha sembolüne benzeyen bir şey.

Bu boş alanı geçip tanka yaklaştım. Sekiz metre boyunda, kübik bir şekli vardı. Cam duvarları opak yeşilimsi bir sıvı içeriyordu ve yeşil suyun içinde hareketsiz duran bir insan şeklinin belli belirsiz hatlarını seçebiliyordum.

Cama vurdum. Ceset hareket etti ve Curran bir sıçramayla yüzeye çıktı. Oksijen maskesini ağzından çıkardı ve destek için tankın kenarına tutundu, bu da geri kalan kısmının cama yaslanmasına neden oldu. Tam da ihtiyacım olan şey. Bataklik suyunun fonunda tüm çıplak ihtişamıyla solgun Canavar Lord.

Yeni teni çok solgundu. Kafa derisindeki ve kaşlarındaki kalın sarı saçlar artık sabah kirli sakalından daha uzun değildi.

"Teşekkür ederim," dedim bakışlarımı onun yüzünde sabit tutarak. "Bir şey değil."

Kendimi garip hissederek, bir ayağımdan diğerine geçme dürtüsüyle savaştım. "Ben gidiyorum."

"Ne zaman?"

"Seninle konuştuktan

sonra." "Doolittle seni

serbest mi bıraktı?"

Yaşlı doktorun bana öfkeyle baktığı anı aklıma geldi. "Fazla seçeneği yoktu."

"İhtiyacın varsa kalabilirsin." Curran çenesinden damlayan nemi sildi.

"Hayır, teşekkürler. Her şey için minnettarım ama gitme vakti geldi." "Gidilecek yerler, tanışılacak insanlar?"

"Onun gibi bir şey."

"Tankta bana katılmak istemediğine emin misin? Su gayet güzel."

Gözlerimi kırptım, ne diyeceğimi bilemedim. Curran güldü, belli ki her saniyenin tadını çıkarıyordu.

"Ahh, hayır," diye başardım.

"Ne kaçırdığının farkında değilsiniz."

Bana asılıyor muydu yoksa benimle dalga mı geçiyordu? Muhtemelen ikincisiydi. O zaman iki kişi bu oyunu oynayabilirdi. Dikkatle orta kısmına baktım. "Hayır, teşekkürler," dedim. "Ne kaçırdığımı çok iyi biliyorum."

Sırıttı.

"Derek hakkında konuşmaya geldim." dedim.

Curran hâlâ duvara tutunurken omuz silkmeyi başardı. "Onu kan yemininden azat ettim."

"Biliyorum. Peşime takılmakta ısrar ediyor ama ben istemiyorum. Az para karşılığında tehlikeli işler yaptığımı ve yakınımda olmanın onun sağlığı için kötü olduğunu anlatmaya çalıştım."

"Ne dedi?"

"Dedi ki, 'Evet, ama piliç bulabilecek miyim? Kamyonlar dolusu mu?' "

Curran güldü, bir yunus gibi suya daldı ve tekrar yüzeye çıktı. "Onunla konuşacağım."

"Bunu daha sonra yapmaktansa daha erken yapabilir misin? Beni eve bırakacağını sanıyor."

"Pekâlâ. Kapıdaki Mila'ya onu bana göndermesini söyle." "Teşekkürler."

Döndüm.

"Yangından nasıl kurtuldunuz?" diye sordu.

Hay aksi. "Tam olarak kalkmamıştı," dedim. "Aptal şansı. Yine de içinden çıkamadım. Sanırım tavanı kafama indirmeye kararlıydı."

"Anlıyorum," dedi Curran. Bana inanıp inanmadığını anlayamadım.

Arkamı döndüm ve karnımı ağrıtan alaycı bir selam verdim. "Başka bir şey var mı Majesteleri?"

Bileğinin bir hareketiyle beni başından savdı. "Gidebilirsin."

Curran bilinemeyecek kadar tehlikeliydi. Çok güçlü, ne yapacağı kestirilemeyen ve en kötüsü de beni çileden çıkarma, dengemi bozma konusunda doğuştan gelen bir yeteneğe sahipti.

Umarım yollarımız bir daha kesişmez.

Adını bilmediğim genç bir kurt beni Greg'in dairesine götürdü. Ona teşekkür ettim ve merdivenlerden yukarı çıktığımda kapıma iliştilmiş beyaz bir not buldum. Notta şöyle yazıyordu: "Kate, aramaya çalıştım ama cevap vermedin. Umarım bu gece için hâlâ sözleşmişizdir. Fernando'da saat altı için rezervasyon yaptırdım. Crest." Kapıdaki notu yırttım, buruşturdum ve bir kenara attım. Koğuşlar ısıldayarak kapandı. Sağlam kapı beni dünyanın geri kalanından ayırdı ve rahat bir nefes aldım. Sürünün spor ayakkabılarını tekmeleyerek yatağa girdim ve uykuya daldım.

UYANDIĞIMDA, ÖĞLEDEN SONRA YAVAŞ YAVAŞ YANIYORDU
akşam oldu. Kendimi bitkin ve huzursuz hissediyordum,
sanki önemli bir teslim tarihini kaçırmışım gibi tedirgindim.
Beynimde bir şeyler arıyordum.

kötü ruh halimin nedenlerini araştırmak hiçbir sonuç vermedi ve kendimi daha kötü hissettim.

Yatağıma uzandım ve tavana baktım, Crest'i arayıp ona unutmasını söylemeyi düşündüm. Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu. Ne yazık ki, duyarlılık erdemlerim arasında değildi. Randevuyu kaçırmak bir şekilde denemeden vazgeçmekle eşdeğerdi.

Banyoya gittim ve yüzümü soğuk suyla yıkadım. İşe yaramadı.

Fernando'larda giyebileceğim tek bir elbise vardı, hem sahip olduğum tek resmi elbise olduğu için hem de Greg'in misafir dolabında asılı olan tek elbise olduğu için. Kasım ayında beni sürükleyerek götürdüğü resmi bir davette giymiştim ve orada iki saat boyunca kendilerini dinlemeyi seven insanların konuşmalarını dinlemiştim.

Elbiseyi dolaptan alıp yatağın üzerine bıraktım, sonra mutfağa gidip kendime bir bardak su doldurdum. Çok kan kaybetmiştim. Bir bardağı zorla içtim, tekrar doldurdum ve suyu yudumlayarak geri döndüm. Elbise çarşafın üzerinde, yorgun güneşin son ışıklarıyla yıkanıyordu. Sade bir kesimi vardı, alışılmadık bir rengi vardı, şeftali, haki ve pirinç arasında bir yerde isimsiz bir ton. Anna benim için seçmişti. Onun tel askılarda asılı elbiseleri teker teker hızlıca gözden geçirdiğini, bu sırada inanılmaz derecede zayıf bir tezgâhtarın sıkıntıyla beni izlediğini hatırlıyorum. "İnceltmeye ihtiyacınız yok," diye açıklamıştı Anna, "ya da dolguya. İhtiyacınız olan şey yumuşatmak, bu biraz daha karmaşık ama doğru elbiseyle yapılabilir. Şanslıyız ki bu renk için doğru ten rengine sahipsin. Seni daha koyu gösterecek ki bu da kötü bir şey değil."

Elbiseye baktım ve onu giydiğimde kendimi tanıyamamanın verdiği rahatsız edici duyguyu hatırladım. Orantılıydım,

Hatta zayıf ama ince değil. Çoğu kadın kolay kolay hacimlenmez ama kolumu büktüğümde belirginliği görebiliyordum. Kilo vermek ya da incelmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tek yapabildiğim vücuduma daha fazla kas sarmaktı, bu yüzden on dört yaşındayken söğüt gibi güzellik standardına uymaya çalışmayı bıraktım. Hayatta kalmak modadan daha öncelikliydi. Elbette yüz on kilo değildim ama dar belim bükülmeme izin veriyordu ve tekmemle bir adamın boynunu kırabilirdim.

Bu elbise kasları kamufle ediyor, gözleri olmayan yumuşak eti görmesi için kandırıyordu. Sorun şu ki, bugün Crest için bunu giymek istediğimden emin değildim.

Yumuşak kumaşa dokundum ve Anna'nın aramasını diledim. Telefon çaldı.

Telefonu elime aldım ve Anna'nın "Merhaba" dediğini duydum. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne? Benimle konuşmak istediğinde mi arıyorsun?" Sesi eğlenmiş gibiydi.

"Evet."

"Çoğu durugörü uzmanı biraz empatiktir, Kate. Kişiyle kurduğumuz empati, yaptığımız şeyler için bir köprü görevi görür. Seni çok uzun zamandır tanıyorum - yürümeyi öğrendiğin zamanları hatırlıyorum - ve kalıcı bir bağ kurdum. Bunu, çoğu zaman çevrim dışı olan belirli bir radyo istasyonuna ayarlanmış olmak gibi düşünün."

Suyumu yudumladım. Ona sormadığım sürece imgelemden bahsetmeyeceğini biliyordum ve sormak da istemiyordum.

"Soruşturma nasıl gidiyor?"

"Greg'in katilini buldum."

"Aha. Ona ne yaptın?"

"Onun. Karnını deştim ve sonra kalbini parçaladım." "Çok güzel. Sana ne yaptı?"

"Üst baldırımda bir yara izi olacak ve karnım hala iyileşiyor. Ama en azından bu sefer profesyonel bir doktor vardı."

Anna iç çekti. "Sanırım gezilerinizden biri için çok da kötü değil. Tatmin oldun mu?"

Ona evet demek için ağzımı açtım ve durdum. Tedirginliğimin nedeni belli olmuştu.

"Kate?"

"Hayır, tatmin olmadım." Ona Olathe'den ve onun Vardiya öncesi vampirlerinden bahsettim. "Çok fazla yarım kalmış iş var," dedim. "Birincisi, Greg'i kimin öldürdüğünden hâlâ emin değilim. Onun vampirlerinden biri olabileceğini düşünmüştüm ama bu m-tarayıcıdaki hayvan gücü izlerini açıklamıyor ve ben dövüş sırasında hiç hayvan görmedim."

"şimdi kontrol etmenin bir yolu yok mu?"

"Hayır. Bina yerle bir oldu. İki, kayıp kadınlar nerede ve neden kaırıldılar?"

"Vampirler için yiyecek olarak mı?" Anna cesaret etti.

"Dört kadın onu bir günden fazla idare edemezdi. Neden daha fazlasını almadı?"

"Bilmiyorum."

Suyumu yudumladım. "Ben de öyle. Ve imgelemindeki düşman erkekti. Dahası da var ama şu anda hatırlayamıyorum. İçimde bir şeyi gözden kaırdığımı dair korkunç bir his var. Gülünç derecede bariz bir şeyi."

Sessizliğe gömüldüm. Anna hatta bekledi.

"Her neyse," dedim sonunda. "Beynim bunu çözene kadar beklemem gerekecek."

"Ah," dedi Anna. "Daha acil bir şey mi var?"

"Yakışıklı bir plastik cerrah beni saat altıda Fernando'da bekliyor."

"Aha. Yaptım sen oluriçin söz o sen Fernando'dan nefret mi ediyorsun?"

"Hayır," dedim. "Ama bunu anlamasını beklerdim. Resmi yemek bana göre değil, Anna."

"Yılın yetersiz ifadesi," diye mırıldandı Anna. "Eğlenceli biri mi?"

"Kim?"

"Plastik cerrah. Eğlenceli biri mi? Seni güldürüyor mu?"

"Deniyor," dedim.

"Başarılı gibi görünmüyor."

"Sanırım bu şeyi çok zorlamaya çalışmış olabilirim," dedim.

"Hangi kısım? Samimiyet mi seks mi?"

"Sanırım ikisi de." Benim için sıradan seks bir oksimorundu. Seks beni savunmasız bir konuma sokuyordu ve bunun sıradan bir yanı yoktu. Güvenmediğim ve hayranlık duymadığım bir adamla asla yatmadım. Crest hakkında ona hayranlık duyacak ya da güvenecek kadar bilgim yoktu ama yine de onu yatağa atmak istemiştim. Tanrı aşkına, onun önünde çırılçıplak soyunmuştum. "Bu beni rahatsız ediyor. Sanırım Greg'in ölümüyle bir ilgisi var."

Hatta sessizlik vardı. Sonunda Anna'nın sesi mırıldandı: "İşte, zırhında bir çip var."

"Bu gece tamir etmeyi planlıyorum."

"Sen maksimalistsin, Kate. Ya hep ya hiç. Belki de bir şansı hak ediyordur."

"Ayrılacağımı kastetmemiştim. Sadece durumu yeniden değerlendireceğim. Eğlenceli olup olmadığını görmeye çalışacağım."

Anna iç çekti. "O zaman aldığımız elbiseyi giyecek misin?"

"Evet."

"Sana bir tavsiye," dedi. "Saçlarını serbest bırak."

FERNANDO'NUN YERINE SAÇIM AÇIK GIRDIM. Saçlarım Belimin altında, yüzümü çerçeveleyen ve kenarları yumuşatan bir elbise vardı. Yüzümdeki makyaj, elbisem ve topuklu ayakkabılarımla en azından Fernando'da yemek yiyecek bir kadın gibi görünüyordum. Topuklular kalçamı acıtiyordu.

Kusursuz giyimli bir ev sahibine adımı verdim ve beni restoranın derinliklerine götürdü. Gıcır gıcır beyaz masa örtüleriyle örtülü yuvarlak masaların önünden geçerken ayakkabılarım mermer zeminde hafif tıkırtılar çıkarıyordu. Pahalı takım elbiseler giymiş erkekler ve benim bir ayda kazandığımdan daha değerli elbiseler giymiş bakımlı kadınlar masalarda sohbet ediyor, boş zamanlarında yemek yiyorlardı. Seramik vazolardan keskin beyaz çiçeklerle dolu birkaç sarmaşık uzanıyordu. Birileri bu çiçeklerin saplarını duvarlara ustalıkla yerleştirmek için çok özen göstermişti.

Buradan nefret ettim.

Crest köşedeki bir masada oturmuş, menüyü inceliyordu. Asık suratlı görünüyordu. Kafasını kaldırdı, beni gördü ve dondu kaldı. Sığ bir bakıştı ama yüzündeki aptal ifade kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Asla güzel olamayacaktım. Çarpıcıydım, bunu başarabilirdim.

Bir dansçının zarafetiyle hareket eden ev sahibi benim için sandalyeyi tuttu. Ona teşekkür ettim -ki bu muhtemelen kurallara aykırıydı

-Ve oturdum. Crest bana baktı.

"Tanıştık mı?" Ben sordum.

"Sanırım öyle," dedi. "Farklı görünüyorsun."

Bu illüzyonu kırmanın zamanı gelmişti. "Farklı mı? Şaşırtıcı, ışıltılı, muhteşem, bunlardan herhangi biri sizi yatağa atabilir, ama farklı hakkında bir şey bilmiyorum."

İşe yaradı. Bakmayı bıraktı. "Geleceğini düşünmemiştim."

"İş," dedim. "Ayrıca, sana Las Colimas ile işkence ettiğime göre, en azından bu iyiliğe karşılık vermene izin verebilirim."

"Burayı sevmiyor musun?"

Hayır. Atmosfer havasız, yemekler kötü ve karşılayabileceğim tek şey bir kase irmik. Burada irmik servis ediyorlar mı ki? Omuz silktim. "O kadar da kötü değil. Buraya sık gelir misin?"

"Üç haftada bir falan."

Aman Tanrım.

Garson geldi ve Crest ile anlamadığım ve dinlemediğim bir konuşma yaptı. Garson şifreli kelimeleri mırıldanana kadar müşterileri izledim, "Ya bayan?"

"Hangi salataları servis ediyorsunuz?"

Yirmi iki dolarlık bir salata söyledim ve garson gitti.

"Ana yemek yok mu?" Crest

sordu. "Bugün yok."

Bir sessizlik hüküm sürüyordu. Ben ne yapacağımı bilemezken Crest bana bakmaktan memnun görünüyordu.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi sonunda. "Çok farklısın." "Bu bir yanılsama," dedim ona. "Ben hâlâ benim."

"Biliyorum."

Gülümsedi. Bana bakışından yatakta nasıl olacağımı merak ettiğini anladım. Neden ben de onun için aynı şeyi merak etmiyordum? Koyu renk takım elbisesi içinde hoş bir görüntüsü vardı. Birkaç kadın açıkça ona baktı.

Yakındaki bir masadan bana bakan bir adam yakaladım. Sanırım gururum okşanmalıydı.

"İşler nasıl?" Sonunda bir şeyler söylemeye karar verdim. "Muayenehaneden ayrılmayı düşünüyorum," dedi. "Öyle mi?"

"Lyc-V üzerinde çalışmak için daha fazla zaman harcamak isterim," dedi. "Bunun büyüleyici olduğunu düşünüyorum, özellikle de kemiklerin yapısının büyüünün etkisi altında nasıl değiştiği. Bu yeteneği daha da geliştirmek, rekonstrüktif cerrahi için inanılmaz ilerlemeler anlamına gelecektir. İnvaziv prosedürler yok, implant yok, iyileşme yok, sadece kusurların irade yoluyla ortadan kaldırılması var."

Ona gülümsedim. Belki bir gün onu Saiman'la tanıştırdım.

Garson elinde şarap menüsüyle geldi. Crest siparişini verdi ve ardından Lyc-V'nin büyüleyici doğası hakkında, sınırlı kavrayışımın kaldırabileceğinden daha fazla teknik ayrıntıya girerek gevezelik etti. Olathe'ın kadınları neden kaçırdığını merak ederek dikkatle onu izledim. Bu işte bir terslik vardı.

Crest sessizliğe gömüldü ve ben de otomatik pilotu kapatarak göz kırptım. "Dinlemiyorsun, değil mi?"

Hayır. "Hayır, lütfen devam edin." "Seni sıkıyor muyum?"

"Birazcık."

"Özür dilerim," dedi.

Omuz silktim. "Lütfen olma. Sen kendin oluyorsun, ben de kendim oluyorum. Sizin için şekil değiştirenler yeni ve ilginç bir sınır. Benim içinse onlar işimin bir parçası. Şiddet yanlısı, çoğu zaman zalim, paranoyak ve aşırı derecede bölgecidirler. Birini gördüğümde, olası bir düşman görüyorum. Siz kemik yapılarını değiştirebildikleri için heyecanlanıyorsunuz, ben ise çeneleri orta formda birbirine iyi oturmadiğı ve yere tükürük damlattıkları için sinirleniyorum. Ve ıslandıklarında berbat kokuyorlar."

Crest bana baktı.

"Ayrıca, son beş dakika boyunca söylediklerinizin çoğunu anlayacak tıbbi uzmanlığa sahip değilim. Meslekten olmayan biri gibi hissetmekten nefret ediyorum. Bu benim kırılğan egom için çok fazla."

Uzandı ve elime dokundu. Teni sıcak ve kuruydu ve bilinmeyen bir nedenle dokunuşu beni rahatlattı.

"Çenemi kapatıyorum," diye söz verdi ciddiyetle.

"Zorunda değilsin," dedim. "Yine de başka bir şey hakkında konuşalım. Kitaplar, müzik, işle ilgili olmayan bir şey."

"Senin mi benim

mi?" "İkisi de."

Büyü çöktüğünde dünya bir an için durdu. Masalardaki sohbet bir an için kesildi ve hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Akşam yemeğimiz geldi. Salatam, ince portakal dilimlerini çerçevelemek için zevkli bir şekilde düzenlenmiş marul yaprakları ve diğer yeşilliklerden oluşuyordu. Marulu çatalla dürttüm. Nedense aç değildim.

"Salatan nasıl?" diye sordu.

Çatalımla bir dilim portakal kestim ve yedim. "Güzel."

Gülümsedi, memnuniyeti yüzünden okunuyordu ve ben de uzun zaman önce birinin bana verdiği tavsiyeyi hatırladım. Eğer bir erkek sizi kendi seçtiği bir restorana götürürse, ona iltifat etmeyin. Yemeğin kalitesinden övgüyle bahsedin, sizi oraya o götürdüğü için çok sevinecektir. Övmek bana göre değildi.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey hakkında konuşmadık ama sohbet sürekli kesiliyordu. Las Colimas'ta sahip olduğumuz her ne varsa kaçıyordu ve onu yeniden ele geçiremiyorduk. Salatamı karıştırdım, başımı kaldırdım ve Crest'in omzumun üzerinden bana baktığını gördüm. "Bir sorun mu var?"

"Şu adam sana bakıp duruyor," dedi Crest. "Kibarlığın ötesine geçiyor. Sanırım yanına gidip sorununun ne olduğunu sorabilirim."

Döndüm ve iki masa aşağıda tanıdık bir figür gördüm. Sandalyeye yaslanmış, masamızı daha iyi görebilmek için yarı dönmüş bir halde Curran oturuyordu.

Neden ben?

Masasındaki diğer sandalyede siyah, küçük bir elbise giymiş, çarpıcı bir Asyalı kadın oturuyordu. Kadın gergin görünüyordu, ince parmakları peçetenin köşesini kıvırıyordu. Bana su birikintisindeki bir ceylan gibi ürkek bir bakış attı ve hızla arkasını döndü. Curran ilgisiz görünüyordu.

Bakışlarımız buluştu ve Curran sıırttı.

"Onunla konuşmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim. "Eski bir erkek arkadaş mı?"

Crest söyledi.

"Tanrım, hayır. Profesyonel olarak tanıştık."

Garsona işaret ettim, o da süzülerek geldi. "Buyurun, hanımefendi?"

Curran'a doğru başımı salladım. "Şuradaki çok kısa saçlı adamı görüyor musun? Güzel bir kadının yanındaki?"

"Evet, hanımefendi."

"Lütfen ona selamlarımı ileterek bir tabak süt verir misiniz?"

Garson gözünü bile kırpmadı, bu da Fernando'nun mükemmel servisinin bir göstergesiydi. "Evet, hanımefendi."

Crest bana baktı, belli ki bir açıklama istemek için can atıyordu.

Garson Curran'a mırıldanarak sütü getirdi. Curran'ın gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. Tabağı aldı ve bir tür selam verir gibi kaldırdı. Gözleri altın renginde parladı. Parıltı o kadar çabuk parladı ve kayboldu ki, doğrudan ona bakmıyor olsaydım kaçırabilirdim. Tabağı ağzına götürdü ve kenarından içti.

Crest, "Kot pantolonun içinde eğreti duruyor," dedi.

"Güven bana, umurunda değil. Fernando'da çalışan hiç kimse de bu konuyu açacak kadar deli değildir." Aslında Fernando's pek Curran'ın seveceği bir restoran gibi görünmüyordu. Onu biftek ve karides ya da Çin lokantası tarzı bir adam olarak düşünmüştüm.

"Anlıyorum." Crest, Curran'a korkutucu bir bakış atmaya çalışıyordu. Böyle devam ederse Curran gülmekten bayılabilirdi. Birden sinirlendim.

Crest'in bakışları Curran'ın randevusuna takıldı. Gözlerine yeni bir şey yansımıştı, ilgi mi, hayranlık mı? Cazibe, belki? Curran ona göz kırptı.

Crest peçetesini katladı ve masanın üzerine koydu. Tavuk göğsünün en azından yarısı tabağında kalmıştı. "Sanırım gitmeliyiz," dedi.

Çoğunlukla bozulmamış salatamı ittim. "İyi fikir."

Masamıza bir garson geldi. Crest nakit ödedi ve geceye doğru yürüdük. Dışarıda Crest sola döndü.

"Arabam şu tarafta," dedim sağa doğru başımı sallayarak.

Başını iki yana salladı. "Bir sürpriz planladım. Yemeğimizi kısa kestiğimiz için erken gelebiliriz. Yürümenin sakıncası var mı?"

"Evet, aslında." Bu topuklularla ve kalçamda kızgın bir iğneyle olmaz. "Beni götürür müsün?"

"Bu benim için bir ayrıcalık olur."

Arabasına doğru yürürken birinin beni izlediğini hissettim. Ayakkabımın kayışını ayarlamak için durakladım ve onu caddenin karşısındaki binaya yaslanmış halde gördüm. Deri ceket ve dikenli saçları çok netti. Bono. Ghastek bana göz kulak oluyordu ama bu sefer bir vampir yerine kalfasını göndermişti. İyi seçim. Bono'nun Andriano'daki küçük sohbetimiz yüzünden bana karşı hâlâ bir kini vardı. Ghastek, Ghastek'in işaretlenmemiş vampirleri hakkında bana ipucu veren kalfayı sıkıştırdığımı öğrenmiş miydi? Ya da belki de yanlış düşünüyordum.

Bono beni görebilmek için hafifçe yana kaydı. Olathe ölmüşken neden şimdi gözetim altında tutuyordu? Bono, Olathe'e hizmet etmediyse tabii. Mantıklı. Nataraja'nın operasyonunu ele geçirmek isteseydi, genç kalfaları işe almaya çalışırdı ve görünüşü ve gücüyle onları kendi tarafına çekmek o kadar da zor olmazdı. Bono intikam için mi buradaydı? Yoksa bu dramın başka bir oyuncusu vardı ve Bono şimdi ondan mı emir alıyordu?

Bitmemişti. İçgüdülerim bana bunun çok kolay, çok uygun olduğunu söylüyordu ve şimdi Bono'dan onay almıştım. Benim bilmediğim neyi biliyordu? Caddenin karşısına geçip Bono'nun ağzını burnunu kırmayı, bildiği her ayrıntıyı bana anlatana kadar onu dövüp posa haline getirmeyi düşündüm. Kafasını tuğlalara vurabilir ve onu karanlığın derinliklerine götürebilirdim.

Ara sokağa. Ya da daha iyisi, onu duvara çarpıp arabaya götürmek. Bu mahallede kimse gece elbisesi giymiş bir kadına ve içkiyi biraz fazla kaçırmış ve onun tarafından desteklenmesi gereken yakışıklı arkadaşına dikkat etmezdi. Onu arabaya tıktırıp تنها bir yere götürebilirdim.

"Kate?"

Crest'in hoş yüzü ortaya çıktı. Lanet olsun.

"Hangisi senin araban?"

"Şu."

Ona gülümsedim ya da en azından gülümsemeye çalıştım. Bono'ya son bir kez baktıktan sonra Crest'in aracının kapısını benim için açmasına izin verdim ve kendimi oturmaya zorladım. Görüşürüz Bono. Seni her zaman bulabilirim.

CREST'İN ARACI PAHALI, METALİK GRİ VE KURŞUNDU

Şekilli. Kapıyı benim için açık tuttu ve ben de deri yolcu koltuğuna yerleştim. O da bindi ve yola çıktık. Arabanın içi tertemizdi. Bardak tutucusuna tıktırılmış kullanılmış mendiller yoktu. Yerlerde eski faturalar ya da yıpranmış makbuzlar yoktu. Panellerde kir yoktu. Tertemiz, neredeyse steril görünüyordu.

"Söyle bana, tek bir yıpranmış kot pantolonun var mı?" diye sordum. "İçinde kalıcı kir olacak kadar eski bir çift mi?"

"Hayır," dedi. "Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır," dedim. "Kot pantolonlarımın çoğunda kir olduğunun farkında mısın?"

"Evet," dedi, gözlerinin içi gülerek. "Ama o zaman kot pantolonunla ilgilenmiyorum, sadece içinde ne olduğuyla ilgileniyorum."

Bu gece olmaz. "Tamam, temiz olduğumuz sürece."

Şehir yanımızdan geçip gidiyor, sokaklarında ara sıra teknolojinin ölüm sancılarında beslenen benzinli arabalar dolaşıyordu. Araba saydığım kadar atlı da saydım. On beş yıl önce arabalar sokaklara hükmediyordu.

"Peki kimdi o adam?" Crest söyledi.

"O Canavar Lordu'ydu."

Crest bana baktı. "Canavar Lordu mu?"

"Evet. En iyi köpek." Ya da kedi.

"Ve o kadın onun sevgililerinden biri miydi?" "Muhtemelen."

Kar beyazı bir Buick önümüzü kesti, şeride sıkıştı ve trafik ışıklarından önce ciyaklayarak durdu. Crest gözlerini devirdi. Trafik ışığı titredi, kör edici bir şiddetle parladı ve zayıf bir ışıltıya dönüştü.

"Artık büyü mü?" Crest merak etti.

"Ya da hatalı kablo tesisatı." İyi doktor sihir jargonunu kapıyordu. Artık büyü etkilerini nereden öğrendiğini merak ettim.

"Mantıklı." Crest büyük bir binanın yanına park etti. "İşte geldik."

Kapımı bir vale açtı. Kaldırıma çıktım. Crest'in arabası seçkin bir topluluk içindeydi. Etrafımızda Volvo'lar, Cadillac'lar ve Lincoln'ler iyi giyimli insanları kaldırıma döküyordu: dudakları çatlayacakmış gibi gülümseyen kadınlar ve kendi önemleriyle şişirilmiş erkekler. Çiftler önümüzdeki yüksek binaya doğru ilerlemeye başladılar.

Vale arabaya bindi ve bizi herkesin gözü önünde bırakarak uzaklaştı. İnsanlar bana baktı. Onlar da

Crest de.

"Fox Tiyatrosu'nu hatırlıyor musun?" Crest bana dirseğini uzattı. Kapıları açmak bir şeydi. Dirseğine asılmak başka bir şeydi. Görmezden geldim ve ellerim yanlarımda gevşekçe kapıya doğru yürüdüm.

"Evet. Yıkıldı."

"Oradan taşları alıp burayı inşa ettiler. Harika, değil mi?"

"Böylece yeni, taze, steril bir bina inşa etmek yerine, eski yerin taşlarına sinmiş olan tüm ıstırap, kalp kırıklığı ve acıyı yeni binaya taşıdılar. Zekice."

Bana kuşkulu bir bakış attı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sanatçılar çok şey yayarlar. Görünüşleri, yaşları ve rekabet yüzünden acı çekerler. Çok küçük bir ayrıntı büyük bir ciddiyet meselesi haline gelebilir. Performanslarını sergiledikleri bina başarısızlıklarını, kıskançlıklarını, hayal kırıklıklarını bir sünger gibi emer ve tüm bu sefaleti içinde tutar. Bu yüzden empatlar bahar panayırı performansları seviyesinin üzerindeki hiçbir şeye gitmezler. Atmosfer onları bunaltır. Bunca yılın ağırlığını yeni bir yere aktarmak inanılmaz derecede aptalcaydı."

"Bazen seni anlamıyorum," dedi. "Nasıl bu kadar pragmatik olabiliyorsun?"

Hangi sinire dokunduğumu merak ettim. Bay Smooth aniden çatışmacı olmuştu.

"Ne de olsa başka duygular da var." Ses tonu öfkeliydi. "Zafer, muhteşem performans karşısında yücelme, neşe."

"Bu doğru."

Elektrik ampullerinin varlığına rağmen meşalelerle aydınlatılmış loş lobiye adım attık. Etrafımızdaki insanlar düzenli bir akış halinde uzak duvardaki çift kapıya doğru ilerliyordu. Biz de akıntıya kapılıp kapılardan geçtik ve sıra sıra kırmızı koltuklarla dolu büyük konser salonuna girdik.

İnsanlar bize baktı. Crest memnun görünüyordu. İlgi odağı bizdik; uzun boylu, şık Crest ve omzundan aşağıya doğru kıvrılan bir yara izi olan farklı bir elbise giymiş egzotik sevgilisi. Kalabalığın beni ne kadar rahatsız ettiğini görmedi, topallamaya başladığımı fark etmedi. Ona söyleseydim, bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi. Yürümeye ve gülümsemeye devam ettim ve düşmemeye odaklandım.

Tam ortaya oturduk ve ben rahat bir nefes aldım. Oturmak ayakta durmaktan çok daha kolaydı.

"Peki kimi bekliyoruz?" diye sordum.

"Aivisha," dedi Crest ciddiyetle.

Aivisha'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bu sezonun son performansı," diye devam etti. "Hava çok ısınıyor. Bu kadar geç bir saatte sahneye çıkacağını düşünmüyordum ama yönetim bana hiçbir zorluk yaşamayacağı konusunda güvence verdi. Kalan sihri kullanabilir."

Koltuğumda arkama yaslandım ve sessizce bekledim. Etrafımızdaki insanlar koltuklarına yerleşti. Kusursuz beyaz bir elbise giymiş ve yaşlı bir beyefendinin eşlik ettiği yaşlı bir kadın yanımızda durdu. Crest ayağa fırladı. Aman Tanrım, ayağa kalkmam gerekecekti. Ayağa kalktım, gülümsedim ve tanışma faslı tamamlanana kadar kibarca bekledim. Kadın ve Crest birkaç dakika boyunca sohbet ederken, eskort ve ben sessizce birbirimizin acısını paylaştık. Sonunda kadın yoluna devam etti.

"Madam Emerson," dedi Crest ve elimi okşadı. "Muhtemelen son gerçek Güney sosyetesisi. Çok iyi iş çıkardınız.

Sanırım senden hoşlanıyor."

Ağzımı açtım ve kapattım. Kıpırdamadan durmak ve gülümsemek dışında bir şey yapmamıştım. Uslu bir çocuk ya da disiplinli bir köpek gibi. Bacağını becermemi mi bekliyordu?

Bir zil çaldı ve kalabalığa sessizlik emri verdi. Konser salonunu bir sessizlik kapladı ve kadife perde yavaşça aralanarak kısa boylu bir kadını ortaya çıkardı. Koyu tenli ve iri yapılıydı, kuzguni siyah saçlarının parlak tutamları başının tepesinde toplanmıştı. Gümüşü kumaştan uzun bir elbise omuzlarından kıvrımlar ve örgüler halinde dökülüyor, sanki güneşin aydınlattığı sudan dokunmuş gibi parılıyordu.

Aivisha seyirciye baktı, kara gözleri dipsizdi ve öne doğru küçük bir adım attı, gümüş çağlayanı etrafında hareket ediyordu. Ağzını açtı ve sesinin dökülmesine izin verdi.

Sesi inanılmazdı. Berraklığı ve güzelliğiyle şaşırtıcıydı, yükseldi, güç kazandı, kendi üzerine inşa edildi ve ondan güç aktı, konser salonuna ve şaşkın kalabalığa nüfuz etti. Crest'i, Olathe'ı, işimi unuttum ve büyüleyici sesin ahenginde kaybolmuş bir şekilde onu dinledim.

Aivisha ellerini kaldırdı. Parmaklarından çıkan ince buz şeritleri, şarkısıyla mükemmel bir uyum içinde spiral çizerek, bükülerek büyüdü. İnanılmaz derecede karmaşık kristal danteller gibi, buzlar sahne boyunca uzanarak yan sütunlara tırmandı ve iğne inceliğinde tüy demetlerine dönüştü. Aivisha'nın elbisesinin kıvrımlarına sarılmıştı, memnun etmekten mutluluk duyan sadık bir evcil hayvan gibiydi ve kumaşın gümüşünün nerede başlayıp buzun kristal saflığının nerede bittiğini anlayamıyordum.

Aivisha şarkı söyledi, şarkı söyledi ve buz onun için dans etti, her isteğine itaat etti. Bize emirler yağdırdı ve biz de büyülenmiş bir halde, sesi güçlü bir kreşendoya ulaşana kadar nefesimizi tuttuk. Ondaki bir mavi ışık patlaması yayıldı ve

bir anda buza dönüştü. Kristal dantel patladı ve buharlaşarak havaya karıştı. Perde düştü ve Aivisha'yı seyircilerden gizledi. Bir an için sersemlemiş bir şekilde oturduk. Sonra konser salonu alkışlarla inledi.

Crest elimi sıktı, ben de karşılık verdim.

Kırk beş dakika sonra apartmanımın önündeki otoparka girdik.

"Sizinle kapıya kadar yürüyebilir miyim?" Crest sordu.

"Bu gece olmaz," diye mırıldandım. "Özür dilerim. Sadece iyi bir arkadaş olamam."

"Emin misin?" Crest sordu, gözlerinde umut sönüyordu. Kendimi kötü hissediyordum ama bunu yapamazdım. İçimden bir ses bunu burada kesmem gerektiğini söylüyordu.

"Evet," dedim. "Yemek ve eşlik için teşekkür ederim."

"Gecenin bu kadar erken bitmeyeceğini umuyordum," dedi.

Parmak uçlarımla eline dokundum. "Özür dilerim. Belki başka bir zaman."

"Oh, peki," dedi. "Her zaman yarın gece vardır."

Kapıyı açtım ve kendimi onun arabasından dışarı attım. Bir an oyalandı ve sonra hızla uzaklaştı. İyi geceler öpücüğü beklediğini çok geç fark ettim.

Kalçam gittikçe daha fazla ağrıyordu.

Park yerinde ağrı, keskin kasılmalarla birlikte tam bir acıya dönüşmüştü.

"Harika." Ayakkabılarımı çıkardım. Yalınayak, topuklu ayakkabılarım elimde, kapıya doğru yöneldim.

Ayağım kaldırımda bir kusur buldu. Kaydım ve neredeyse kışımın üstüne düşüyordum. Acı bacağımı ısırdı. Öne doğru eğildim, geçmesini bekledim ve nefesimin altında sözsüz küfürler savurdum.

"Seni taşımama ihtiyacın var mı?" diye fısıldadı bir ses kulağıma. "Yine mi?"

Döndüm ve konuşmacının orta kısmına bir aparkat indirdim. Yumruğum sert bir kas duvarıyla karşılaştı.

"İyi yumruk," dedi Curran. "Bir insan için."

Evet, evet. Sana vurduğumda nefes verdiğini duydum. Hissettin.

"Ne istiyorsun?"

"Güzel randevun nerede?"

"Seninki nerede?"

Tekrar binaya doğru ilerlemeye başladım. Ondan kurtulmanın tek yolu merdivenlerden yukarı tırmanmak ve koğuşu yüzüne kapatmaktı.

"Eve," dedi. "Beni bekliyor."

"O zaman bana bir iyilik yap ve gidip onu gör."

Merdivenlere ulaştım ve oturdum. Bacağım bir mola istiyordu.

"Acıyor mu?"

"Hayır, pahalı bir gece elbisesiyle pis merdivenlerde oturmayı seviyorum."

"Bu gece biraz somurtkansın," diye gözlemledi. "Sevişmemek bunu yapar."

Gece gökyüzüne, küçük yıldız noktalarına baktım. "Yorgunum, bacağım ağrıyor ve cevaplanması gereken şeyler var ve ben hiçbirini bulamıyorum."

"Ne gibi?"

İçimi çektim. "Bir, Greg'i kimin ve neden öldürdüğünü bilmiyorum. İki, halkınızı öldüren nekro-lekeli hayvanlara dair hiçbir kanıt bulamadık. Üç, Greg'in dosyasında kadınlardan bahsediliyordu. Olathe onları neden aldı ve onlarla ne yaptı?"

Bana doğru eğildi. "Bitti," dedi. "Ve sende kötü bir spot ışığı yoksunluğu vakası var."

"Kötü bir ne vakası?"

"İsimsiz bir tüccarsınız ve birdenbire herkes sizinle konuşmak istiyor. Şehrin güçlü simsarları telefon numaranı biliyor. Kendini önemli hissediyorsun. Ve şimdi dans bitti. Seni anlıyorum." Sesi alaycıydı. "Ama artık bitti."

"Yanılıyorsun."

Curran uzaklaştı.

"Sana melez dedi," dedim arkasından. "Neden?" Beni görmezden geldi.

Kendimi zorla ayağa kaldırdım ve yukarı çıktım. Daireye girdim, kıyafetlerimi değiştirdim, onsuz olmak istemediğim eşyaları bir çantaya doldurdum, Slayer'ı aldım ve tekrar aşağı indim. Karmelion'u başlattım, ilahinin sözlerini bir köpek gibi ısırarak söyledim ve otoparktan çıktım. Bütün bu lanet şehirden bıkmıştım. Eve gidiyordum. Gerçek evime.

BÖLÜM 8

PENCEREDEN SIZAN GÜN IŞIĞI GIDIKLIĞIMI GIDIKLIYORDU

Yüzüm. Esnedim ve yorganın altına girdim. Uyanmak istemiyordum. Henüz uyanmamıştım. Geriye dönüp baktığımda, gece yarısına yakın bir saatte ve ağrıyan bir kalçayla şehirden ayrılmak pek de parlak bir fikir değildi, özellikle de tekniğin saat dört civarında vurduğunu ve kamyonetimi evden bir mil uzakta mahsur bıraktığını düşünürsek, ama güneş doğmadan hemen önce binmişim ve şimdi bunların hiçbir önemi yoktu. Evdeydim.

Yüzümü yastığa gömdüm ama gün ışığı devam etti ve iç çekerek gerindim. Çıplak ayaklarım güneşin ısıttığı zemine çarptı ve kahve yapmak için mutlu bir şekilde mutfığa doğru ilerledim.

Dışarıda sabahın geç saatleri tüm hızıyla devam ediyordu. Berrak gökyüzü maviyle ışıldıyordu. Hiçbir rüzgâr mersin ağaçlarının yapraklarını rahatsız etmiyordu. Mutfak penceresi açılmak için yalvarıyordu. Kilidini açtım ve alt yarısını yukarı iterek deniz kokulu havanın evime girmesine izin verdim. Evime. Nihayet.

Bahçede, mutfaktan ya da verandadan fark edilebilecek şekilde yerleştirilmiş bir sopa yükseliyordu. Sopanın üzerinde bir insan kafası vardı.

Uzun saçları kanlı teller halinde sarkıyordu. Soluk gözler yuvalarından fırlamıştı. Ağız açıktı ve yırtık dudakların arasında yeşil sinekler üremekteydi.

Güneşli dünyama o kadar yabancıydı ki bir an için gerçek gibi görünmedi. Gerçek olamazdı.

Mutfığıma keskin bir çürüme kokusu sinmişti. Acıdan irkilerek yatak odasına koştum.

Avcı ve ön kapıya gitti. Korumalarım açıldı. Dikkatle ön kapıyı açtım ve verandaya çıktım.

Hiçbir şey.

Ses yok. Güç yok.

Ön bahçemde çürüyen bir kafadan başka bir şey yok.

Başa yaklaştım ve yavaşça daire çizdim. Genç bir kadına aitti. Yakın zamanda ölmüştü; yüzündeki dehşet ifadesi hâlâ donmuştu.

Büyük bir çivi, katlanmış bir kâğıt parçasını başının arkasına tutturmuştu. Avcının bıçağının ucuyla kâğıdı kaldırdım. Düzensiz harfler bana parlıyordu.

Hediyemi beğendin mi? Senin için özel yaptım. Melez arkadaşını gördüğünde, ona kafasını bu şekilde harcamayacağımı söyle. Kemiklerindeki her et parçasını sıyracağım. Yürüyemeyecek hale gelene kadar leşini mideye indireceğim ve ben melez kadınlarla uyurken kalanını çocuklarıma bırakacağım. Melez etinin tadı bok gibidir ama dokusu iyidir. Olathe bunu hiç takdir etmedi. Elbisesine yazık oldu. Onu severdim.

İçeri girdim ve Jim'in numarasını çevirdim.

ÖLÜ KAFA JIM'E BAKTI. JIM kafaya baktı.

"Boktan insanlar tanıyorsun," dedi Jim.

"Adı muhtemelen Jennifer Ying'dir," dedim. "Saçları Mongoloid dokuya sahip. Feldman'ın dosyasında isimlerini bulduğum kayıp kadınlardan biri. Ben geldiğimde başı burada değildi, yani bu sabah dört buçuk civarındaydı."

Jim kafayı kokladı. "Yeni öldürölmüş. Bir gün, belki de en fazla bir buçuk gün," dedi. "Curran'ı aramalısın."

"Beni dinlemiyor. Benim bir zafer avcısı olduğumu düşünüyor."

Jim omuz silkti. İkimizin de şöhretle ilgilenmediğini bilecek kadar uzun süre birlikte çalıştık.

"Onu çok kızdırıyorsun."

"Dahası da var." Onu verandaya götürdüm. Sundurmanın tamamını kaplayan bir insan kemiğı yığını brandanın üzerine dizilmişti.

"Mezarlık mı soyuyorsun?"

"Korumalarımı harekete geçirmeden eve nasıl bu kadar yaklaştığını merak ettim ve aramaya çıktım ve bunları buldum. Bunları arazinin etrafındaki ağaçların arasına daire şeklinde dizmiş. Bu bir çeşit koğuş. Çok eski."

"Kaç yaşında?"

"Neolitik. İlkel avcılar avlarının kemiklerini yerleşim yerlerinin etrafına dizerlerdi. Buradaki fikir Kaya, Kemik ve Odundan oluşan bir zincir oluşturmaktır. Kemiğı elde etmek için Taş ve Odun kullanıyorsunuz, bu da üçünü birbirine bağlıyor, böylece işiniz bittikten sonra Kemiğı Taş ve Oduna geri verirsiniz, size koruma sağlayacaktır. İstediği zaman bahçemde dolaşabilmek için kendine güvenli bir geçit yarattı. Bozması kolay bir büyü. Tek yapmanız gereken kemikleri çıkarmak ve bu yüzden artık kimse kullanmıyor. Ne yazık ki, tökezlemediğiniz sürece bunu fark edemezsiniz."

Bir kafatası aldım ve ona uzattım. Jim aldı ve tıslayarak geri çekildi. Gözleri yeşil renkle doldu.

Folklor, bir şekil değıştiricinin bedeninin öldüğünde, insan ya da hayvan olsun, doğduğunda sahip olduğu forma geri döneceğini doğru bir şekilde belirtiyordu, ancak Lyc-V kemiğı bazı kalıcı şeyler yaptı

yaşamda ya da ölümdede kalan yapı. Lyc-V tarafından yaratılmış birkaç uzun parlak kemik şeridi, kafatasını çenenin üstünde ve elmacık kemikleri boyunca belirgin yerlerde işaretliyordu.

"Bir kurtçuk," dedi Jim, sanki sıcakmış gibi kafatasını bana uzatarak. "Tahmin et kaç tane buldum?"

"Yedi."

"Ve en az üç vampir. İskeletler tam değil. Bazı kemikler eksik ama sekiz leğen kemiği ve dokuz kafatası var, bunlardan üçünde kan emici dişler var."

Jim kemiklere ters ters baktı. "Vampirleri ayrı bir yere koymalısın."

"Ne?"

"Kan emici kemikleri ayırın," diye tekrarladı. Tedirgindi ve sesine alçak hırıltılar karışmıştı.

"Neden kışını kaldırıp bana yardım etmiyorsun?"

"Onlara dokunmayacağım."

İçimi çektim. "Jim, ben kriminalist değilim. Kanlı bir lup ve bir m-tarayıcı olmadan hangi kemiklerin vampir olduğunu bilemem. Öte yandan sen kokusundan anlayabilirsin."

Bana ters ters baktı, gözleri biraz vahşiydi. "İncele ve sorun yaşarsan bana haber ver."

Avluya doğru yürüdü. İçimi çektim ve kemikleri ayıklamaya başladım.

SAHANIN ÜZERİNDE İKİ KİLO KEMİĞİN ARASINDA OTURDUM, bahçemdeki wasjaguarın genç bir kadının çürüyen kafasını taşıyan sopanın etrafında küçük daireler çizmesini izlemek

kadın. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Kanıtlara bakmıştım. Yanlış sonuçlara varmıştım. Ama o benim aptallığının bedelini öderken ben hâlâ burada, verandamda oturuyordum. Ve kibrimin.

Jim yürümeye devam etti, her ayağını yumuşakça diğerinin önüne koyarak görünmez bir avı bir dairenin etrafında takip ediyordu. Gözleri sarıya boyanmıştı ve üst dudağı arada bir titreyerek dişlerini gösteriyordu. Kedi yüzünüze doğru esnemediği sürece, dişlerini size batırmaya hazır olana kadar göremezdiniz. Jim dişlerini birine batırmaya hazırdı. Sırada beklemek zorunda kalacaktı.

"Kes şunu. Bahçemde bir delik açıyorsun."

Jim volta atmayı bırakıp bana dik dik baktı.

Karanlık bir minibüs garaj yoluna girdi. Karmelion gibi sihir ve suyla çalışıyordu ve kamyonetten duyduğum dehşete denk düşecek kadar gürültü çıkarıyordu. Dört taş suratlı şekil değiştirici araçtan indi ve birkaç kanvas çanta taşıyarak bana yaklaştı. Ayağa kalkıp kenara çekildim ve kemiklere ulaşmalarını sağladım. Ölülerinin parçalanmış iskeletlerini torbalara doldurmaya başladılar, ilerledikçe ayıklıyorlar, kemikleri bir porselen satıcısının en iyi malına dokunurken gösterdiği özenle tutuyorlardı.

Doolittle minibüsten çıktı, kot tulum giymişti ve taşınabilir bir m-tarayıcı taşıyordu. Jim'e birkaç kelime mırıldanmak için durakladı ve kafasına doğru ilerledi.

Jim verandaya yaklaştı. "Curran seni şehirde istiyor."

Başımı salladım. "Gidemem. İşin bittikten sonra polisleri aramak zorunda kalacağım. Kemiklerini geri aldın. Ying ailesi kızlarınınkini almayı hak ediyor."

"Curran'a ne diyeceğim?"

Doolittle notu çividen alıp ters çevirdi. "Görünüşe göre bir çeşit derginin arkasına yazmış.

sayfa."

Notu parmaklarının arasından aldım. Sayfa Volshebstva e Kolduni'den, Saiman'ın güvenilirliğini kolayca reddettiği "Büyüler ve Büyücüler" paçavrasından alınmıştı.

"Kate?" Jim sordu.

Ağlamak istedim. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Almanak'ı onlara getirdim ve Bono'nun bana verdiği upir makalesini Doolittle'a uzattım. Birkaç kelime okudu. "Burada bu yaratığın ölü insan etiyile beslendiği yazıyor. Hayvanlarla çiftleşir ve ne hayvan ne de insan olan melez oğullar doğurur. Bunu nereden buldun?"

"Ghastek'in kalfalarından biri verdi bunu bana."

"Ghastek biliyordu," diye hırladı Jim. "Başından beri biliyordu. Kalbini sökeceğim onun!"

" 'Bir varis üretme ihtiyacıyla hareket eden upir, güçlü kadınlarla çiftleşir, çünkü yalnızca güçlü bir kadın gerçek bir upiri doğurabilir ...' " Doolittle bana baktı. "Burada kalamazsın Kate. Kaleye gelmelisin."

Ağzımı açtım ama elini sallayarak beni susturdu. "Biz yedi kişiyiz ve sen de bir kişisin. Gerekirse seni taşırız."

PAKET KONSEYİ bir masanın etrafına dizilmiş sandalyelerde oturuyordu.

Masanın ortasında, Doolittle tarafından kanıt olarak getirilen ve koruyucu büyülerle süslenmiş cam bir başlığın altına yerleştirilen Jennifer Ying'in başı oturuyordu. Tüm söylenenlere sessizce tanıklık ediyordu. Yanındaki hoparlörden Saiman'ın soğuk sesi duyuluyordu.

"Tüm upiriler erkektir. Irklarının tarihi oldukça eskidir: Muhtemelen Upiri'deki doğurganlık kültlerinin ayrılmaz bir parçasıydılar.

Bronz Çağı'nın erken tarım toplumları. Ayinler sırasında Tanrıça'yı temsil eden genç kadınlar upir'e getirilir, böylece upir onlarla çiftleşerek Tanrıça'nın oğlu-eşi rolünü oynayabilirdi. Tabii ki, çoğu zaman çiftleşme kadının ölümüyle sonuçlanırdı, bu durumda upir ayini tam bir daire çizerek tamamlar ve kadının bedenini yerdi.

"Ataerkil tanrı-kahramanlarıyla Demir Çağı'nın gelişi, Tanrıça kültünün sonunu işaret etti ve upiriler yavaş yavaş uzak bölgelere göç ederek geniş Rus ormanlarını özellikle uygun buldular. Üreme dürtüsüyle hareket etseler de, upiriler yalnızca güçlü bir erkek, başka bir upir üretmekle ilgilenirler. Tüm kız çocukları ölü doğar. Bir erkek çocuk dünyaya geldiğinde, upir anneyi çocukla besler ve onu kovarak kendi bölgesinden uzaklaştırır. Unutulmamalıdır ki, yalnızca önemli büyü gücüne sahip bir kadın bir bebek upir üretmek için yeterli büyüü sürdürebilir."

"Peki ya hayvan çocuklar?" Curran talep etti.

"Upir anatomik olarak nüfuz edebildiği herhangi bir hayvanla çiftleşecektir. Ortaya çıkan yavrular yaşayabilir olsa da genellikle kısırdır. Tek bir upir'in bu hizmetkâr yaratıklardan çok sayıda olabilir. Ayrıca, tarımsal bir doğurganlık kültü yenilenmeye odaklandığından, upir'in muazzam iyileştirici güçlere sahip olması muhtemeldir. Kaynağım onun metal, tahta, diş ve pençeye karşı bağışıklığı olduğunu söylüyor. Öldürülmesi neredeyse imkansızdır."

Curran Mahon'a başıyla onay verdi. Ayı konuştu: "Sürü verdiğiniz bilgiler için size teşekkür ediyor."

"Sürünün minnettarlığını takdir ediyorum. Faturamı üç gün içinde alacaksınız."

Mahon telefonu kapattı.

Curran, "Crest olmak zorunda," dedi.

Şaşkınlıkla, "Adını nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Senin hakkında senden daha çok şey biliyorum. Gerçekten her adımını takip etmeden seninle uğraşacağımı mı sanıyorsun?"

"Derek'e beni gözetlettirdin. Bana böyle bir şey yapmayacağına dair söz vermiştin."

"Aslında senin üstündeki daireye bir gözcü yerleştirdim," dedi Jim. "Greg'in evi ses geçirmez değil."

Çenemi kapattım, ihanet karşısında afalladım. Daha iyi bilmeliydim, Sürü her zaman önce gelirdi. Profesyonel olarak paranoyaktılar.

"Crest'le nasıl tanıştınız?" diye sordu alfa-kurt. Cevap vermedim.

Jim uzanıp elime dokundu. "Kate, bu sessizliğin altın olmadığı zamanlardan biri."

Yapacak bir şey kalmamıştı. Çıkış yolu yoktu. Eğer Crest bir Upir ise, onu tek başıma alt edemezdim. "Şövalye-Diviner cinayet mahallinde bulunan ölü bir vampiri incelemek için morga gittim. Markayı arıyordum ve o bana doğru yürüdü. Morgda 'hayır işi' olarak adlandırdığı görevi yerine getiren bir estetik cerrah olduğunu söyledi. Önlük giyiyordu ve üzerinde birim amirinin rütbeleri vardı. Öğle yemeği için kendisine katılmamı istedi. Ben reddettim."

"Nasıl tepki verdi?" dedi iri yapılı bir kadın. Orta yaşlı ve tombul bir kadındı. Kırışan saçları başının üstünde bir topuz oluşturmuştu. Diğerleri ona B Teyze diyordu, hangi nedenle olduğunu bilmiyordum. Her çocuğun en sevdiği büyükanneye benziyordu. Aynı zamanda Sürü'nün üyeleri arasında saydığı on iki sırtlanın alfa dişisiydi.

"Şaşırmış görünüyordu."

Hafif bir mırıltı Konsey'de dalgalandı.

"Morga erişimi var," dedi Jennifer. "Bir sürü ceset var."

"Ve bir plastik cerrah olarak pek çok güzel kadınla tanışacaktı," diye ekledi alfa sıçanı patates cipsiyle dolu ağzının içinden. Çürüyen kafa iştahını kapatmaya yetmemişti.

"Neden Olathe ile çiftleşmedi?" Jennifer merak etti. "Birlikte çalıştıkları çok açıktı. Onun İnsanları ele geçirmesine yardım edecek ve karşılığında istediği tüm vampir etini alacaktı. Artı taze cesetler."

"Kısırdı," dedi Jim. "Roland muhtemelen onu becermeden önce tamir ettirmiştir."

"Öğle yemeğine gittin mi?" B Teyze bilmek istedi.

"Evet. Normal bir öğle yemeğiydi. Onu bir sonraki görüşüm Derek ve ben o vampirle karşılaştıktan sonraydı. Derek'i eve getirdiğimde Crest merdivenlerde uyuyordu."

"Onunla yattın mı canım?" diye sordu B. Teyze, "Açık olmamız gerekiyor."

Dişlerimi gıcırdatmamaya çalıştım. "Hayır."

"O zaman onu kontrolsüz bir ortamda görmediniz." B Teyze başını salladı. "Bunca zamandır gizleniyor olabilirdi."

"Pelerininin olağanüstü olması gerekir," dedim. "Hiç büyük hissetmedim. Hiçbir şey."

Duvara yaslanmış olan Curran kollarını göğsünde kavuşturdu. "Özetle, hiçbir zaman Upir'le aynı anda ortaya çıkmadı. Ne zaman bir ilerleme kaydetse hayatına giriyor gibi görünüyor. Onun evini hiç görmemiş ya da arkadaşlarından herhangi biriyle tanışmamış."

"Teknolojiye aşina." Sonunda söyleyecek akıllıca bir şey buldum. "Arabası var."

"Başka bir şey var mı?" Mahon sordu.

"Lyc-V'ye hayranlık duyuyor."

"Onu bu yüzden seviyorum," dedi Jim. "Ve çocuk onun bir pislik olduğunu düşünüyor."

Teşekkürler, Derek.

Curran kendini duvardan itti. "O ya Upir'dir ya da değildir. Bunu nasıl anlayacağız?"

Doolittle kıpırdandı. "Emin olmanın tek yolu lordum, kan örneğini taramak. Kan vücuttan ayrıldığında büyüü gizleyemez. Bu konuda zaman çok önemli. Kanın bozulması için ne kadar az zaman kalırsa o kadar iyi. Taşınabilir bir tarayıcı almamızı öneririm."

"Eğer düşündüğümüz kişiye," dedi alfa-kurt yumuşak bir sesle, "güç kullanarak gitmemiz gerekecek."

"Ve numuneyi gönüllü olarak vereceğinden şüpheliyim." dedi Mahon. "Onu zorlayamayız," dedi alfa-kurt.

Bir kişiyi tarama amacıyla kan örneği vermeye zorlamak yasa dışıydı. Bu bir mahremiyet ihlaliydi ve mahkemeler bunu kararlılıkla uyguluyordu. Crest'in insan olduğu kanıtlanırsa, Pack'i yıllarca sıcak suda tutmaya yetecek kadar koku çıkarabilirdi.

"Hepinizin kim olduğunu bileceğinden bahsetmiyorum bile," dedim. Bunu düşündüler.

"Önemli değil," dedi Curran. "Bunu şimdi çözeceğiz."

"PEK İYİ HISSETTİRMİYOR, DEĞİL Mİ?" JENNIFER bana dedi ki Bizi Crest'in dairesine götüren siyah minibüsten ayrılırken.

"Hayır."

"Her şey yoluna girecek," dedi ve ikimiz de yalan söylediğini biliyorduk.

Şekil değiştirenlerden oluşan sıkı bir grup lobiye giden merdivenleri temizledi. Grevli bir memur vardı, zayıf, kızıl saçlı bir adamdı ve biz yaklaşınca ayağa kalktı. Curran sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi ona başını salladı ve adam koltuğuna geri g6m6ld6.

Altımız merdivenleri koşarak çıktık, Curran 6nde, Jim, Jennifer, Doolittle ve ben arkadan geliyorduk. B Teyze'nin en b6y6k oğlu arkadan geldi. T6fek taşımayı seçmişti.

Crest'in dairesinin kapısına ulaştık. Arkamda B Teyze'nin oğlu merdivenleri kapatmıştı. T6feğin benim için olup olmadığını merak ettim, belki teredd6tlerim vardır diye.

Midem sıkıştı. Yanlış hissediyordum. Yalnız gelmeliydim. Beni yanlarına çekmelerine izin vermemeliydim. Kendimi bir daha bu duruma sokmayacağım.

Curran kapıyı çaldı. Crest'in sesi "Alo?" dedi. Curran bana baktı.

"Ben Kate," dedim. "Yalnız değilim ve seninle konuşmam gerek."

Bunu sindirirken bir sessizlik oldu ve kapı açıldı. Crest biraz dağınık g6r6n6yordu. Kapısının 6n6nde toplanan taş suratlılara baktı ve geri adım attı. "İçeri gelin."

Yaptık. Şekil değiştiriciler evin içine yayıldı ve Crest kendini bir halkanın içinde buldu. Aralarındaki mesafeyi korudular, ortadaki insanla aralarında birkaç metre vardı. Birbirlerinin yoluna çıkmadan bir sıçrama için ivme kazanmaya yetecek kadar yer vardı.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu s6yler misin?" Crest s6yledi. Bakışları Curran'a kaydı.

"Bu insanlar şekil değiştiriciler," dedim. "S6r6 arkadaşlarından birkaçı 6ld6. Soruşturmaya ben de dahil oldum.

ve katil bana karşı sağlıksız bir hayranlık geliştirdi. Bahçeme bir aşk notuyla birlikte çürümüş bir kafa bıraktı."

Crest'in yüzü ifadesini kaybetti. "Anlıyorum," dedi. "Benim o adam olduğumu düşünüyorsun."

Doolittle öne çıktı. "Eğer kan örneği vermek için gönüllü olursanız, mesele birkaç dakika içinde açıklığa kavuşabilir."

Crest tüfekli çocuğa bakıyordu. Yanlıştı. Kendisi hariç, çocuk orada bulunanlar arasında en az tehlikeli olanıydı. "Peki ya gönüllü olmazsam?"

Curran kesin bir ifadeyle, "Yapmalısın," dedi.

Crest bana baktı. "Kate? Katilin ben olduğuma inanıyor musun?" "Hayır. Ama emin olmalıyım."

Duygu karmaşası yüzünü buruşturdu. Ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Ben de öyle.

"Yaptığım işin bir parçası olmak istediğini söylemiştin," dedim usulca. "Artık öylesin. Lütfen kanı bize verin, Dr. Crest." Seni incinmiş görmek istemiyorum.

Crest dişlerini sıktı. Etrafımdaki şekil değiştiriciler gerildi. Bakışlarını yüzüme sabitleyen Crest gömleğinin kolunu sıvadı ve kolunu uzattı. "şu işi bir an önce bitirsek iyi olacak."

Doolittle pazılarını lastik bir şeritle bağladı. Uzun bir iğne deriyi deldi ve koyu renkli kan şeffaf tüpe fışkırdı.

"Söyle bana," dedi Crest. "Benim tam olarak ne olmam gerekiyor? İşin içinde Kate olduğü için sıradan bir insan olmadığımı varsayıyorum. Suçum ne?"

"Senin ölülerle beslendiğini düşünüyor," dedi Jim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Onları avlarsın. Gece vakti. İnsan, vampir, sürü, fark etmez. Onları avlarsın, öldürürsün ve sonra cesetlerini yersin."

"Çok güzel." Crest'in bakışları hiç değişmedi. Doolittle örneği tarayıcıya taşıdı.

"Daha da iyi olacak, Doktor." Jim'in keyfi yerindeydi. Sonovabitch. "Genç kadınları da kaçırıyorsun. Onları beceriyorsun, sonra da yiyorsun. Hayvanlarla çiftleşip çocuk yapıyorsun. İnsan eti aramak için şehirde dolaşan küçük, şekilsiz Crest orduları."

"Ne güzel."

Tarayıcı cızırdayarak imzayı yazdırdı. Jim sustu ve öne doğru eğildi, gözleri avına sabitlenmişti. Şekil değiştiriciler insanlıklarından sıyrılmanın eşiğinde, sıcak eti parçalamaya hazır bir şekilde duruyordu. Derin nefes alıyorlardı, kasları gizli bir hareketle gerilmişti, gözleri aç ve kırışmıyordu. Ve avları, odanın ortasındaki insan, etrafı sarılmış ve tek başına durmuş, kayıp bir çocuk gibi bana bakıyordu. Avcıyı kınından çıkardım ve hazır tuttum.

"İnsan," dedi Doolittle. "O temiz."

"Emin misin?" Curran söyledi.

"Zerre kadar şüphe yok."

Sanki biri görünmez bir düğmeyi kapatmış gibi gruptan bir ürperti geçti. Slayer'ı kaldırdım. Curran bana baktı. Yüzü sakindi, içinde fırtına barındıran o özel sakinlik. "Bana bir iyilik yap," dedi. "Bir dahaki sefere önsezin varsa bana söyleme."

Crest'e döndü. "Sürü adına sana resmi bir özür ve dostluğumuzu sunuyorum. Şahsınıza karşı işlenen suç için uygun bir tazminat ödenecektir. Bunu kabul ederek bizi onurlandırmış olursun."

Crest eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Bunun için endişelenmeyin."

Curran yanımdan geçip gitti ve şekil değiştirenler, sadece Crest ve ben kalana kadar teker teker odadan çıktılar.

"Gerçekten bir canavar olduğumu mu düşündün?" Crest'in sesinde sessiz bir merak vardı. "Söylesene, ne zamandır benden şüpheleniyorsun? Cesetlerinden beslenebilmek için kadınlara tecavüz edip öldürdüğümü düşünerek mi benimle yemeğe çıktın?"

"Hayır."

"Hayır mı? Sana neden inanayım?"

"Eğer o zaman senden şüphelenseydim, o zaman seni öldürmeye çalışırdım." "Şimdi beni öldürmeye hazır

olmanın aksine mi?" Adımlarını hızlandırdı, Sanki hareketsiz durmak çok büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi aniden harekete geçti. "Gözlerini gördüm. Eğer o çıktıda söylediklerinden başka bir şey yazsaydı, beni o kılıçla ezip geçerdin. Ve bu seni rahatsız etmezdi!"

"Bu beni çok rahatsız ederdi."

Kendi etrafında döndü. "Biliyor musun, gerçekten orada bir şeyimiz olduğunu düşünmüştüm. Güzel bir şey. Ama yanılmışım."

Hiçbir cevap buna iyi bir cevap olamazdı, bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Crest'in yüzü acıyla solmuştu, ağzı dar ve düz bir kesikti. "En kötüsü de, sanırım başka türlü olmasını tercih ederdin. Benim o şey olmamı istedin."

Başımı salladım.

"Hayır, sen yaptın. Ne oldu Kate? Haklı olmak zorunda mıydın yoksa ben senin dünyandan çok mu farklıydım? Beni becermen için bir canavar mı olmam gerekiyor?"

Ondan gelen küfür bir bıçak gibi keskinleşti. "Özür dilerim."

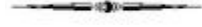
Ellerini önünde sallayarak havayı kavramaya çalıştı. "Özür bunu karşılamaya yetmez!" Bana ters ters baktı ve güçlü bir şekilde nefes verdi. "Bu konuşmayla işim bitti ve seninle de işim bitti. Git artık. Sadece git."

Ben çıktım. Kapıyı arkamdan kapattı. Kapıyı çarpmasını isterdim ama çok dikkatli bir şekilde kapattı.

Merdivenlerde kimse beni beklemedi. Lobiye indim ve görevliye doğru yürüdüm. "Buradan çıkış için bir arka kapı var mı?"

Koridorun aşağısını işaret etti. Onu aldım, binadan çıktım ve yürümeye devam ettim. Şekil değiştiriciler beni kokumdan bulabilirdi. Eğer beni gerçekten takip etmek istiyorlarsa, onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama içimden bir ses Curran'ın benden o ya da bu şekilde umursamayacak kadar öğrendiğini söylüyordu. Bir at arabası çağırdım ve sürücüye beni ley noktasına götürmesi için elli dolar ödedim.

BÖLÜM 9

VERANDAMDA OTURUP, BİR ŞİŞE ŞARAPLA

Hard Lemonade ve Boone's Farm Sangria içtik ve gecenin nefes alışını izledik. Çok sessizdi. Gece esintileri kesilmişti ve hiçbir şey kavak dallarındaki koyu renkli yaprakları rahatsız etmiyordu. Aşağıdaki çimenlikte tek bir ot bile kıpırdamıyordu.

Büyük bir yudum sangria ve bir yudum limonata daha aldım. Çok içmiyordum ama sarhoş oluyordum. Bedenimi de zihnim kadar kötü hissettiriyordu. Keşke şarabı bastırmak için biraz bira içseydim. Beni daha çabuk hasta ederdi.

Epey bir şey başarmıştım. Burada oturup kendimle gurur duymamak çok zordu. Greg'in katilini bulmayı başaramamıştım. Tekrar cinayet işleyecekti, genç kadınları öldürecekti, şekil değiştirenleri öldürecekti ve ben onu nerede arayacağımı bile bilmiyordum. Sürü nezdinde sahip olduğum azıcık itibarın da içine etmiştim. Ve bu konuda Tarikat'la da. İyi bir adamla bir ilişkim vardı. Mükemmel değildi ama benden hoşlanıyordu. Çok çabalamıştı. Normal, düzgün bir adamdı. Ve ben küçük ilişkimizi onarılamayacak şekilde bozmuştum. O benim dünyamın bir parçası değildi, ben de onu dünyama aldım. Benim şartlarımla.

Şişelerden birini ters çevirdim, neredeyse boğulana kadar tadına bakmadan sıvıyı yudumladım ve uzaktaki ağaç sırasına bir selam olarak kaldırdım. "İyi gidiyorsun."

Ağaçlar hiçbir şey söylemedi. Başımı salladım ve diğer şişeye uzandım.

Ve bahçemde bir canavar gördüm.

Kamburunun üzerine oturmuş, rüzgârı kokluyordu. İri bir piç, en az yüz altmış kilo. Uzun grimsi kürkü zayıf gövdesinde yer yer uzuyordu. Soluk ve buruşuk çıplak deri, düzensiz şekilli kürk lekelerinin arasında, özellikle de uzun, düzensiz yara izlerinin eti çaprazladığı karnında görünüyordu. Canavarın sırtından küçük bir kambur çıkıyordu ve onu kaplayan kürk daha uzun ve kabaydı, yuvarlak insan kulaklarıyla taçlandırılmış büyük başın hemen arkasında kabaran keçeleşmiş bir yele oluşturunuyordu.

Bu şeyin arka ayakları ağır ve kaslıydı, köpek ayaklarına benziyordu ama daha uzun parmakları vardı. Daha küçük ve rahatsız edici bir şekilde insan şeklinde olan ön pençeleri karanlık bir şeyi kavramıştı. Gözlerimi kısarak ıslak, tüylü yığına baktım. Bir sincap. Yaratık uzun buruşuk ağzıyla ödülünü kokladı, devasa çenesini açtı ve sincabı parçaladı. Kırık kemiklerin mide bulandırıcı çıtırtısı gecenin sessizliğini bozdu.

Kanlı kütüğü ellerinde sıkarak iştahla çiğnedi ve bana baktı. Canavarın yüzünde parlayan kan çanağına dönmüş küçük gözler inkar edilemez bir şekilde insandı. Bir şekil değiştirenin gözlerine baktığınızda, dışarı çıkmak için pençeleyen bir canavar görürdünüz. Bu şeyin gözlerine baktığımda, anlayışla, sönük ama önemli bir zekayla, hüzne ve acı çekme kapasitesine ihanet ederek yanıyorlardı.

O şey korkunç çenesini gökyüzüne kaldırdı ve ürkütücü bir ses çıkardı, sanki bir düzine ses aynı anda bir düzine dilde aynı cümleyi mırıldanıyormuş gibi. Sonra sincaba döndü ve bir lokma daha ısırıldı.

Hafif bir pençe sesi kulaklarıma ulaştı. Etrafıma bakındım. Grotesk şekiller gölgeli köşelere saklanmıştı, bazıları küçük, bazıları büyüktü. Parmaklıkların üzerine tünediler, aşağıya, sundurma merdivenlerinin etrafına süzöldüler ve garaj yolundaki kamyonun altına dalarak etrafımda yer değiştirip hareket ettiler.

Şişenin ağzı dudaklarıma değdi ve hayvanlar yaklaşırken içtim.

"Zavallı Crest," diye mırıldandı kadife bir ses. "Üç yüz yıldır hayattayım ve en son ne zaman bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum."

Şişeyi belirgin bir yavaşlıkla yere bıraktım ve sese doğru baktım. "Sensin," dedim. "Kahretsin. Hiç aklıma gelmezdi."

Bono bana gülümsedi, beyaz ve insanlık dışı keskinlikte dişlerini gösteriyordu. Onlardan çok fazla vardı. Bunu daha önce hiç fark etmemem ne garip.

Siyah, dikenli, jöleli saçları gitmiş, uzun, düzgün teller omuzlarına düşmüştü. Gri renkteydiler, kirli koli bandının tuhaf koyu grisi. Teni soluk ve pürüzsüzdü ve Bono, kalçalarından sarkan ve örtmesi gereken her neyse onu örtme konusunda çok kötü bir iş çıkaran bir etek ya da kilt benzeri bir şey dışında çıplak görünmeyi seçtiği için çok fazla görüyordum.

Dünya bulanıklaştı. Alnımı ovuşturdum. Şarap etkisini göstermeye başlamıştı.

Bono tünediği parmaklıktan kaydı. Sundurma boyunca sıvı bir kayganlıkla ilerledi, sorunsuz bir şekilde dört ayak üzerine geldi ve yanıma oturmak için kendini döşeme tahtalarına indirdi.

Hareket edişinde, oturuşunda, kokusunda, nefret dolu gözlerle bana bakışında o kadar yabancı bir şey vardı ki, o kadar insanlık dışı bir şeydi ki beynim durdu ve bir duvar gibi bu insanlık dışılığa çarptı. Bende çılgılık atma isteği uyandırdı.

Kıpırdamadan oturmak için kendimi zorladım. Bu çaba biraz alkol yaktı ve manzara o kadar bulanık görünmedi.

Bahçede birkaç küçük yaratık, büyük olan sincabını bitirirken sabırsızlıkla bekledi.

"Senin için zor, değil mi?" dedi Upir yumuşak bir sesle. "Bu şekilde yanımda oturmak çok zor. Çığlık atmak ve kaçmak istiyorsun, çimenlerin üzerinde koşabildiğin kadar hızlı koşmak, asla arkana bakmamak, kaçamayacağını bilmek ama yine de koşmak çünkü bana sırtını dönerek ölmek daha iyi. Bunun neden olduğunu biliyor musun? Çünkü bedeninin senin kullanılacak, yenecek ve atılacak bir yiyecek olduğunu biliyor."

Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve küçük bir yudum aldım. "Bunu bulmak için kaç tane dandik roman okuman gerekti?"

Eğildi, yan yatana kadar kendini alçalttı, başını dirseğinden büktüğü koluyla destekledi. "Gül, Kate. Bu eline geçecek son fırsat."

Omuz silktim. Bahçede sincap avcısı, elindeki kürk parçasını ısırmak için hamle yapan daha küçük, iğrenç bir şeye bir hamle yaptı. Küçük yaratık irkildi, başka bir hamle için hazırlandı ve dondu kaldı; kısa, neredeyse yarı saydam kuyruğu görünmez bir el tarafından kavranmış gibi titriyordu. Kaskatı kesilmiş, kalın bacakları birbirinden uzakta duruyordu. Titreme omurgasına yayıldı ve boynu titremeye başladı. Hayalet el son bir kez sertçe sıktı ve bıraktı. Yaratık sarsıldı ve yere yığıldı. Titreyerek ayağa kalktı ve kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, hafifçe sızlanarak tökezleyerek uzaklaştı.

Bono, "Çocuklar bazen yaramazlık yaparlar," dedi. "Cezalandırılmaları gerekir. Merak ediyorsanız, bunu kadınlarıma da yapabilirim."

Büyük yaratığa baktı ve o da bize doğru yürüdü. "Tanıştırma faslını aradan çıkaralım," dedi upir. "Bu benim şu anki en büyük oğlum. Ona Arag diyorum. Arag, bu gelecekteki bir akşam yemeği. Gelecekteki akşam yemeği, bu Arag."

Arag'ın deforme olmuş kafatasının derinliklerine gömülmüş insan gözleri yaşardı.

"Ne halt ettin sen? . ."

"Babun." Upir başını salladı. "Güçlü, zalim, saldırgan. Ne yazık ki benden annesinden aldığından biraz daha fazlasını aldı. Konuşabiliyor. Kate için bir şeyler söyle, Arag."

Canavar ellerine baktı. Kararsız bir şekilde bir ayağından diğerine geçti ve çivilerin kara tahtaya sürtünmesi gibi uzun, bozuk bir çığlık attı. "Kan," diye bağırdı.

"Üzücü, değil mi?" Bono gülümsedi. "Yeryüzünde dolaşıyor, zavallı, sefil bir yaratık, rastgele kelimeler söylüyor, bir şeyi özlüyor - ne olduğunu kendisi de bilmiyor - ve herkesten ve her şeyden nefret ediyor. Ses tellerini koparmayı denedim, ama lanet şeyler tekrar büyüyor."

"Kan." Arag iç çekti.

Upir ona el salladı. "Devam et."

Arag avludaki görev yerine döndü. Upir iç çekti. "Burada işimiz bittiğinde onu öldürmeyi düşünüyorum. Sence yapmalı mıyım?"

Biraz daha şarap yuttum.

Bono, "Bunun bir faydası olmaz," dedi.

Omuz silktim ve biraz daha içtim. "Neden Olathe ile ittifak yapıyorsun?"

"Neden olmasın? Bu iyi bir plandı. Er ya da geç yarı ırklar ve büyücüler savaşıyor ve Olathe vampir ahırlarını ele geçirecekti. Midemi tıka basa dolduracak kadar vampir etim olacaktı. Vampir eti en iyisidir, Kate. Kaliteli bir şarap gibi yıllanmış ve lezzetlidir."

"Siz de şekil değiştiricileri yediniz."

"Onların büyüü beni güçlendiriyor." Bono yüzünü buruşturdu. "Ama tatları bok gibi."

Parmakları saçlarıma dokundu. Bir tutam aldı ve burun deliklerine doğru kaldırdı.

"Eminim asıl plan Olathe'ın fırınına bir çörek koymaktı."

Dişlerini gösterdi. "Orospu kısırdı, buna inanabiliyor musun?" Saçlarımı parmaklarına doladı ve içinden aya baktı. Saçlarımı çekti ve bir kıkırdamayla saç tellerinin elinden kaymasına izin verdi. "Ama sonra sana rastladım. Ve sen kısır değilsin, Kate."

"Neden ben?"

Yakınıma eğildi, nefesi yanağımda sıcaktı. "Senin ne olduğunu biliyorum. Tepeye tırmandım ve baba dediğin o çürümüş kemik çuvalının mezarını kokladım. Onun kokusunu aldım ve damarlarında onun kanı olmadığını biliyorum. Kimin olduğunu da biliyorum. Tüm o güç, küçük, tatlı bir paketin içine sıkıştırılmış. Gerçek babanın binlerce yıl önce benim türümü avladığını biliyor muydun? Senin cılız aklın ona olan nefretimin boyutunu kavrayamaz. Bana bir oğul vereceksin Kate. Ve soyunun tüm büyüü bana ait olacak."

Hafifçe güldü ve ben bir çığlığı yutmak zorunda kaldım. "Greg'i neden öldürdün?"

"Bana çok yaklaşıyordu. Olathe'ın küçük hilesi onu kandırmayı başaramadı. Onu er ya da geç öldürmek zorunda kalacağımı biliyordum. İşin püf noktası bunu yapmaktı, böylece sen de değerli korumalı evini terk edip katilin peşine düşecektin."

"Olathe ile yüzleşmemi istedin. Benim kanımın onunkinden daha güçlü olup olmadığını bilmek istedin."

"Evet. Bunu anlamak çok uzun sürdü. Neredeyse senin için bir harita çizdim. Her kırıntıyı sana elimle yedirdim. Tek yapman gereken izleri takip etmektir ama sen dolandın ve

geri döndü. Bir maymun bunu daha hızlı yapabilirdi. Ama siz ve bir maymun arasında sadece küçük bir adım var."

Yanağımı yaladı. "Bu gece büyü çok yoğun ve ben acıktım. Evimde beni bekleyen taze bir ceset var. Ve daha fazlası da gelecek. İnsanlar arasında, yaldızlı tahtındaki o aptal yerine bana hizmet etmeyi tercih edecek pek çok büyücü var. Buna bir son verelim, ne dersin?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Zekice bir yorum yok mu? Korkuyor musun Kate?" Sesi fısıltıya düşmüştü ama söylediği kelimeler güçle gürlüyordu. "Estene aleera hesaad de viren aneda." Ve şimdi, sonsuza dek benimsin.

Yüce Tanrım. Onun için güç sözcükleri bir dildi. Kadim büyü'nün gücü beni kavradı, muazzamlığıyla zihnimi ezdi. Işık kasırgası etrafımda dönerek beni bilinmeyen derinliklere götürdü. Dilimi ısırdım ve kanımı tattım. İçimde öfkeli ve meydan okuyan bir şey yükseldi ve çığlık attı. Işıktan kör olmuşken, tek bir kelime konuştuğumu duydum.

"Dair."

Serbest

bırak.

Işık azaldı ve Bono'nun gözlerimin içine baktığını gördüm. Tanıdık olmayan kelimeler geldi, uzun zamandır unutulmuş bir yerden yüzeye çıktılar, anlamları bir şekilde açıldı. "Ar ner tervan estene." Önce seni öldüreceğim.

Şişeyi merdivenlere çarptım. Cam kırıldı, betonun üzerine döküldü. Jilet gibi keskin kenarı boğazına sapladım. Üzerime kan sıçradı.

"Ud." Ölmek.

Sözcüğün içine gömdüğüm güçle yer sarsıldı. Upir düştü, boğazından kan fışkırıyordu. Ona doğru hamle yaptım.

kapıdan içeri daldım. Koğuş arkamdan kapandı.

Upir'den garip bir guruldama sesi geldi. Harap olmuş boğazından fışkıran kara kanla birlikte fokurduyordu. Bono şişeye uzandı. Parmakları kana bulanmış camın etrafına dolandı, kaydı, kenarına tutundu, cam parmaklarının etini kesti. Şişeyi boynundan çekip kopardı ve yavaşça tahtaların üzerine bıraktı.

Guruldama sesi güçlendi ve her acı dolu öksürükle birlikte kan fışkırdı. Cam kırıkları yaradan kayarak kıpkırmızı akıntıyla aşağıya taşındı. İğrenç bir yaratık kanlı şişeyi koklamak için verandaya çıktı. Bono şişeyi tek eliyle yakaladı ve kırk kiloluk şeyi bir kedi yavrusu gibi parmaklıkların üzerinden aşağı fırlattı.

Parmakları korkunç kesiği sıyrarak kanı sildi. Yara kapanıyordu. Yara kapanırken, guruldama sesi değişti, daha da yükseldi ve Bono'nun güldüğünü fark ettim.

"İyi deneme," dedi, yara almamış boynunu göstererek. "Benim sıram."

Açık kapıya doğru sıçradı. Kıpkırmızı bir patlama kapı aralığından içeri yuvarlandı ve geriye savrularak uludu. Gözleri alev alev yanarken dönüp durdu. Gözlerindeki gümüş yanaklarına sızarak derisini lekeledi. Artık onda insana dair hiçbir şey yoktu.

Tekrar hamle yaptı ve kapıyı içeriden koruyan keskin, köşeli vampir kemiklerini gördü.

"Orospu!"

"Taş, tahta ve kemik, Bono," dedim donuk bir sesle. "Senin koğuşun benimkini güçlendiriyor."

Çığlık attı. Pencereler titredi. Ellerimi kulaklarıma götürdüm. Bono yumruklarını verandaya vuruyordu.

zemin ve tahtalar patladı.

"İşe yaramaz," dedim ona. "Bütün evi yıkabilirsiniz. Koğuş hala ayakta duracaktır."

Bana baktı, sanki gözyaşı yerine metal ağlamış gibi yüzünü ıslatan gümüşü çizgiler vardı. Yavrusu titredi ve yere sarıldı. "Bu iş daha bitmedi," diye uludu. "Sana koruma sağlayan herkesi öldüreceğim. Kediye öldüreceğim ve etini yiyeceğim. Onun büyüğü benim olacak ve sonra geri geleceğim. O zaman seni hiçbir koğuş koruyamayacak!"

Verandadan atladı, gecenin içine doğru koştu ve yavruları da onu takip etti.

Başımı duvara yasladım. İçki düşünmemi zorlaştırıyordu. Ölmemiştii. Ölmesini beklemiyordum. Güç sözcüklerini cümleler halinde örebilen biri tek bir sözcük yüzünden ölmezdi.

Kedi mi? Kediye öldüreceğini söyledi. Jim'den mi bahsediyordu? Hayır, Curran, Curran olmalıydı. Jim koğuşumu tehdit edecek kadar güçlü değildi. Curran öyleydi. Tüm şekil değıştirenlerin koruma büyülerine karşı doğal bir direnci vardır. Doğalarının hayvani kısmıyla ilgiliydi. Curran'ın direnci en güçlü olanıydı. Jim'i arayıp onu uyabilirirdim.

Bana kim inanır ki?

" 'Ve erkekler benim peygamberim feryat ediyor! " diye mırıldandım ve kendimi ayağı sürükledim.

Yine de Jim'i aradım. Telefona cevap vermedi ve telesekreter de açmadı.

• • •

Bir koğuş kırılmasının sarsıntısı kafatasımı parçaladı. Baş ağrım patladı ve uykum kaçtı.

Evimde biri vardı.

Elimi yastığın altına soktum, fırlatılan bir hançerin sapını buldum ve bıçağı çektim.

Sessizce nefes alarak uyanık yatıyordum. Sessizlik ve karanlık odaları doldurmuştu. Ava çıkmaya gerek yoktu. O her kimse bana gelecekti.

Koridorda insan boyunda bir gölge belirdi, duvara karşı daha derin bir karanlık. Bir nefes tereddüt etti ve yaklaştı. Gözlerimi kapadım, kirpiklerimin arasından onu izledim.

Altı metre. Nefes al ve ver. Beş.

Dört. Yeterince yakın.

Hançeri fırlattım. Siyah bıçak havada döndü ve gölgenin omzunu ısırıldı. Lanet olsun. Iskaladım.

Gölge bana doğru hamle yaptı. Avcıyı yakalamaya çalıştım ama piç kurusu çok hızlıydı. Tekme attım, iki ayağımla da sertçe. Gölge tekmemi savurdu ve sağ bileğimi yakaladı. Çelik parmaklar sıktı ve elim uyuştı. Sol elimle gölgenin boğazına vurdum. Hırladı ve kendimi sarı gözlere bakarken buldum.

"Elimi bırak, pislik!"

Curran bıraktı, ben de bileğimi ovuşturdum. "Kahretsin, nasıl konuşulacağını bilmiyor musun?"

Anlayışsız bir şekilde bana baktı. Lambaya uzandım, büyüünün bozulduğunu hatırladım ve onun yerine komodinden bir mum aldım. Bir kibrit çaktım. Mumun dar bıçağı alev alev parladı. Curran karşımda duruyordu, gözleri kocaman ve kırışmıyordu. Küçük kırmızı lekeler yüzünü ve ellerini kaplamış, tek tip bir kızıl tabakaya dönüşmüştü. Uzandım ve avucuna dokundum. Büyü soktu

Parmak uçlarım. Kan. Curran kanla kaplıydı, her gözeneğinden minicik damlalar fışkırıyordu. Korumamı kırıp geçmişti ve bunun bir bedeli vardı.

"Curran?"

Beni duyduğuna dair hiçbir belirti vermedi. Büyüyü bozduğu için sersemlemiş olmalı.

Baş ağrısı kafatasımı bir çekiç gibi dövüyordu. Ayağa kalkarak Curran'ın elinden tuttum, onu banyoya götürdüm ve duşa soktum. Soğuk suyu açtım ve buzlu şelalenin yüzüne sıçramasına izin verdim.

Tuvaletin kapağını indirerek oturdum ve başımı ellerimin üzerine koydum. Su akıyordu. Bir aspirin için adam öldürebilirdim.

Curran keskin ve düzensiz bir nefes alıp verdi. Farkındalık gözlerinin içine süzüldü. "Soğuk," dedi. Ürpererek suyu kapattı ve kendini salladı. Damlalar mumu söndürdü ve karanlık bizi yuttu.

Körlemesine uzandım ve ona bir havlu fırlattım. Kapıyı bulup mutfağa doğru ilerledim. Kısa koridorun yarısında kafama bir şey düştü. Yana sıçradım ve onu yakaladım. Parmaklarım bir dalı tutuyordu.

Ne oluyor be?

Yukarı baktım ve gece gökyüzünü gördüm. Çatımda büyük, düzensiz şekilli bir delik açılmıştı. Curran binanın en yüksek noktasını, koğuşun en zayıf olduğu yeri seçmiş ve koğuşla birlikte çatıyı da delmişti.

Dişlerimi sıktım, mutfağa gittim ve bir fener buldum. Biraz zorlamayla tutuştu, yumuşak mavi alevi yumuşak bir ışık yayıyordu. Curran kapıda belirdi.

"Çatımı kırdın," dedim ona.

"Kapıdan daha kolaydı," dedi. "Kapıyı çaldım. Cevap vermedin."

Şakaklarımı ovuşturdum. Şu andan itibaren, artık şarap yok.

Bir şey tıngırdadı. Yukarı baktım. Curran hançerimi masaya koydu.

"Omzun nasıl?"

"Ağrıyor," dedi.

Ona boğazına nişan aldığı mı söylemek benim yararına değildi.

"Haklıydın," dedi. "Henüz bitmedi."

"Biliyorum," dedim usulca.

"Bir upir var."

"Biliyorum."

"Derek onda."

Ona baktım.

"Derek ve Corwin'i Wood'a gönderdim," dedi Curran. "Toplanma noktasında onlara saldırdı ve Derek'i aldı. Corwin'in hatırladığı son şey, çocuğun bacağının kırık olduğu ama hayatta olduğuydu."

"Peki ya Corwin?"

"Yaralanmış," dedi Curran.

"Ne kadar kötü?"

"O ölüyor."

"SOLDAN ÜÇÜNCÜ AĞAÇ," DEDI CURRAN.

Verandada omuz omuza durduk, gece önümüzde uzanıyordu.

"Onu görüyorum." Sürüngen görünümlü bir şey kavağın dallarına çömelmiş, uzun pullu kuyruğunu bir ağaç dalına dolamıştı. Bono'nun bana göz kulak olması için bıraktığı gözcüydü.

"Onu öldüremeyiz. Bono evde oturup koğuşlarımın arkasına saklanacağını sanıyor. Eğer onu öldürürsek, bunu bilecektir. Onlarla bir çeşit telepatik bağı var."

Curran ağaca doğru yürüdü. Şey kocaman yuvarlak gözleriyle onu izledi. Curran zıpladı, alçak bir dalı yakaladı ve kendini ona çekti. Sürüngen canavar tısladı. Kulübeye gittim ve bir bobin kablo getirdim. Curran o şeyi boynundan yakaladı. Ciyakladı ve dalı bıraktı. Onu aşağı fırlattı ve ben de üzerine basıp teli boynuna bağladım. Derisi yarı saydamdı ve soluk zeytin rengindeydi, şeffaf pullarla parlıyordu. Curran aşağı atladı ve diğer ucu da ağaca bağladık.

Ley hattına doğru yöneldik.

• • •

Atılmış kereste parçalarından aceleyle bir araya getirilmiş dar bir ahşap platforma oturduk. Bunlara ley taksi deniyordu, her ley noktasının yakınında yığınlar halinde duran ucuz ahşap yapılar. Yaşayan hiçbir şey, ayaklarının altında bir tür destek olmadan ley hattına binemezdi. Eğer bunu deneyecek kadar aptalsanız, sihirli akım bacaklarınızı dizinizin hemen üstünden koparırdı.

Ley hattı bizi saatte yaklaşık doksan mil hızla kuzeye, Atlanta'ya doğru sürükledi. Sihir taksiyi tamamen hareketsiz tutuyordu, öyle ki gezegen yanından neşeyle dönerken kaba ahşap platform hareketsiz duruyormuş gibi görünüyordu.

Curran sessizce, "Bana kemik koğuşunu tekrar açıkla," dedi.

"Vampirleri öldürdü ve onlardan beslendi. Tükettiği et, kemikleri ile kendisi arasında bir bağ oluşturdu. Kemikleri içeri getirip taş temele ve duvarlara bağlayarak onu kendine karşı savaşımaya zorladım. Bu tür bir korumayı kırmak neredeyse imkânsız. Ayrıca bahçenin her tarafına koruma işaretleri koymuştum, böylece verandama rahatça geçebilecekti. Beni gördüğüne o kadar sevinmişti ki fark etmedi bile."

"Ona yem mi attın?" "Evet."

"Yani kemik korumaları tersine çevrilebilir ama kan korumaları benzer kandan bir kişi tarafından aşılabilir mi?"

"Elmalar ve portakallar," dedim donuk bir sesle. Aynı anda hem yorgun hem de huzursuz hissediyordum. "Kan koruması gücünü doğrudan kandan alırken, Taş-Ahşap-Kemik koruması çevresel bir korumadır. Gücünü büyü'nün kendisinden alır. Kemiklerin varlığı sadece onu tanımlar, tıpkı sadece belirli bir renkteki ışığın geçmesine izin veren bir mercek gibi. Büyü varken evime giremez. Ve sihirli olduğu için, teknoloji sırasında denemek için çok zayıf olmalı."

Gezegenin dönüşünü, karanlığa boğulmuş vadilerin ve tepelerin iki yanımızda yuvarlanışını izledim. Zavallı Derek. Dişlerimi sıktım.

"Yapma," dedi Curran.

"Beni dinleyecek birini bulmalıydım." Birbirimize bakmadık, bunun yerine gecenin yüzüne bakmayı tercih ettik.

"Fark etmezdi," dedi Curran. "Onları yine de Orman'a gönderirdim. Onlar için en güvenli yer orasıydı."

"Geriye dönüp baktığımda, her şey yerine oturuyor." Sesim acıydı. "Ghastek'in kalfasıydı, Halk'ın keşif ekibinin tam ortasıydı. Vampirlerin ne zaman dışarı çıktıklarını ve nereye gittiklerini biliyordu. Halkınızın geri dönerken hangi rotayı izlediğini biliyordu."

Keep'ten şehre. Ve tüm boş zamanını barda kadın tavlayarak geçiriyordu." Arkama yaslandım. Anna'nın görüşünden faydalanmışım ama yine de özlemiştim. "Çok aptalca."

Curran bir şey söylemedi.

Yıldızlar parlıyor, yukarıdan bizimle alay ediyor, bir hurda parçasının üzerindeki iki insana gülüyorlardı. Gözlerimi kapattım ama uyku gelmeyi reddetti.

"Boğazına kırık bir şişe soktum," dedim.

"Kanlı camı gördüm."

"Güldü. Şişe boynundaydı. Her yeri kanıyordu ve bana gülüyordu."

"Onu bulduğumda gülmüyor olacak." Bunu kabadayılık yapmadan, düz bir şekilde, çoğu insanın eve giderken bir somun ekmek almaya söz vermesi gibi söyledi.

Almanak, Upir'in metal, tahta, taş, diş ve pençeye karşı bağışıklığı olduğunu söylüyordu. Onu nasıl öldürecektik?

Curran uzandı. Sıcak eli bir an kolumun üzerinde durdu ve sonra yoluna devam etti. Nedense bu beni daha iyi hissettirdi. Olması için hiçbir neden yoktu ama oldu. Gözlerimi kapattım, başımı nemli kokan tahtaların üzerine koydum ve uykuya daldım.

OMZUMA HAFIF BİR DOKUNUŞ BENİ UYANDIRDI. "LEY noktası,"

Curran söyledi.

Doğrudum ve ileride, normal dünyanın görüntüsünün bozulduğu ley hattındaki kırılmayı gördüm. Birkaç uzun figür bizi bekliyordu.

"Dost mu düşman mı?"

"Dostum," dedi Curran.

Platform kendi üzerine b         çalışarak b      . Eski tahtalar gerginlikten gıcırdadı ve nemli ahşap nemi dışarı attıkça kayganla tı. Hat spazmodik bir sarsıntıyla titredi ve bizi bir düzine   ekil değiştiricinin deforme olmuş kollarına fırlattı. Pençeli eller platformdan inmeme yardım etmek için uzandı. Kendi başıma ayağa kalktım.

"Ka  kişi kaldı?" Curran ba  dı ıye sordu.

Hırladı, uyumsuz çeneleri   akladı ve insan formundaki bir   ekil değiştirici    ne çıktı. "  i grup lordum," dedi. "Waynesville'den küçük bir aile ve Asheville'den dokuz kişi. Korkunç bir çamur kayması olmuş ve bir noktaya ulaşmak için çamuru kazmak zorundalar."

Curran başıyla onayladı ve sık çalılıklarla çevrili toprak yolda ilerlemeye ba ladı. İleride yenilenmiş bir aracın korkunç homurtusunu duyabiliyordum.

"Bir at daha sessiz olurdu,"

dedim. "Atları sevmem," dedi.

Etrafımızdaki   alılar kıvrak şekillerle canlıydı. Parlayan gözler her hareketimizi izliyordu. Sürü hareketi geçiyor, Keep'e çekiliyordu. Hiçbir   ekil değiştiren duvarların dışında kalmayacaktı ve sonuncusu da kalenin eşiğinden geçene kadar, kaleye giden yollar sıkı bir şekilde tahkim edilmiş olacaktı.

Curran düşüncelerime cevap verircesine, "Kimse sonsuza kadar alarmda kalamaz," dedi. "Olathe'ı           ten sonra gitmelerine izin verirdim."

Bitmemiş olması dışında.

Suyla   alı an arabanın gürültüsü konu ulamayacak kadar arttı. Yoldaki virajı d          de

Üç kurt tarafından korunan yenilenmiş bir cip. Biz bindik ve Curran Keep'e doğru sürdü.

• • •

CORWIN'İN EMEKLİ NEFESİ SÜRÜNÜN KARŞISINDA YANKILANDI

Bir yas çanının sesi gibi revir.

Biçimsiz yüzü bitkin görünüyordu, gri derisi kemiklerinden sarkıyordu. Ateş saçan gözleri bana dikilmişti.

"Orman çağırıyor," diye fısıldadı. Eline dokundum ve hınzır pençelerim derimi yırtarak dışarı fırladı. "İyi bir avdı," dedi vaşak.

Doolittle omzumun üzerinden, "Senin kim olduğunu bilmiyor," dedi.

Elimi yavaşça serbest bıraktım ve tüylü boğazını okşadım. Doolittle, "Artık uzun sürmez," dedi.

"Canım yanıyor," diye homurdandı Corwin.

Doolittle'a baktım ama o başını salladı. "Bu tür bir acıyı durdurmak için ona verebileceğim hiçbir şey yok."

Curran yumuşak bir sesle, "Onu bulduğumuzda kırık bir elektrik direğine asılmıştı," dedi.

Corwin yukarı doğru sarsıldı. İri elleri omuzlarımı kavradı ve yeşil gözleri birden parladı. "Ölüyorum," diye homurdandı.

Ben "Evet" dedim, Doolittle ise aynı anda "Hayır" dedi.

Kedi bana yapıştı. "Ormana hiç gelmedin," dedi.

"Hayır." Ona nazikçe sarıldım. Göğsü titredi, acıyla sarsıldı. "Asla yapmadım."

"Çok kötü . ." diye fısıldadı kedi.

Kollarımın arasında sarktı ve onu yastığa yatırdım. Titriyordu. Kanlı bir şelale çarşafı ıslattı ve sargı bezlerinin arasında bir vaşak bıraktı. Kürkü keçeleşmiş ve kanlıydı.

"Kahretsin!" Doolittle beni kenara iterek tükürdü.

O telaşla bir şırıngaya uzanırken ben yataktan uzaklaştım. Curran beni omuzlarımdan tuttu ve karşı duvardaki yatağa doğru çevirdi.

"Benim için kimliğini tespit etmeni istediğim biri var," dedi.

Yatağa baktım ve çenesine kadar battaniyeyle örtülü sırt üstü yatan bir adam gördüm. Sert duruşunda doğal olmayan bir şeyler vardı. Curran battaniyeyi kenara çekti ve adamın yatağa bağlanmış olduğunu gördüm. Kirli kahverengi saçlarına ve sert yüzüne baktım. Onda tanıdık bir şeyler vardı. Onu daha önce görmüştüm. Adamın göz kapakları açıldı ve bir adım geri çekildim, solgun gözlerdeki vaadi hemen tanıdım. Ted'in ofisindeki serseri. Parçalar yerine oturdu. Ne kadar aptalım.

"Onu Corwin'in yanında baygın halde bulduk," dedi Curran. "Görünüşe göre Derek için kavgaya karışmış ama bana nedenini söylemiyor."

"Çözün onu," dedim.

Curran bana baktı. "Kendini kontrol etmekte zorlanıyor."

"Çözün onu," diye tekrarladım. "Bir Haçlı savaşçısını "Tarikat revirinde bağlı, Curran."

Corwin'in yatağından acı dolu bir ses geldi, acı çeken bir hayvanın boğuk acı dolu miyavlamasıydı. Curran bir an için yumruğunu duvara vuracakmış gibi göründü ama bu kayma sadece bir nefes sürdü ve yüzündeki sakin ifade yeniden ortaya çıktı.

"Uslu durmasını sağlayın," dedi Curran, "ben de onu çözeyim."

Yatağın kenarına oturdum. Haçlı'nın bakışlarında bir parça delilik vardı. Bütün Haçlılar delidir. Bu onların iş tanımında vardı. Eğer şu anda bağlarından kurtulursa, odadaki herkesi öldürmeye çalışacaktı.

"Upir'in kim olduğunu biliyorum," dedim Haçlı'ya. "Ne istediğini biliyorum." Haçlı'nın gözleri bana sabitlendi. Bir kez size baktığında, gerçekten gözlerinizin içine baktığında, terlemeye başlarsınız, kaslarınız gerilir ve sadece iki seçeneğiniz olduğunu bilirsiniz: savaşmak ya da kaçmak. Şimdi bana o sert bakışlarını atmıyordu. Beni dinliyordu. "Upir uzakta kalmaz," dedim. "Yakında buraya gelecek ve ben de onunla dövüşeceğim." Curran'ı işaret ettim. "O da öyle yapacak. Curran ve ben dövüşüp kan kaybederken, bir adam burada yatıyor olacak, uzlaşmaya yanaşmayacak kadar inatçı olduğu için yatağa bağlanmış."

Haçlı asker konuştu. "Silahlarımı aldılar."

Curran başını salladı. "Halkıma saldırmayacağına söz verirse onları geri alabilir. Ve Keep'te kalmaya. Şu anda etrafta koşturup her şeyi mahvetmesine izin veremem. Ya işbirliği yapar ya da yatağa bağlı kalır."

Haçlı'ya baktım. Gözlerindeki delilik parladı ve söndü. "Anlaştık," dedi.

Kemerimden bir bıçak çıkardım ve kollarını bağlayan bağları testereyle kestim. Haçlı oturduğu yerden kalktı ve bileklerini ovuşturdu. Ona bıçağı uzattım ve o da ayak bileklerindeki bağları kesti.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Nick," dedi. Sürünün alametifarikası olan eşofmanlarını giymişti ve temiz kokuyordu.

Curran'a baktım. "Onu yıkanmaya zorladınız mı?" "Onu suya batırdık," dedi Curran.

"Bitlenmişti."

"Silahlarım," dedi Nick.

Curran bizi takip etmemizi işaret etti, biz de ettik. Bizi odadan çıkarıp koridora, koridordan aşağıya ve küçük bir odaya götürdü. "Gitmem gerek," dedi bana, eli kapının kolundaydı. Nick'e döndü ve iki adam birbirlerini ölçüp biçerek bakışlarını kilitledi. "Olduğun yerde kal," dedi Curran.

"Yapacak," dedim ona. Haçlılar deliydi ama yine de Tarikat'ın Şövalyeleriydiler. Sözleri bağlayıcıydı.

Curran bizim için kapıyı açtı ve biz odaya girerken uzaklaştı.

Duvarı çevreleyen tek kişilik yatağın yanında küçük bir şifonyer ve metallere dolu bir masa vardı. Burası yaşanmış bir yer gibi görünmüyordu; mobilyaların üzerinde kişisel eşyalar ya da bol kıyafetler yoktu. Tavanda ağır bir kum torbası asılıydı ve bunun Keep'in odaları için standart bir ekipman olup olmadığını merak ettim. Ben yatağa otururken Nick masaya gitti.

Biçim değiştiriciler onu ele geçirdiğinde ayı için yüklenmişti. Masanın üzerinde bir düzine köpekbalığı dişi parlıyordu, yanında da 9 mm Sig Sauer, 22'lik bir tüfek, birkaç şarjör ve çeşitli cephane kutuları vardı. Tüfeğin yanında uzun bir zincir sarılmış duruyordu. Metalinin rengine bakılırsa gümüştü. Yan tarafta kısa gladius biçimli bir kılıç, yanında birkaç keskin dirk ve boğazı kesmek için tasarlanmış hilal biçimli tırtıklı bir bıçak duruyordu. Masanın köşesinde bir ip ve tahta parçaları yumağı duruyordu; bir garrote. Bir yardımcı kemer, köpekbalığı dişlerini tutmak için tasarlanmış iki deri bileklik, bir sırt kılıfı, bir r-kit ve bandajlar vardı.

Nick beline kadar soyunmuş, sert ve yaralı gövdesini gösteriyordu. Sol omzu sargılıydı. Bandajları çekip çıkarınca çiğ, pürüzlü bir yara ortaya çıktı ve r-kit'i üzerine yapıştırdı. Masadan yeni bir rulo gazlı bez alarak omzunu sarmaya başladı. Ayağa kalktım, arkasında durdum ve bandajı sırtına geçirdim.

Yara sarılana kadar sessizce çalıştık. Gömleğini tekrar giydi ve kemerini beline bağladı.

"Ne zamandır onu takip ediyorsun?" Ben sordum.

Bana bakmadı, dikkatini masanın üzerindeki metale vermişti. "Dört yıl." Köpekbalığı dişlerini teker teker bilekliklerdeki yerlerine kaydırđı. " nce Quebec, sonra Seattle. Tulsa."

Masaya dokundum. "Buradaki hiçbir şey onu öldüremez."

Glady s  kemerine soktu. Elinde hiçbir şey olmaması önemli değildi. Yine de deneyecekti.

"Upir'in çocuğa saldıracadıını nereden biliyordun?"

" ocuk sana bağlıydı. Doğal bir hedef." "Ben daha iyi bir hedefim."

"Hayır. Seni canlı istiyor. Üremek için." Bana doğru bir adım attı ve koluma dokundu. Parmak uçlarında soluk bir ışıltı parladı ve kayboldu. "G  ," dedi. "Onu bir pervane gibi ateşe çekiyor."

G   gösterilerine ihtiya ı yoktu. Dokunarak anlayabilirdi. Ted'in ofisinde bana dokunup dokunmadığını hatırlamaya çalıştım. Birbirimize s rt nm şt k.

" ocuğun sorumluluğunu  stlendin," dedi. "Onun alınmasına izin verdin."

Haklıydı. "Sürü tarafından yakalanmasına ve bir yatağa bağlanmasına izin veren bir adamdan geliyor, bu çok fazla ağırlık taşımıyor. Bak ne diyeceğim, upir'in kafasıyla bana geri dön ve o zaman beni yargıla."

Bir süre bana baktı, yüzü bomboştu ve sonra o gıcirtılı sesiyle, "Yeterince adil," dedi.

Aynı anda hareket ettik ve ben Sig Sauer'in namlusuna bakarken Slayer'ın ucu onun şahdamarına bastırđı. I

hareket edeceğini nasıl bildiğimden emin değildim.

Kapı yavaşça açıldı. Biri odaya girdi ve durdu. İkimiz de başka tarafa bakmaya istekli değildik. Uzun bir an geçti ve yeni gelen çıktı. Kapı tıkırdayarak kapandı. Gürültülü bir vuruş sessizliği bozdu.

Nick'e yüzümü buruşturdum. "Bir şey yapacaksan yap da boğazını kesip yoluma devam edeyim."

Silahın namlusu yukarı baktı ve bir emniyet tıkırtısıyla kılıfına geri girdi. "Şimdi olmaz," dedi. Avcıyı tekrar kılıfına soktum.

Kapı çalmaya devam etti. "Girin," dedim.

Kapı açıldı ve şekil değiştiren bir kadın ortaya çıktı. Bana döndü. "Curran seni istiyor," dedi.

Kadın beni salonun arka tarafındaki Konsey odasına götürdü ve kapıyı tutarak içeri girmemizi işaret etti. İçeri girdim ve yerde ölü bir kız gördüm. Yan yatmış, bacaklarını müstehcen bir şekilde açmış, kollarını öne doğru uzatmıştı. Yırtık tişörtünde nem lekesi vardı. Bir genç kızın kendine alabileceği türden, uzun bir altın zincire takılı minik bir kalp, parçalanmış kumaşın arasından yere dökülmüştü. Pençelerinin tahtaları sıyırdığı ahşap zeminde uzun çizikler vardı. Ölmeden önce şekil değiştirmiş olmalı.

Kafası doğal olmayan bir açıyla dışarı çıkmış, kör mavi gözleri tavana bakıyordu. Genç görünüyordu, korkutucu derecede genç, en fazla on dört yaşında. Biri boynunu kırmıştı, hızlıca, temiz bir şekilde, tek bir yıkıcı sarsıntıyla.

Curran karanlığın içinden onun cesedine bakıyordu. Mahon duvarın dibine oturmuş, alnını ovuşturuyordu. Elinde beyaz bir kâğıt parçası vardı.

Curran, "Upir bir telefon numarası gönderdi," dedi.

Mahon elini yüzüne götürdü. Gözlerimin önünde bir sahne canlandı: kız ileri atıldı, mavi gözleri upir'in düşünceleriyle çılgına dönmüştü, sıçramanın ortasında hırlayan bir canavara dönüştü; Mahon öne çıktı, devasa kolları onu yakaladı, beyin tepki vermeden önce içgüdüsel olarak kırılğan kemikleri kırdı; kız geri döndü ve yere düştü ... Notu vücudunun neresinde bulduklarını sormadım.

"Onu arayacak mısın?" diye sordum. "Evet," dedi Curran. "Öneriler?"

"İşler kontrolünden çıktığında kendini kaybediyor," dedim. "Ve sikiyle düşünüyor." Fazla bir şey değildi.

Curran hoparlörü açtı ve numarayı çevirdi. Uzun ses tonu odada bir, iki kez yankılandı. Bir klik sesi telefonun açıldığını duyurdu ve Bono'nun sesi, "Görüyorum ki mesajımı almışsınız" dedi.

"Anladım," dedi Curran.

"Küçük kızı sen mi öldürdün, kedi? Yerde bir yerde mi yatıyor? Şimdi ona bakıp, becermek için iyi olup olmadığını mı merak ediyorsun? Bu konuda sana yardımcı olabilirim. Tatlıydı, sakar ve aptaldı ama tatlıydı. Biraz da kuruydu, ama çok kanaması vardı, bu da her şeyi eşitliyordu."

Curran'ın yüzü rahatlamıştı, neredeyse huzurluydu.

"Kız arkadaşın da yanında mı?" Bono sordu. Sanki kafası güzelmış gibi heyecanlı bir şekilde gevezelik ediyordu. "Uzun boylu, siyah saçlı, keskin gözlü olan mı? Onu aradım ama gitmişti, ben de ondan önceki insan sarışını aldım. Yarın öğle yemeğinde onu yiyeceğim. Taze etin püf noktası onu sıcak bir yerde yumuşatmaktır. Ama sonra etinizi çiğ yiyorsunuz, bu yüzden sizi pişirmenin incelikleri konusunda eğitmek zaman kaybı. Çocuklarım kızınızı fileto yapmaya hazırlıyorlar. Çılgılığını duymak ister misiniz?"

Bir kapının açılma sesi duyuldu ve bir kadın sesi içeri girdi. "Lütfen hayır," diye yalvardı panik içinde. "Lütfen, lütfen, lütfen ..." Benim. O ben olmalıydım. Dinlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Curran'ın yüzü hâlâ sakindi. Bir sandalye aldı ve metal ayaklarını bükerek kıvrımlar oluşturdu.

Kadın aniden boğuldu, yeni bir dehşet yoğunluğuna ulaştı ve hıçkırıklara boğuldu, yüksek sesle, yürek burkan çığlıklar attı. Çaresizliği odayı doldurmuştu. Hiç umudu yoktu. Ölmekte olduğunu ve kaçış olmadığını biliyordu. Bir, iki kez keskin bir çığlık attı ve sessizliğe gömüldü.

Bono'nun sesi hırladı, "Aptal!" ve Arag'ın unutulmaz, insanlık dışı iniltisi telefonda yayıldı.

Bono'nun sesi, "Atardamarı deldi," diye karşılık verdi. "Midneyi kesip bağırsakları çıkarmak çok basit ama hayır, pençelerini atardamara sokmayı başardı. Şimdi iç organları yıkamam gerekecek. Sonunda onu öldürmek zorunda kalacağım."

İnilti azaldı, telefonda uzaklaştı. "Söyle bakalım," dedi Bono, "onu becerirken de sesi böyle miydi? Benim için çığlık atmadı, sadece hıçkırdı. Tam bir hayal kırıklığıydı. Orada mısın melez?"

"Ben de buradayım. Ve benim de duymanı istediğim bir şey var. Merhaba de, Kate."

"Merhaba," dedim.

Telefonda sessizlik vardı. "O değil," dedi Bono. "Hâlâ evinde."

"Boyun nasıl?" diye sordum. "Hâlâ cam tükürüyor musun?"

"O burada," dedi Curran. "Benimle birlikte. Bu gece, cesedinin yumuşamasını beklerken, beni ve onu düşün. Bunun için bana yalvardığını düşün."

"Sonunda onu yakalayacağım." Bono'nun sesi gerginlikten titriyordu.

Curran yüksek sesle iç geçirdi. "Sen ve benim özensiz saniyelerim arasında ne var?"

Bono telefonu kapattı. Döndüm ve odadan çıktım.

ODAYI BULANA KADAR SALONLARI DOLAŞTIM

Haçlı ve ben neredeyse küçük bir hesaplaşma yaşıyorduk. Nick gitmişti. Umarım yerleşkede kalacak kadar akli vardır. Şu anda Curran'ı kızdırmak tam bir intihardı.

Kapıyı kapattım ve pencereye gittim. Yağmur yağıyordu. Gri gökyüzü, aşağıdaki donuk çimenlerin üzerine gri su püskürtüyordu. Dışarıdan gelen grilik odanın içine sızıyor, seyrek mobilyaların rengini sülük gibi emiyordu. Yağmur eninde sonunda bitecek, çimenleri ve ağaçları taze renklerle canlı, parlak yeşil bırakacaktı. Bu kadar renksiz ve sıkıcı bir şeyin dünyayı canlandırması ne garipti.

Yatağın yanındaki küçük şifonyerde bir çift gri eşofman vardı ve başka hiçbir şey yoktu. Avcıyı ve kılıfını Spartan mavisi bir battaniyenin üzerine koydum, soyundum ve eşofmanları giydim. Kaslarıma sıcaklık yayılana kadar yavaşça gerinmeye, görünmez bir ipin üzerinden atlamaya başladım. Boynumu kırdım ve kum torbasına saldırdım.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Ter, eşofmanımı ve altındaki tişörtü ıslatmış, kumaş sırtıma yapışmıştı. Bacaklarım ağrımaya başladıktan bir süre sonra bir kapı sesi duydum. Beynim sesi bir kenara itti. Bir tekme daha attım, sert bir gümbürtüyle yerine oturdu, zihnim frene basmadan önce bir tane daha attım. "İçeri gel."

Curran odaya girdi ve kapıyı kapattı. Alnımdaki teri sildim ve gerindim. Bir sandalyeye oturdu, ellerini dizlerine dayadı, yere baktı ve bitirmemi bekledi.

"Geri aradı," dedi işim bittiğinde. "Ne dedi?"

"Bir süre saçmaladı. Beni öldüreceğine söz verdi. Keep'e saldırmayacak."

"Yapmasını mı bekliyordun?" "Hayır. Umuyordum."

Yatağa oturdum. İşler umduğumuz gibi gitmeyecekti. Bono, sayıların Sürü'nün lehine olacağı aceleci bir şeye kıskırtılmayı reddetti. Bu yeni çağda, bireyler arasındaki mücadele pek çok kişinin kaderini belirliyordu.

Bono, Curran'a meydan okuyacaktı. Bu kaçınılmazdı. Curran onun erkekliğini tehdit etmişti; bunu kişiselleştirmişti ve meydan okuma geldiğinde Curran bunu kabul etmek zorunda kalacaktı. O sürü lideriydi, geri çekilme lüksü olmayan alfa erkeğiydi. Upir öfkelenirken, ölümünün bize acı getireceğini düşündüğü herkesi öldürürken Keep'in güvenliğinde saklanmayacaktı.

Curran'a baktım. "Senin ..." Doğru kelimeyi bulmak için durakladım. Kız arkadaş yetersiz, kadın çok kişiliksiz görünüyordu. "Hanımınız," dedim sonunda. "O güvende mi?"

"Evet," dedi. "O burada."

Başımı salladım, başka bir kadının çığlıkları kulaklarımda yankılanıyordu. Curran bana baktı, gözleri periliydi. Yaşlı ve yorgun görünüyordu.

"Umursamadığımdan değil," dedi. Çığlıklar onun için de durmadı.

"Biliyorum."

"Beni korkutmasına izin veremem." "Biliyorum," diye tekrarladım sessizce.

"Özür dilerim," dedi ve tam olarak ne için olduğundan emin

değildim.

Gitti.

Yatağa oturdum ve düşündüm. Herkesin bir zayıflığı vardı. Her varlığın özünde bir avcı, bir hastalık ya da bir zayıflık olması doğanın kanunuydu. Upir'in de bir zayıflığı olmalıydı. Bu hiçbir kitapta yazmazdı. Eğer durum böyle olsaydı, Haçlı şimdiye kadar onu bulmuş olurdu.

Greg'in ölümünden bu yana olan her şeyi düşündüm, olayları dikkatle gözden geçirdim, her ayrıntıyı hatırlamaya çalıştım. Bono'yu, ziyaret ettiği yerleri, tanışmış olabileceği insanları, yaptığı şeyleri düşündüm.

Yağmur daha da şiddetlendi. Terden sıırıslıkam olmuş giysilerim sırtımda üşümeye başladı.

Odamda telefon yoktu. Kalktım ve koridorda ilerledim, telefon olan bir oda bulana kadar farklı odaları denedim. Kapıyı kapattım ve numarayı çevirdim.

"Merhaba," dedi bir erkek sesi, nezaketin iş tanımının bir parçası olduğu birinin yumuşaklığıyla. "Halkın iç ofisine ulaştınız. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ghastek'le konuşmam gerek."

"Bay Ghastek şu anda meşgul. . ."

"Telefonu ona ver. Şimdi."

Sesimden duyduğu şey hoşuna gitmemiştir. Telefon çaldı ve arka plandaki seslere rağmen Ghastek hatta geldi.

"Alo?"

Bir şeyler tartışan sessiz sesler duydum. Yalnız değildi.

"Bilmen gerekirdi," dedim. "İki yıl boyunca senin kalfandı."

"Anlamıyorum..." "Yapma,"

diye hırladım.

Sesimde o kadar büyük bir öfke vardı ki sustu. "Söyle bana Ghastek. Bana bildiklerini anlat."

"Hayır," dedi.

Gözlerimi kapattım ve sağlıklı düşünmeye çalıştım. Oraya inebilir ve yoluma çıkan her şeyi katledebilirdim. Dışarı atmam gereken çok fazla hüsrân vardı. Beni aşağı indirdiklerinde, Halkın ahır kan içinde kalacaktı. Bunu yapabiliirdim. Bunu yapmayı çok istiyordum ama o zaman daha büyük sorunumu çözemezdim.

"Senin için geri gelecek," dedim ona. "Senden nefret ediyor. Şu anda kendini adanmış durumda ve nefret ettiği herkesi öldürdükten sonra seni bulacak ve sen de onun ve yavruları için vampir yetiştireceksin. Onun aşçısı olacaksın."

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Ghastek şiddetle fısıldadı.

"O zaman bana ne bildiğini söyle. Anlat bana!"

Sessizlik bana cevap verdi. Bir an geçti, sonra bir an daha.

Ghastek, "Size söyleyecek bir şeyim yok," dedi ve hat kapandı. Telefonu duvara fırlatma isteğimle savaştım.

"İnsanlardan bilgi istemek hem boşuna hem de aptalca," dedi Nick arkamdan. "Boktan bir fırtınada sana yedek şemsiye bile satmazlar."

Döndüm. Nick'in atkuyruğu şeklinde yüzünden geriye çekilmiş saçları iki ton daha açık görünüyordu. Kirli sakalları kaybolmuş, geriye sert ama hoş, açık bir yüz kalmıştı. Olgun bir dövüş sanatçısı gibi hareket ederek odayı geçti, yeteneklerine tamamen güveniyordu ve artık kendini kanıtlamak için yarışmıyordu, ama hala bir sensei yetiştirmek için çok genç ve çok formdaydı

Göbek. Hem hızlı hem de eğitimli olduğunu söyleyebilirdim, bir tekme ya da yumruğa duraksamadan ya da düşünmeden karşılık vermesini sağlayacak bir kas hafızasıyla donanmıştı.

Oldukça uzakta durdu ve Irish Spring sabunu gibi koktuğunu fark ettim. Bir an için aynı adama bakıp bakmadığımdan emin olamadım ve sonra bakışlarımız buluştu. O tanıdık geri adım atma dürtüsü beni sardı.

Gergin bir kahkaha atmamaya çalışarak, "Çok tatlısın," dedim. "İhtiyacın olan tek şey bir kulağındaki şu küçük küpelerden biri."

Bana o sert bakışını attı.

"Sadece merak ediyorum," dedim. "İnsanlara bunu yaptığında, genellikle titremeye başlarlar ve korkudan titreyerek yere düşerler mi?"

"Genelde şaşırarak ölürler," dedi. "O zaman upir üzerinde çalışmamış olmalısın."

Omzunda büyük bir sırt çantası sallıyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Yatağa oturarak merak ettim. Benim tepki sürem muhtemelen onunkine yakındı ve aramızda yeterince mesafe vardı. Eğer bir şey yapmaya kalkarsa, kaçmak için zamanım vardı.

"Evet."

"Peki sürü nöbetçilerini nasıl geçmeyi planlıyorsun?"

"Beni buradan çıkarmanı planlıyorum," dedi. "Kurtboğanımı aldılar ama sende biraz olduğunu biliyorum."

Ellerimle yüzümü ovaladım. Kurtboğanım vardı, Sürü'nün bölgesine girip de yanıma almamak aptallık olurdu. Ve muhtemelen onu kullanmakta da daha iyiydim. "Kaçmana neden yardım edeyim ki? "Kaçmana neden yardım edeyim?"

Curran'ın ne kadar sinirleneceği hakkında bir fikrin var mı? Şimdi bileklerimi kessem daha iyi."

"Upir'in sizi nasıl kullanmayı planladığını düşünürsek, bu kötü bir fikir olmayabilir."

Nick bana doğru bir adım attı, yavaşça uzandı ve parmaklarıyla elimi okşadı. Tenimi keskin bir büyü sızısı sardı ve parmakları sanki elini floresan boyaya batırmış gibi beyaz bir ışıltıyla parladı.

Kendimi geri çektim. "Şunu yapmayı keser misin?"

Bakışları beni yokladı. "Kimsin sen? N e r e d e n geliyorsun?"

"Annem ve babamdan geldiğime oldukça eminim," dedim. "Bakın, bir erkek penisini bir kadının vajinasına soktuğunda ..."

"Onu nasıl öldüreceğimi biliyorum," diye araya girdi. Çenemi kapattım.

Nick yanıma çömeldi. "Washington'a döndüğümde onu Gorgon Tapınağı'na kadar takip ettim. Rahibelere yardım etmiş ve rahipleri katletmişti ama tapınağın Archiereus'u ölmeden önce bana onu nasıl öldüreceğimi söyledi. Ama aletlerime ihtiyacım var. Buradan çıkmama yardım et, ben de onunla savaşmak için bir silahla geri döneyim."

"Neden sadece Curran'a söylemiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Canavar Lordu dinlemez. Onun tünel görüşü var: Sürüyü güvende tutmak. Çıkmama izin vermeyecek."

"Söyle bana," dedim.

"Bana yardım edecek misin?"

"Önce bana söyle, elimden geleni yapacağım."

Nick bana doğru eğildi. "Avin kemiği," diye fısıldadı. "Onu kemikle öldürürsün."

"Yardıma edeceğim," dedim. "Ama dışarıdayken bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Bana bir hediyeye getir Nick."

CURRAN BANA BAKTI. Bana sert bir cevap vermiyordu. bakıyordu. Yüzünde hiçbir ifade olmadan bana bakıyordu.

"Haçlı nerede?" diye sordu. Sesi düzdü.

"Biraz 'kendime' zaman ayırmaya ihtiyacı vardı," dedim. "Yanılıyor olabilirim ama onun bir takım oyuncusu olduğunu sanmıyorum."

Odada yedi kişiydik: Curran, jaguar kılığındaki Jim, Mahon, iki acı bakla nöbetçisi, ahır sahibi ve ben. Nöbetçiler ve ahır sahibi kesinlikle rahatsız görünüyorlardı. Gözleri hâlâ kurtboğan yüzünden sulanıyordu ve soldaki nöbetçinin alerjik reaksiyonu tam anlamıyla ortaya çıkmıştı; kırmızı bir kızarıklık ve muhtemelen umutsuzca silmek istediği akan bir burunla tamamlanmıştı. Curran olmasaydı, mendile doğru çılgınca bir koşu yapabilirdi ama Canavar Lord'un varlığı onu hazır olda tuttu ve bu yüzden her iki musluk da damlarken öylece durdu.

Curran anlamış gibi yaparak sakince başını salladı. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sakindi. Onun yerinde olsaydım patlardım. Bileğimi hafifçe esneterek gümüş iğnelerle dolu deri bileziğin kenarının tenime sürtündüğünü hissettim. Mahon kibarca, Curran ve ben küçük konuşmamızı yaparken Slayer'ı benim için tutmasını rica etmişti. İyi de oldu. Artık Curran'ı öldürebilecek değildim. Öldürmeliydin. Curran'ı şimdi öldürmem gerekmiyor. Her zaman deneyebilirim. Sonra denerim.

Canavar Lordu kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzü sakın görünüyordu. Fırtına öncesi sakinlik.

Ayaklarımın dibindeki jaguar gerildi ve daha küçük görünmeye çalıştı. Nick, sürüden aldığı atı cehennemden çıkmış yarasa gibi sürerken biraz dikkat dağıtmaya ihtiyaç duyuyordu

Ahırlar. Jim'i ve onun sidikli şekil değiştirici takımını kırlarda neşeli bir kovalamacaya sürükleyerek bu dikkat dağınıklığını sağlamıştım.

"Açıklığa kavuşturalım diye söylüyorum," dedi Curran.
"Senin ya da Haçlı'nın Keep'ten ayrılmasını istemediğimi anladın mı?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Curran.

Beni boğazımdan yakaladı ve duvara çarptı. Ayaklarım zemini hissetmiyordu. Parmakları boynumu ezdi.

Beni tutan elini kavradım ve işaret parmağıyla başparmağı arasındaki palmar sinirine uzun gümüş bir iğne batırdım. Curran'ın parmakları titredi. Eli açıldı ve beni serbest bıraktı. Yere kaydım, düştüm ve bacaklarına vurdum. Yere düştü. Yuvarlandım ve ayağa kalktım. Odanın karşı tarafında Curran yarı çömelmiş bir halde duruyordu, gözleri altın renginde yanıyordu.

Her şey belki iki saniye sürdü. Sersemlemiş seyircinin tepki verme şansı olmadı.

Curran iğneye uzandı, çıkardı ve gözlerini benden ayırmadan yere bıraktı.

"Sorun değil," dedim ona. "Bende daha fazlası var."

Yarı çömelmiş durumdayken muhteşem bir hamle yaptı. İleri atıldım, altından geçip iğneyi karnına saplamayı hedefledim. Ve ikimiz de Mahon'a çarptık.

"Hayır!" diye hırladı Ayı.

Bacağından sıçradım ve aptalca göz kırparak yere oturdum. Mahon, Curran'ı omuzlarından yakaladı ve onu sabit tutmak için mücadele etti. Omuzlarında ve kollarında devasa kaslar şişmiş, kollarının dikişlerini yırtmıştı.

"şimdi olmaz," diye homurdandı Mahon. Makul sesinin hiçbir etkisi olmadı. Curran ellerini Mahon'un kollarına kilitledi. Mahon'u görebiliyordum.

Judo tarzı bir tutuşun başlangıcıydı ama Curran devam etmedi. Bunun yerine kaba bir güç yarışına dönüştü. Mahon'un yüzü çabalamaktan morardı. Ayakları kaydı.

Ayağa kalktım. Mahon'un kolları titriyordu ama Curran'ın yüzü gerginlikten solmuştu. Ayı Aslan'a karşı. Odada o kadar yoğun testosteron vardı ki, bıçakla kesebilirdiniz. Nöbetçilere baktım.

"Sen ve Jim gitmek isteyebilirsiniz," dedim onlara.

Genç lycanthrope kıpırdandı. "Biz ...'dan emir almayız."

Yaşlı erkek onun sözünü kesti. "Gel."

Jaguar'ı da yanlarına alarak kapıdan çıktılar.

Kilitli adamların yanına gittim ve çok nazik bir şekilde Curran'ın sağ bileğini tutup çektim. "Bırak, Curran. Lütfen, bırak. Hadi ama. Bana kızgınsın, ona değil. Bırak."

Yüzündeki gerginlik yavaş yavaş azaldı. Altın ateşi azaldı. Parmakları gevşedi ve iki adam ayrıldı.

Mahon yorgun bir saban atı gibi nefes nefese kalmıştı. "Tansiyonuma iyi gelmiyorsun," dedi bana.

Omuz silktim ve başımı Curran'a doğru salladım. "Ben onun için daha da kötüyüm."

"Gittin," dedi Curran. "Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyordun ve yine de gittin."

"Nick onu nasıl öldüreceğini biliyor. Bir silaha ihtiyacı var ve sen onun dışarı çıkmasına izin vermedin," dedim.

"Peki ya upir seni yakalasaydı," dedi Mahon usulca. "O zaman ne yapardın?"

Nick'in bana verdiği küreyi cebimden çıkarıp onlara gösterdim. Bir ceviz büyüklüğünde, metalik ve küçüktü.

Avucumun içine tam olarak sığacak kadar büyüktü. Kenarlarını hafifçe sıktım ve sıvı ile nemlenmiş küreden üç sivri uç çıktı.

"Siyanür," diye açıkladım.

"Onu bununla öldüremezsin." Curran yüzünü

buruşturdu. "Bu onun için değil. Benim için."

Bana baktılar.

"İnsanlar ölüyordu," dedim. "O gülüyordu ve benim tek yapabildiğim oturup güvende olmaktı."

Curran hırladı. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır. Ama sen buna alışkınsın. İnsanların hayatları için sorumluluk alma deneyiminiz var. Benim yok. Kimsenin benim için ölmesini istemiyorum. Zaten dizlerime kadar kana batmış durumdayım."

"Dışarıya üç devriye göndermek zorunda kaldım," dedi Curran. "Senin yüzünden. Hiçbiri ölmedi ama ölebilirlerdi. Hepsi senin birkaç dakikalığına ilgi odağı olmamaya dayanamaman yüzünden oldu."

"Sen bir pisliksin."

"Siktir git."

Koklamaya başladım. "Bu pis koku da ne? Dur bir dakika, sensin. Leş gibi kokuyorsun. Kokarca mı yedin yoksa bu senin doğal kokun mu?"

"Bu kadar yeter," diye kükredi Mahon ve ikimiz de sessizliğe gömüldük. "Çocuk gibi davranıyorsunuz. Curran, meditasyonunu kaçırdın ve meditasyona ihtiyacın var. Kate, odanda bir kum torbası var. Onu kullan."

"O meditasyon yaparken ben neden torbayı yumruklamak zorundayım?" Çıkarken mırıldandım.

Mahon, "Çünkü yumruk attığında torbaları kırıyor," dedi.

Neredeyse odaya varmak üzereydim ki, Mahon'a sorgusuz sualsiz itaat ettiğim aklıma geldi. Onda beni her seferinde yolumdan saptırmayı başaran o ebedi baba özelliği vardı. Buna karşı bir savunma yoktu ya da en azından ben bilmiyordum. Curran'la dövüşürken bunu kullanmamıştı. Bir yandan nedenini anlamaya çalışırken bir yandan da torbayı yumrukluyordum. Yumruklarım oldukça acınasıydı. Sonra yorgunluk çöktü. Sadece yirmi dakika sonra pes ettim, bir duş aldım ve bir cevap bulamadan yatağıma düştüm.

BÖLÜM 10

BİRİ TEPEMDE DURUYORDU. GÖZLERİM AÇILDI ve Curran'ın yüzü netleşti. Yatağın yanındaki duvara yaslanmış bana bakıyordu.

"Ne?"

"Aradı," dedi Curran.

Yatakta doğruldum. "Kavga etmeye mi karar verdi?"

"Evet. Derek'i tehlikeye attı. Çocuğun bacaklarını kırdı ve kemiklerin iyileşmemesi için onu bacak demirlerine bağlı tutuyor."

Daha iyi ve daha iyi. "Bono sana herhangi bir şart sundu mu?" "Ben, Haçlı ve sen. Bu gece."

Ne güzel. Upir'in en çok arananlar listesindeki ilk üç kişi için bir parti. "Nerede?"

"Güneydoğu ley noktası. Oradan bize haber vereceğini söylüyor."

"Destek getiriyor musun?"

"Hayır," dedi. Herhangi bir nedenden bahsetmedi ama ben hepsini biliyordum: sözü, gururu, görevi, upir'in Derek'i öldüreceği gerçeği. Bunlardan herhangi biri olabilirdi.

Yüzümdeki uykuyu sildim. "Saat kaç?" "Öğlen."

Devriyeler beni sabah yedide yakaladı ve ben de sekiz civarında yatmıştım, yani toplam dört saat uyumuştum. "Ne zaman ayrılmamız gerekiyor?"

"Yedi buçuk."

Tekrar uzandım, battaniyeyi yukarı çektim ve esnedim.
"İyi, beni yedide uyandır o zaman."

"Yani geliyor musun?"

"Burada saklanmamı mı bekliyordun?"

"Senden küçük atıştırmalığI olarak
bahsetti." "O çok tatlı biri."

"O da seni becermekten başka bir şey düşünmüyor."

Başımı ona bakacak kadar kaldırdım. "Bak Curran, benden
ne istiyorsun?"

"Neden seninle çiftleşmek istiyor?"

"Ben iyi yatarım. Git buradan, lütfen."

Curran esrimi bir kenara itti. "Seni hamile bırakmaya
neden bu kadar hevesli olduğunu bilmek istiyorum."

Bu cümlelerin içinde bir yerde bir kelime oyunu vardı ama o
bunu fark edecek havada görünmüyordu. "Nereden
bileyim?" "Nereden bileyim?" dedim. "Belki de çocuğuma
işkence etme fikri onu tahrik ediyordur. Dört saat uyudum.
En az dört saate daha ihtiyacım var Curran. Git başımdan."

"Öğreneceğim." Bunu bir tehdit gibi söyledi.

"Çok fazla yorum yapıyorsun."

Kendini duvardan sıyırdı. "Haçlı'yı nasıl bulacağım?"

"Birkaç saat içinde burada olacak. Davetiye alacağını
sanıyordu. Lütfen bu sefer silahlarını elinden almayın. Kendi
isteğiyle geliyor."

Curran dışarı çıktı. Derin bir nefes aldım ve zihnimi
boşluğa zorladım.

NICK YİRMİ DAKİKA SONRA KAPIDAN GİRDİ

Dört. Uyanmıştım ve botlarımı giyiyordum.

Kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. Yüzü kirli sakallarla kaplanmıştı ve saçları yine yağlı görünüyordu.

"Saçına ne yapıyorsun?" "Toz, saç jölesi ve biraz silah yağı."

"Tarifin patentini almayı hiç düşündünüz mü?" "Hayır."

Ayağa kalktım. Kapıyı kilitledi ve trençkotunun içinden deri bir rulo çıkardı. Masanın üzerine koydu, onu sabitleyen ipi çözdü ve bir çırpıda açtı. İçinde iki sarımsı bıçak vardı, biri neredeyse bir ayak uzunluğunda, diğeri ise yaklaşık elim büyüklüğündeydi. Büyük olanı elime aldım. İkiye bölünmüş bir insan uyluk kemiğinden törpülenmişti ve bıçağın ortası boyunca kemik iliğinin olduğu yerde uzun bir oluk uzanıyordu.

"Çok ağır," diye mırıldandım.

"Ve kırılgan," dedi usulca. "Dört tane kırdım."

"Bono ile Derek için kavga ettiğinizde neden bir tane yoktu?"

Gözleri parladı. "Ben yaptım," dedi. "Bana tekme attığında ceketimin içinde paramparça oldu."

Parmağımı bıçakların üzerinde gezdirdim. Ne kadar az zamanı olduğunu düşünürsek, inanılmaz derecede iyi yapılmışlardı.

"Bununla onun yanına bile yaklaşamam." Büyük bıçağı yere bıraktım ve daha küçük olanı elime aldım. Bununla upir'e yaklaşmam gerekecekti. Hem de çok.

"Tek atış hakkın var," dedi Nick.

Başımı salladım ve bıçağımın kılıfına soktum.

"Küre hâlâ sende mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Hala kullanmayı düşünüyor musun?"

Elim cebimdeki metalin rahatlatıcı ağırlığını kontrol etmek için seğirdi. Derinlerde bir yerde onu kullanmayacağımı biliyordum. Sonuna kadar savaşıacaktım, beni parçalara ayırmak zorunda kalana kadar savaşıacaktım. Gerekirse beni öldürmesini sağladım. Ne de olsa sadece bir insandım. Fazla bir şey gerekmezdi.

Nick'e baktım ve ne düşündüğümü tam olarak bildiğini fark ettim. "Sadece başka seçeneğim yoksa," dedim.

• • •

SÜRÜNÜN ATLARINDAN BIRINE BINDIM, SAĞLAM, KALIN BİR AT.

Çamur ile is arasında bir yerde, rengi belirsiz, kaslı bir yaratık. Sanki ince toprak tabakasının kıpırdayan bir yılan yuvasını maskeleydiğinden ve yeterince sert basarsa onlara ulaşabileceğinden şüpheleniyormuş gibi toynaklarıyla yere vuruyordu.

"Rüzgâr," demişti asık suratlı kurt adam dizginleri bana verdikten sonra. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce yüzünü kurtboğanla boğduğum düşünülürse, en sevdiği insanlar listesinde üst sıralarda değildim. "Adı Rüzgâr."

Ona, bir şövalyenin savaş aygırı ile iri bir saban atının gayrimeşru yavrusuna yarış yıldızı adını vermenin nedenini sormayı düşünmüştüm ama vazgeçmiştim. Şimdi Rüzgâr karanlık şehirde yorgun bir hızlı yürüyüşçünün hızıyla neşeyle ilerliyordu. Curran'ın uğuldayan cipi egzersiz bile yapmıyordu ve Nick'i göremiyordum. Kırmızı beygiri

sihirli motorun ilk homurtusunda uzaklaştı ve mesafeyi korumakta ısrar etti.

Şarj cihazının boynunu okşadım. "En azından ürkek değilsin."

Bir kasırganın içine doğru çığlık atmış da olabilirdi. Kanlı cip, ses üstünlüğü için verdiği çileli savaşta tüm sesleri bastırdı.

Büyü yoğun ve gittikçe yoğunlaşıyor, uykulu şehri kullanılmayan bir güçle dolduruyordu. Eski ayın ışığıyla karışıyor, ara sokaklarda dönüyor, yıkık dökük binaların leşleri arasında çalkalanıyor, beton ve plastikle besleniyordu. Terk edilmiş sanayi bölgesinden geçip Conyers'a ve ley noktasına doğru ilerlerken, bir zamanların gururlu yapılarının ufalanan enkazlarının, sihirli her şey zafer kazanırken yavaş yavaş yok oluşunu izledik. Bu durumda bir anlam bulmamak mümkün değildi. Batıl inançları olan biri bunu bir alamet, gelecek şeylerin kasvetli bir tahmini olarak görebilirdi. İnsan hırsının mezarlığına kaşlarımı çatarak baktım ve yoluma devam ettim. Bu gece, teknolojinin birkaç saatliğine kendini yeniden göstermesi için hayatımın on yılını verebilirdim. Hal böyle olunca, muhtemelen verecek on yılım yoktu.

İleride parıldayan ley noktası, sihirli bir iğnenin batırdığı kısa, kontrollü bir gerçeklik sarsıntısıydı. Aynı anda oraya ulaştık, Curran'ın cipinin homurtusu Nick'in iğdişini neredeyse paniğe sürüklüyordu.

"Şu şeyi kapatır mısın!" Gürültü üzerine çığlık attım.

"Hayır! Isınması çok uzun sürer!" Curran kükreyerek karşılık verdi. "Neden ata binmiyorsun!"

"Ne?"

"Bir at! At!"

Curran'ın hareketi bana söz konusu atla ne yapabileceğimi açıkça söyledi.

Bir hayvan ilerledi ve önümüzde durdu, onu fark ettiğimizden emin olana kadar bekledi. Bir vaşağı andırıyordu ama sadece belli belirsiz. Çok büyüktü, altmış kiloya yakındı, omurgası ve bacakları çok uzun ve orantısız bir şekilde dardı, ergen bir kedininki gibiydi. Yüzünün üst kısmı açık bir şekilde kediye benzerken, alt yarısı küçük, pembe dudaklı bir ağızla neredeyse mükemmel bir insan çenesine sahipti. Bu etki benim için çok rahatsız ediciydi.

En azından şimdi Greg'in cinayet mahallinde o kılları kimin bıraktığına dair iyi bir fikrim vardı.

Onu gördüğümüze ikna olan kâbus gibi vaşak beklenmedik bir hızla otoyolda ilerlemeye başladı. Nick onu kovaladı ve Curran da cipiyle onu takip etti. Rüzgâr, birkaç kez uyardıktan sonra hareket etmesini istediğimi anladı ve memnuniyetle bunu yerine getirdi.

Vaşağı şehir dışında ve otoyol boyunca bir saat kadar takip ettik. Atlar yorulmaya başlamıştı ama canavar yavaşlama belirtisi göstermiyordu. Sonunda uzun çam ağaçlarının gölgesi altındaki bir yan yola saptı. Kaldırım parçalanmış, köklerin baskısı altında yarılmıştı. Atları yavaşlatacak ve arabayı düz bir şekilde durduracaktı.

Nick kedinin peşinden giderken ben Curran'ın cipini otoyolun kenarına park edip kapattığını görecektim kadar oyalandım. Taksiden indi ve peşimizden koşmaya niyetli olduğunu gösterdi. Dizlerimle Wind'in yanlarını sıktım -ince ipuçlarını anlamıyor gibiydi- ve sadık bineğim Nick'in peşinden koşmaya başladı.

Yolun sonunda, ağaçların ayrıldığı ve geniş bir açıklığı çevreleyen yerde Haçlı'ya yetiştim. Kırmızı tuğla ve betondan oluşan devasa, yasaklayıcı bir yapı

önümüzde duruyordu. Sekiz ayak yüksekliğinde beton bir duvar binayı koruyordu ve sadece üstteki üç kat görülebiliyordu. Etrafıma bakındım. Aşırı büyümüş ve dağınık olan açıklık, geçmişteki peyzaj düzenlemelerinin izlerini gösteriyordu ve yabani otlarla yarı boğulmuş düz bir kaldırım çizgisi, ağır metal kapıların kısmen aralık durduğu ve iç bahçeye bir bakış sunan duvardaki boşluğa götürüyordu. Vaşak yürüme yolundan yukarı fırladı ve kapıların arasına daldı.

Binada tanıdık gelen bir şeyler vardı. Basit, neredeyse kaba bir yapıya sahipti, metal ızgaralarla kapatılmış dar pencereleri olan yaklaşık dört katlı bloklu bir kutuydu, yine de onu görmek içimi korkuyla doldurdu.

Curran yoldaki dönemeçten döndü, rahat bir tempoda koşuyordu. Yüzünde ter izi yoktu.

"Kızıl Nokta," dedi suratsızca, yanımda durarak. "Red Point olmalı."

Nick bana baktı.

"Yerel bir hapisane," dedim ona. "Sol kanattaki mahkûmlar hayaletlerin kendilerini öldürmeye çalıştığından şikâyet edip duruyordu. Güçlü bir büyü dalgalanması sırasında duvarlar canlanıp mahkûmları yutana kadar kimse aldırış etmemiş. Kısmen gömülmüş cesetler buldular."

Curran karanlık bir sesle, "Yarıya kadar tuğlaya gömülmüş mahkûmlar," dedi. "Çoğu hâlâ hayattaydı ve çığlık atıyordu."

Eyerde yer değiştirdim. Ana binanın solunda bir enkaz yığını olduğunu düşündüğüm şey, şimdi kesin olarak eskimiş bir nöbetçi kulesi şeklini almıştı. Ağaçlar nasıl bu kadar hızlı büyümüştü? Onlarca yıllık görünüyorlardı.

"MSDU'nun burayı yıllar önce yerle bir ettiğini sanıyordum," diye mırıldandım.

"Hayır." Curran başını salladı. "Duvarların kanaması durmayınca onu mahkûm ettiler. Kullanamayacaklarını bilmedikleri sürece onu öldürmezler."

Elimi uzatıp gücü hissettim ve geri çekildim. Kalın, korkunç bir büyü hapishaneyi kaplamıştı. Duvarlara nüfuz ediyor, binayı boğuyor, görünmez bir ahtapotun avını aramak için dokunaçlarını yayması gibi akıyordu. Tekrar araştırdım ve büyüünün kalınlığı içinde nekro-lekeli ipliklerden oluşan bir yumak buldum. Bir şey hapishanenin gücünden besleniyor, kendine yakıt sağlamak için onu sindiriyordu. Ölümsüz ve muazzam güçlü bir şey.

"Bir zombi mi?" Fısıldadım.

"Öyle kokuyor." Curran yüzünü buruşturdu, üst dudağı hafifçe titreyerek dişlerini ortaya çıkardı.

Metal kapılar kısmen aralık duruyor, bizi içeri davet ediyordu. Gitmek istemedim. Aklıma çılgınca bir düşünce geldi, atımı sürüp gidebilirdim. Atımı döndürüp uzaklara gidebilirdim, çok uzaklara ve asla arkama bakmadan.

Girmek zorunda değilim.

Attan indim ve Rüzgâr'ı bir ağaca bağladım. Onu o yere götürmek hiç adil değildi. Avcıma uzanarak onu arka kılıfından kurtardım.

"Bunu yaparken hiç dirseğinizi büktünüz mü?"

Curran sordu. "Hayır. Çok pratik yaptım."

Nick atından indi ve atını Wind'in yanındaki bir ağaca bağladı.

Onu beklemeden kapıya doğru ilerledim.

"Onunla tek başına mı uğraşacaksın?" Curran'ın sesi yanımda sordu. Sesi eğleniyor gibiydi.

"Daha fazla beklersem içeri girmeyeceğim," dedim. Dizlerim titriyordu. Dişlerim ağzımın içinde takırdadı.

Beni yakaladı ve öptü. Öpücük dudaklarımdan ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık dalgası gönderdi. Curran'ın gözleri

güldü. "Şans için," diye fısıldadı, nefesi kulağında sıcak bir buluttu.

Serbest kaldım ve ağzımı elimin tersiyle sildim. "Upir ile işimiz bittiğinde," diye homurdandım, "sana istediğin o kavgayı vereceğim."

"Çok daha iyi," dedi Curran.

"Siz muhabbet kuşlarının işi bittiyse," dedi Nick. "Çekilin yolumdan."

Curran bir kıyafet yırtılması patlamasıyla üzerini değiştirdi. Hangisinin daha korkutucu olduğundan emin değildim, kapının ötesinde bizi neyin beklediğinden mi yoksa yanımdaki insan ve tarih öncesi aslanın korkunç birleşiminden mi, ama şu anda umurumda değildi. Siyanür küresinin ağırlığı cebimi çekiştiriyordu.

Birlikte kapılara doğru yürüdük. Curran kapılara bir kez vurunca kapılar açıldı ve üç şenlik ateşinin aydınlattığı avlu ortaya çıktı. İçeri bir adım attım ve afallamış bir halde durdum.

Upir, alevlerin ışığında yıkanan avlunun ortasında duruyordu. Bir İskoç eteği giymişti. Geniş gümüş disklerden oluşan bir kemer belini çevreliyordu ve deri kordonların bağlantılarından kürk ve kemikten tılsımlar sarkıyordu. Gümüşü metalden süslü spaulder'lar omuzlarını koruyor, çıplak göğsünde metal disklerden oluşan bir zincirle birleşiyordu. Kollarını bilekten dirseğe kadar saran uyumlu vambrace'ler ellerini açıkta bırakıyordu. Bacakları kumaşla bağlanmıştı ama ayaklarını koruyan botları yoktu ve sıçramaya hazır bir şekilde hafifçe duruyordu. Elindeki mızrağın ucunda bir pala gibi kıvrılmış, bir karış uzunluğunda bir bıçak vardı. Bıçak ödünç alınmış ateş ışığıyla parıltıyor, gözlerindeki ışıltıyla eşleşiyordu. Avlunun ortasında, derme çatma modern bir binanın fonunda dururken çok tuhaf görünüyordu, eski ama canlı bir varlıktı, bir çelişkiydi, sanki zamanın kendisi onu eteği ve kır saçlarıyla birlikte derinliklerinden koparıp tükürmüştü.

"Kahretsin," diye homurdandı Curran. "Bunun bir kostüm partisi olduğunu bilmiyordum."

Sesi illüzyonu sarstı. Parmaklarımı şıklattım. "Oh, lanet olsun. Fransız hizmetçi kıyafetimi getirmeliydim."

Upir güldü, keskin dişleri parlıyordu. "Pencerelere bak, Kate. Kız kardeşlerine bak."

Yukarı baktım ve onları gördüm, soluk heykeller gibi pencerelere yerleştirilmişlerdi. Kadınlar. En az iki düzine kadın, pencere kenarlarında yırtık, kanlı giysiler içinde kaskatı ve hareketsiz duruyordu. Bazıları ölü gibi görünüyordu, diğerleri de öyleydi -çatıdan sarkan büyük bir zincire asılmış birkaç ceset. Hepsi aynı görünüyordu, yüzlerini buruşturan aynı korku ifadesiyle ruhlarından arındırılmışlardı. Duvarın ötesinden burayı incelediğimde orada değillerdi.

Avcı öfkemden beslenerek tüttü ve bıçağının ucundan kayan kalın, opak sıvı yere düşmeden buharlaştı.

Uzak duvardaki dev moloz yığınının içinde bir şey hareket etti. Çöp ve atıklardan oluşan tepe titredi, nefes aldı ve yukarıya doğru inanılmaz bir şekilde yükseldi. Mide bulandırıcı bir koku yüzüme çarptı. Öğürdüm. Çöpler düşüyor, sarı kemikler ve çürümüş et parçaları ortaya çıkıyor, kokuşmuş sular sızıyordu. Kara bir bulut gibi kalın sinekler üşüştü. Devasa bir kafatası derin, ölü gözlerle bana bakıyordu. Devasa çeneler açıldı ve birbirine çarparak kolum kadar uzun dişleri birbirine sürtmeye zorladı. Korkunç ceset kımıldadı. Pençeli bir pençe kalkıp yere değdi ve avluda sarsıntılar yarattı. Kemikli ejderha ilerledi.

"Bir şövalye için bir ejderha," diye seslendi upir. "Mutlu değil misin Haçlı? Benimle savaşmaman için sana bir bahane verdim."

Nick kolundaki gümüş zinciri savurarak yanımdan geçti. Upir'e doğru salladı ve Bono dans ederek uzaklaştı. Bir

Nick'in önüne kocaman, çürümüş bir ayak çarparak onu upir'den ayırdı. Kemikli ejderha Haçlı'ya doğru atıldı.

Upir'in yavrularından oluşan bir kalabalık kapılardan fırladı ve üzerime çullandı. Curran'ın ejderhanın omzuna atladığını görmeden hemen önce tüylü bir leşi neredeyse ikiye bölerek kestim. Sadece bir an oyalandı ve yaratığın arkasına, Bono'nun sırtarak durduğu yere atladı.

Canavarlar etrafımı sardı. Avcı kesti ve tısladı. Keskin pençeler ayağıma saplandı ve geri çekildi.

Bir sorun vardı.

Domuzsu bir burnu kestim ve yaratığın insan gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüm. Tüylü beden yere yığıldı. Kardeşleri onun üzerindeki sırayı kapattı. Yeni bir darbe için elimi kaldırdım.

Canavarlar saldırmadı. Hırladılar ve yeri eşelediler ama dişlerini bana geçirmedi. Bıçağı indirdim.

Beni kontrol altında tutmak için oradaydılar. Beni meşgul etmek ve savaştan uzak tutmak için kılıcıma yem olacaktı. İlerledim. Yaratıklar yerlerinde durdular ve hırladılar. Geniş çeneli, benekli bir şey kolumu kıl payı kaçırdı. Bu yüzden hareket etmeme izin vermediler.

Hepsini öldürebilirim. Hepsini öldürmeliyim.

İçimden bir ses, bana insan gözleriyle bakan bu zavallı yarı hayvanları katletme fikrine isyan etti. Bir lider aramak için döndüm ve Arag'ı yarı çömelmiş, usulca sallanırken buldum. Korkunç yüzünde gevşek, sessiz bir ifade vardı.

"Arag," dedim.

Canavar beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Çenesi açıktı, sarı dişleri ve kalın dili ortaya çıkmıştı.

"Arag!"

Yaratık bana aptal aptal baktı. Onu sola doğru süpürmek için hareket ettim ve hırlayarak canlandı. Devam ettim. Bana saldırdı. Kocaman kafası müthiş bir güçle yan tarafıma çarptı. Yere düştüm ve üstümde dişlerini gördüm. Dişlerinden akan salyalar yüzüme damlıyordu. Üzerimde asılı kaldı, siyah dudakları titriyordu, bacakları kaskatı kesilmişti. Yüzündeki gevşek ifade tekrar ortaya çıktı ve geri çekilerek tüylü canavarların oluşturduğu halkadaki yerine döndü.

Ayaklarımı kazandım. Yavrularına güvenmeyen Bono, onları kısa bir telepatik tasma ile tutuyordu.

Tüylü sırt çizgisinin ötesinde, kemikli ejderha Nick'i ısırdı. Crusader eğildi ve zombinin açık ağzına bir şey fırlattı. Büyük bir patlama sesi bekledim ama hiç ses gelmedi. Nick'in el bombaları işe yaramayacaktı. Buradaki büyü çok yoğundu.

Sol tarafta, Curran ve Upir mücadele ediyordu. Bono hızlı hareket ediyor, şekil değiştirenle hem hız hem de çeviklik açısından boy ölçüşüyordu. Yabani saçları uçuşuyor, bir derviş gibi sıçırıyor ve dönüyordu. Silahı ellerinde bir bulanıklıktı ve Curran'ın aşmakta zorlandığı bir duvar oluşturuyordu. Curran'ın sırtında kanla şişen uzun bir kesik vardı. İyileşmiyordu, mızrağın ucunda gümüş vardı.

Bono, Curran'la savaştı ve çocuklarını kontrol altında tuttu. Çok yetenekli bir adam.

Tekerine çomak sokma zamanı.

Önümdeki sürüyü inceledim ve kalın, kel bir canavar seçtim. Orantısız derecede ince bacakları üzerinde durmuş, donuk gözlerle bana bakıyordu. Şişman karnı neredeyse yere değecek kadar aşağı sarkıyordu.

Bileğime bir fiske vurdum. Ağır yuvarlak kafa kanlar içinde toprağa yuvarlandı. Canavarın kalbi birkaç kez pompaladı, yaratığın öldüğünü bilmiyordu ve daha fazla kan

Boynunun kütüğünden fokurdayarak havayı keskin bir metalik kokuyla doyurdu.

Sürü titredi. Başı kesilmiş leş yere yığıldı ve etrafımdaki canavar halkası onun düşüşüyle büyülenmiş bir halde başlarını salladı. Canavarın bağırsağını kestim ve bir yığın karışık kanlı bağırsak toprağa döküldü.

Dumanı tüten bağırsaklardan bir parça kestim, avcıyla mızrakladım ve kan birikintisine batırdım. Sürünün gözleri ete sabitlendi. Bıçağımın ucuyla eti kaldırdım ve Arag'ın burnunun önünde tuttum.

"Kan," dedim ona.

Arag'ın babun burun delikleri alevlendi. Kokuyu içine çekti. Kalın dili ağzından yuvarlandı, açgözlülükle havayı yaladı. Titreyen bağırsak parçası yere kan damlatarak onu çağırıyordu. Bir adım geri çekildim ve Arag da benimle birlikte hareket etti, bakışları sümüksü lokmaya yapışmıştı.

Bir adım daha attım. Arag onu takip etti ve sarsıldı, hareketinin ortasında kontrol etti. Kanlı, yumuşak et parçası burnunun önünde asılı duruyordu, o kadar yakındı ki dokunmak için öne eğilmesi yeterliydi. Ve onu istiyordu. Hem de çok istiyordu. Yine de Arag kımıldamadı.

Bono'nun onlar üzerindeki etkisi çok güçlüydü. Bunu kırmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Geciktiğim her an Curran ve Nick'in kanına mal oluyordu.

Çarpık canavar sürüsü bana baktı, çok acınası görünüyordu.

Avcının kılıcındaki et parçasına bir fiske vurarak onu gecenin karanlığında havaya fırlattım. Arag yere düşmeden öldü.

Bono beni daha önce hiç öldürürken görmemişti. Onları teker teker kestim, hızlı ve metodik bir şekilde.

hassas. Bazıları tehdit edildiklerinde dövüştü, diğerleri ise dumanı tüten bıçak onları kesip kas ve tendonlarını parçalarken aptalca bakakaldı. Üç dakika içinde her şey bitmişti ve ben de avludan Curran ve Bono'nun yanına koştum.

Kemikli ejderha önümü kesmek için saldırdı. İskelet kuyruğu bana doğru savruldu ve ejderha devasa pençesini yere vurup yolumu kapatırken yana doğru yuvarlandım. Zombi bana doğru atıldı, çenesi birkaç santim ötemde şingirdiyordu. Ayağa fırladım ve çürüyen pençeyi kestim. Avcı, çürüyen dokuyu kesip kokuşmuş bir çamur püskürttü. Ejderhanın kuyruğu bana çarptı. Sanki bir kamyon çarpmış gibi yan tarafımda bir acı patladı. Havada uçtum ve yarattığım katliamın içine düştüm.

Ayağa fırladım ve Bono'nun çocuklarının kanları üzerinde kayarak cesetlerinin üzerine yığıldım. Nick hangi cehennemdeydi?

Ejderha öldürmek için yaklaştı. Kocaman dişleri bana doğru uzandı ve ben bir cesetten uzaklaşarak kanlı karmaşanın üzerinde sırtüstü kaydım. İskelet çeneleri bir an önce bulunduğum noktaya saplandı.

Ölü göz küreleri dönerek yeni pozisyonuma odaklandı ve ejderha saldırdı. Yana doğru kıpırdandım. Büyük dişler yanımdaki zemini sıyırdı ve Avcı'yı ölümsüz canavarın yanağına saplayarak çenelerinin birleştiği noktaya bir büyü sarsıntısı gönderdim. Ejderha başını yukarı kaldırdı ve beni de beraberinde götürdü. Zombinin çeneleri açılıp kapanarak kılıcımı ezmeye çalışırken yerden yirmi metre yukarıda asılı kaldım. Çürümenin pis kokusu beni boğuyordu. Ejderhanın dişlerindeki aralıklardan, şerit inceliğinde, yarı çürümüş bir dilin diş kafesine doğru sallandığını gördüm.

Avcı hortlağın etini yiyerek kıkırdak ve kasları sıvılaştırdı. Ejderha, ağzında ölü bir sıçan tutan bir köpek gibi başını salladı. Kafatasının içinde bir şey patladı.

hafif bir çatırtıyla. Devasa çene kemiği serbest kaldı ve beni de beraberinde götürerek yere düştü. Havada taklalar atarak ayaklarımın üzerine inmeye çalıştım ve sivri dişlerin üzerine düştüm. Keskin bir kemik parçası kaburgalarımın saplandı. Haykırdım ve kendimi kemiklerin üzerinden ittim. Üstümde pençeli bir ayak gökyüzünü değiştirdi. Yana doğru daldım ve ejderhanın pençesi kırık çenesini ezdi.

Fark etmezdi. Onu parçalara ayırabilirdim ama yine de bana doğru gelmeye devam ederdi.

Yanımdaki ateşle savaşıp dişlerimi sıktım ve üstümdeki Nick'in kendini binanın çatısına çektiğini gördüm. Birkaç siluetin bir havalandırma deliğinin yanında çömeldiği uzak uca nişan almıştı. Yönlendiriciler.

Ejderha peşimden fırladı. Geri çekildim, neredeyse ateşe basıyordum.

Nick çatıdan koşarak figürlerin olduğu kümeye doğru ilerledi. Ejderhayı yönlendirmek için birkaç kişi gerekecekti. Nick onlardan birini saf dışı bırakırsa zombi çökebilirdi. Ya da serbest kalabilirdi.

Ateşten bir dal aldım ve ejderhaya doğru fırlattım. Gökyüzünde kavis çizdi ve ölümsüz göğsün üzerine sıçradı. Çürüyen dokular tutuşmayı başaramadı. Ejderha yılmadan gelmeye devam etti. Alevleri ejderhayla aramda tutarak yangının etrafında koştum.

Canavar beni tersledi ama ateşten uzak durdu. Üstümde, Nick çatıdaki varlıklara çarptı ve tüylü bir beden yere yuvarlandı, aşağı inerken hayatını haykırıyordu.

Ejderha şenlik ateşinin etrafından dolanarak beni hareket etmeye zorladı. Koşarken parmaklarımı tişörtümün altına soktum. Kırık kemiğe dokundular, içime kör edici bir acı şoku gönderdiler ve kayganlaştılar. İyi değildi.

Ejderha tereddüt etti ve benden uzaklaştı, kocaman kafası çatıya ulaşmak için inanılmaz uzunluktaki boynunun üzerinde yükseliyordu.

Dikkat dağıtıcı. Tanrım, lütfen ejderhanın pilotu bir korkak olsun. Birkaç dakika, tek ihtiyacım olan bu.

Alçak sesle, nefesimin altında ilahi söylemeye başladım. Büyü bana doğru yükseldi, etrafımda birleşti, ton balığı kokusu alan fırsatçı bir kedi gibi izlerimi takip etti. Avcıyı yere sapladım ve diğer elimi kaburgalarımaya dayadım. Ilık kan avucumu kapladı ve ellerimi ateşe soktum. Alevler tenimi yaladı ve kan tıslayarak buharlaştı. İlâhi söylemeye devam ettim.

Çatıda Nick uzun ve pençeli bir şeyle boğuşurken ejderha dişleriyle ikisini de şişlemeye çalışıyordu.

Büyü büyüdü, içime aktı, kanım ve etim ateşle birleşti. Ateşe hizmetinin karşılığını öderken ellerim su topladı.

"Hesaad," diye fısıldadım aleve. Benimkine. Kanımla sulanan ateş canlı bir şey gibi irkildi, artık basit bir oksidasyon reaksiyonu değil, büyüden ödünç aldığı güçle yaşayan bir güçtü. "Amehe." İtaat et. "Amehe, amehe, amehe . . ."

Alevler yakıt olarak kullanılan çöplerden ayrıldı. Devasa bir ateş topu önümde havada asılı kaldı. Elimi sallayarak onu serbest bıraktım. Öfkeyle kükreyerek avlu boyunca ilerledi ve ejderhanın sivri omurgasına çarptı. Çarpmanın etkisiyle ejderha ikiye bölündü. Arka yarısı yanarak yere düşerken, desteksiz kalan ön kısmı yere doğru sarktı; kocaman kafası çaresizce uzanıyor, hâlâ çatıdaki savaşçılara ulaşmaya çalışıyordu.

Alevler ölümsüz etleri tüketiyordu. Yere çöküp onları izlemek çok cazip geliyordu ama bunu yaparsam bir daha kalkamazdım.

Avcının kabzasını kavradım ve sağ elimin derisi yarıldı. Bağırdım ve bıraktım. Acı çok fazlaydı. Kömürleşmiş parmaklarım kemerimde bir şişe anestezik buldu. Uyuşmuş. Ellerimi uyuşturmak zorundaydım. Kemer şişeyi bırakmıyordu ve mahvolmuş parmaklarım çok beceriksizdi. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. Sonunda şişe serbest kaldı ve mantarı dişlerimle kavrayıp dışarı çektim. Mantarı yere tükürdüm ve şişeyi sallayarak havaya bir toz bulutu savurdum. Ellerim         de, tozun içine doğru yürüdüm. Dünya sallandı,   arpıklaştı ve uyuşma geldi.

Kendimi kılıca uzanırken ve hissedemediğim sapını kavrayıp kılıcı çekerken izledim. Dönerek avluyu geçtim ve Curran'ın hâlâ upir ile d  v  şt  ğ  yere doğru yürüdüm.

Ateşin uğultusunu delip geçen bir uluma, sadece bir insana ait olabilecek kadar g      , saf bir öfke   ığlığı. İki ceset çatıdan yere düştü. Biri trençkot giyyordu.

"Hoşça kal Nick," diye fısıldadım, cesetler     lere karışırken. Haçlı'nın çığlığı da onunla birlikte öldü. Ejderha titredi ve eridi, gözlerimin     nde bir kemik ve bal  ık yığınınına dönüşerek     r  d  . Abomination'ın pilotu ölmüştü.

Kendimi avluya doğru sürükledim. Tiş  rt  mdeki kan lekesini şimdi görebiliyordum. Fazla zaman kalmamıştı.

Curran'ı gördüm, bitkin haldeydi ve bir düzine yerinden kanıyordu. Bono'nun vücudu şekilsiz görünüyordu, sanki kendisinden bir parça eksikti. Sanki kaslarının tamamı vücudundan kopmuş ve derisi üzerlerini kapatmış gibiydi.

Upir mızrağı boynundan döndürdü, kolaylıkla yakaladı ve ucunu Curran'ın kalçasına sapladı. Curran hırladı ve upiri parçalayarak Bono'nun göğsünden büyük et parçaları kopardı. Upir haykırdı ve dans ederek uzaklaştı. Derisi yaranın üzerinde kendini   rd  .

Bacaklarım beni bıraktı ve düştüm. Zehirli küre cebimden uzanamayacağım bir yere yuvarlandı. İyi gidiyorsun Kate. İyi gidiyorsun.

Boynumu büktüm ve savaşı baş aşağı izledim, kanları üzerime sıçradığında irkilmedim.

Yorulmuşlardı. İkisi de. Alay yoktu, gösterişli kükremeler yoktu. Sadece dövüşüyorlardı, tüyler ürpertici, kanlı ve acılı.

Bono bir kez daha ayaklarının üzerinde hafifçe dans ederek uzaklaştı. Curran alçak sesle hırladı ve beni gördü. Bakışları bir an için bana kilitlendi ve bunun o an olduğunu anladım.

Bono saldırdı. Curran mızrağı savurdu, upir'in bacağını parçaladı ve kasıtlı olarak çok yavaş olduğundan ıskaladı. Mızrak parlak bir kavisle geri geldi. Bono sapladı. Jilet gibi keskin uç Curran'ın karnından girip sırtından çıktı ve onu yere yapıştırdı. Ama Bono öne doğru eğilmiş, tüm gücünü mızrağın saplanması vermişti. Curran'ın devasa elleri onu omuzlarından kavradı. Devasa kaslar gerildi. Curran'ın ağzından korkunç bir hırıltı çıktı. Kemikler kırıldı, kaslar çatırdadı ve Curran gövdesini ikiye ayırırken Bono'nun göğsünde ışık gördüm. Bir an için göğsün iki yarısı dik durdu, sol yarıdaki baş ve boyun garip bir açıyla dışarı çıktı ve sonra upir dengesini kaybedip toprağa yuvarlandı.

Curran mızrağa doğru sarktı. Ağzından kan aktı ve yüzü gevşedi. "Hayır," diye fısıldadığımı duydum. "Lütfen, hayır."

Upir'in bedeni sarsıldı. Parçalanmış göğsü titredi ve yavaşça dizlerinin üzerine kalktı. Bir an dik durdu, tekrar düştü ve is lekeli zeminde kendini bana doğru itti.

Sürünmesini izledim, vücudu hasarı onarmak için zorlanıyordu. Başı benimkiyle aynı hizaya geldi. Kırmızıyı görebiliyordum.

Kalbinin çuvalı, göğsünün yarısındaki boşluktan nabız gibi atıyordu; harap olmuş süngerimsi ciğerler tarafından gizlenmişti.

"İyi dövüştü," dedi kanlı dudaklarının arasından. Sağ gözü durmadan kırpışıyordu. "Balayımızda hatırlayacağımız bir şey."

Kemik bıçağı kalbine sapladım.

Bono çığlık attı. Onun doğaüstü uluması hapishaneyi sarstı ve pencereler patladı. Ellerini cırparak hançere ulaşmaya çalıştı ama küçük bıçağı bulamadı. Boynumu pençeledi ama hissedemedim. Bunun bir önemi yoktu. O son hamle sahip olduğum her şeyi almıştı.

Burada yatmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Benden önce onun öldüğünü görecektim. Bu benim için yeterli olacaktı.

Bono sırt üstü uzandı. Kısa, boğuk nefesler arasında "Ölmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Ölmek istemiyorum..."

Vücudu duman çıkarmaya başladı. Önce ince bir çivit rengi sis tenini kapladı ve sonra büyüdü, uzun dallar halinde kıvrıldı ve gece gökyüzüne doğru kaçtı.

"Gücüm ... beni terk ediyor," diye homurdandı Bono. Duman yoğunlaştı ve upir güç dilinde fısıldamaya başladı. Sözleri benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hararetle zikrediyor, hayata tutunmaya çalışıyor ya da sadece dua ediyordu, hangisi olduğundan emin değildim.

Bir ürperti harap olmuş bedenini rahatsız etti. Konuşması kesildi. Topukları yere gömüldü. Mavi duman, birinin nefesiyle sönen bir mumun ışığı gibi kayboldu. Upir'in kırpışmayan gözleri geceye baktı. Her şey bitmişti.

Kendimi daha fazla zorlayıp Curran'a ulaşabilmeyi diledim. Birlikte gidersek belki öbür dünyada birlikte savaşacağım biri olurdu.

Müthiş bir öpücüktü.

Karanlık beni ele geçirdi.

EPILOG

CEHENNEM BENİM EVİME ÇOK BENZİYORDU.

Battaniyem gibi görünen bir şeyin altında, yatağım gibi görünen bir şeyin üzerinde yatıyordum. Kör edici bir ağrı kaburgalarımı kemiriyordu. İnsanlar öbür dünyada da acı hissediyorlar mı?

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde bir bardak su duruyordu. Birdenbire çok susamıştım. Bardağa uzandım ve iki elimin de ağır bir şekilde sargılı olduğunu fark ettim. Aptalca önce bandajlara sonra da bardağa baktım.

Kesik eldivenli bir el bardağı aldı ve bana uzattı.

Nick'in tıraşsız yüzüne bakarak, "Bir an için gerçekten hayatta olabileceğimi düşündüm," dedim. "Artık biliyorum, cehenneme gittim ve sen de benim bakıcımsın."

"Sandığın kadar komik değilsin," dedi. "Suyu iç."

Ben yaptım. Aşağı inerken acıdı.

Bardağı elimden aldı ve trençkotu battaniyemin kenarına sürtünerek ayağa kalktı.

"Mikroplara dikkat edin," dedim.

"Benim mikroplarım senin sorunlarının en küçüğü," dedi. Uzandı, parmaklarını kolumda gezdirdi ve parıltıyı inceledi. "Genelde bu kadar parlak olmaz. Ya da bu kadar uzun sürmez." Yavaşça döndü, evimi inceledi: eski, yıpranmış kanepe, çizik komodin, eski halı, temiz çamaşırlarla dolu sepet, hepsi yırtık kot pantolon ve solmuş

Tişörtlerini giydi ve parıldayan parmaklarını salladı. "Gördün mü? Hala devam ediyor."

Sargılı elimi kaldırıp parmaklarının üzerine koydum ve parıltıyı bastırdım. Benim yüzümden o kadar çok insan öldü ki. Bunu her düşündüğümde göğsüm ağrıyor ve birine tutunup bana her şeyin yoluna gireceğini söyletmek istiyordum, tıpkı babamın cenazesinde duymak istediğim gibi. Ama kimse kalmamıştı. Ve eğer biri bana güven verirse, yalan söylemiş olacaktı.

Her zaman başkalarının sorunlarını aramaya çıktım. Yabancılar sorunlarını çözmem için beni tuttular. Sorunların kapıma dayanmaması ve hayatımı parçalamaması için yıllarımı harcadım. Ve işe yaramadı. Çok fazla zaman boşa gitti. Ve bunun için ceset sayısı dışında ne gösterdim?

"Sorumluluk çok kötü bir şey," dedi

Nick. "Evet."

Elimi onunkinden çekti. Soluk beyaz bir parıltı hâlâ teninde dans ediyordu. Şaşkınlık içindeymiş gibi başını salladı. "Tek başıma olsaydım, biraz güç toplasaydım ve bazı nedenlerden dolayı bulunmak istemeseydim, bir süre ortalıkta görünmeyebilirdim. Ama er ya da geç ortaya çıkıp oynamak zorunda kalacağımı bilirdim, çünkü beni arayan kişi eninde sonunda beni bulurdu. Bazı bağlantılar kurmaya başladım. Yalnız kurdun özelliği nedir? Bir kere köşeye sıkıştırdınız mı, dönecek kimsesi yoktur."

Battaniyenin üzerine küçük bir dikdörtgen kağıt koydu ve uzaklaştı. Kartı okuttum. İsim ya da adres olmayan bir telefon numarası. Yastığımın altına sıkıştırdım.

"Curran?" Arkasından

seslendim. "Başardı," dedi

Nick.

Daha sonra Doolittle beni ziyarete geldi. Sargılarımı değiştirdi, tuvalete gitmeme yardım etti ve Mahon'un Curran'ın emirlerine rağmen bizi aramak için nasıl bir keşif ekibi gönderdiğini ve Kızıl Nokta'ya yerleştirilen büyü yüzünden keşifçilerin bizi nasıl kaçırdığını anlattı. Nick tökezleyerek kapıdan çıkmasaydı yattığımız yerde ölebilirdik.

Red Point'te on altı kadın bulmuşlardı, neredeyse ölecek kadar hırpalanmış ve istismara uğramışlardı. Diğer yedi kadın için çok geç kalmıştık. Cesetleri ceset torbaları içinde Red Point'in dehşetinden kaçtı. Derek'i de küçük odalardan birine kilitlenmiş halde buldular.

Sonunda biri polisleri aradı ve Paranormal Aktivite Bölümü, kayıp bir kedi yavrusunun peşine düşen köpek sürüsü gibi eski hapishaneye indi. Mahzenlerden birinde insan kemiklerinden oluşan bir mezarlık ortaya çıkardılar, gelecek yıl boyunca morgu meşgul etmeye yetecek kadar iskelet.

Doolittle kırk sekiz saat daha bandajlarımla uğraşmamı yasakladı ve yerine bir hemşire göndereceğine söz vererek gitti. O yokken büyü etkisini gösterdi ve ben de iki saat boyunca ellerimi ve evimin etrafındaki koşulları onarmak için ilahiler mırıldandım. Hemşire geldiğinde savunmalar kalkmıştı ve içeri giremedi. Yaklaşık yirmi dakika boyunca bağırışlarını dinledim ve sonra gitti.

Yanımda kimseyi istemiyordum. Yalnızlık şimdilik iyi hissettiriyordu.

Yatağımda uzanıyor, arada bir banyoya kahramanca bir yolculuk yapıyor ve çok düşünüyordum. Düşünmekten başka yapacak pek bir şey yoktu.

Daha sonra, ne yazık ki koşunun caydıramadığı Paranormal Aktivite Bölümü'nden bir ziyaret aldım. İki sivil dedektif, Lonca temsilcisi olmadan ifade vermem için beni hem etkilemeye hem de zorlamaya çalıştı. Konuşmamızın kırk beşinci dakikasında sabrım tükendi ve uyuyormuş gibi yaparak onları gitmeye zorladım.

Ertesi sabah yürüyordum, çok iyi değildim ama yürüyordum. Hızlı ilerleyişimi göz önünde bulundurarak ellerimdeki bandajları çıkardım. Tırnaklarım yoktu ama bunun dışında ellerim normal görünüyordu. Çok solgun ama normal. Büyü olmasaydı iyileşmeleri aylar sürerdi. Ama o zaman büyü olmasaydı, bu karmaşanın içine düşmezdim.

Anna aradı. Konuştuk ve birkaç dakika sonra konuşmamız giderek gerginleşti, ta ki o söyleyene kadar,

"Değişmişsin."

"Ne şekilde?"

"Beş yıl yaşlanmış gibi konuşuyorsun."

"Çok şey oldu," dedim basitçe.

"Bana anlatacak mısın?"

"Şimdi değil. Daha sonra bir ara."

"Anlıyorum. Yardıma ihtiyacın var mı?"

İstiyordum ama onu orada istemiyordum ve nedenini de bilmiyordum. "Hayır, ben iyiyim."

Israr etmedi ve ben de minnettar oldum.

Ertesi akşam Doolittle bir kez daha geldi ve ben onu içeri alana kadar telaşlandı. Kaburgalarımı sargılardan kurtardı ve göğüs kafesim boyunca uzanan uzun, sivri bir yara izini ortaya çıkardı. Zamanla eriyebileceğini düşünüyordu. Ben öyle düşünmüyordum. Öyle olsa bile, kişiliğimdeki hasar çoktan oluşmuştu ve hiçbir büyü onu silemezdi.

Bir hafta hiçbir haber almadan geçti. Kalem elime alır almaz, soruşturmanın ayrıntılarını içeren uzun bir rapor yazdım, etrafına güzel bir mavi kurdele bağladım, bir kopyasını Lonca'ya iletme talebiyle birlikte Tarikat'a gönderdim ve postacıya bıraktım.

Tırnaklarım uzamaya başladı, bunun için minnettarım. Parmaklarım onlarsız tuhaf görünüyordu. Açılmamış posta yığını da büyüdü ve kapımın önündeki sepette yavaş yavaş birikti. Görmezden geldim. Orada, kredili mevduat hesabımı düzeltmezsem bana korkunç şeyler yapmakla tehdit eden bazı banka bildirimleri olması kaçınılmazdı. Onlarla uğraşmak istemedim.

Güneşin altında oturup gündüzleri buzlu çay, akşamları kahve içerken çok düşündüm ve okudum. Anna tekrar aradı, ama konuşmak istemediğimi hissederek konuşmayı utanç verici bir şekilde kısa tuttu.

O güneşli günlerden birinde, şarabımı sakladığım dolabı yağmalayıp lavaboya boşalttım ve kendime tek bir şişe Boone's Farm Sangria bıraktım. Özel bir durum için.

Ertesi Pazar erkenden uyandım, yüksek bir sesle rahatsız oldum. Ses evin içinde yankılanıyor, duvarlardan sekiyordu. Hayal gücümün bir ürünü olmadığından emin olmak için birkaç dakika dinledim, sonra isteksizce yataktan kalktım ve araştırmaya gittim.

Hızlı bir keşifle sesin çıkış noktasını, yani çatımı tespit ettim ve iyice bakmak için bahçeye çıktım. Güneş çoktan doğmuş ve yeri kavurmaya başlamıştı. Evin tepesine baktığımda yırtık bir tişört ve boya lekeli bir kot pantolon giymiş olan Canavar Lord'u gördüm. Elinde çok işveli bir tavırla tuttuğu çekici çatıma indiriyordu. Derek de onun yanında oturmuş, itaatkâr bir şekilde kiremitleri ona uzatıyordu.

Dünya çıldırmıştı.

"Size bir soru sorabilir miyim?" Ben aradım.

Curran çekiçe vurmayı bıraktı ve bana baktı.

"Elbette." "Çatımda ne yapıyorsun?"

Curran, "Çocuğa değerli bir beceri öğretiyorum," dedi.

Derek öksürdü. Bunu bir an düşündüm ve ağzımı açtım ama bir şey söyleyemeden telefon çaldı.

"Çatımdan in," dedim ve onu almaya gittim.

"Bayan Daniels?" dedi tanımadığım bir erkek sesi ahizeye doğru.

"Kate."

Koridorumun üstündeki delik neredeyse yok olmuştu.

Curran durma belirtisi göstermiyordu.

"Kate, ben PAD'den Dedektif Gray."

"Sen olur olmak hangi . ve iki buldo . . . evime gelen kolluk kuvvetleri uzmanları?"

"İkisi de değil."

Çekiç sesleri yeni bir yoğunluk kazanmıştı, sanki Curran evi yerle bir etmeye çalışıyordu. Sanırım tek bir vuruşla çivileri sonuna kadar sokmaya çalışıyordu.

"Şövalye-koruyucu Monahan ile birlikteyim. Red Point Stalker cinayetlerine karıştığınız konusunda beni bilgilendirdi."

Red Point Stalker. Ugh. TV için yapılmış yarım yamalak bir gizem gibi geldi.

Çekiş sesleri sağır edici seviyelere ulaşmıştı.

"Etkilendik. Sormamın sakıncası yoksa, bu vuruş ne?"

"Bir dakika." Ahizeyi masanın üzerine koydum ve "Curran!" diye bağırdım.

"Ne?"

"Bir dakika bekleyebilir misiniz? PAD ile telefonda görüşüyorum." Bir şeyler homurdandı ama çekiş sesi kesildi. "Özür dilerim. Ne diyordunuz? ?" Telefona sordum.

"Çalışmalarınızdan çok etkilendiğimizi söylüyordum. Sürü ile temasa geçtik ve Canavar Lordu sizin hakkınızda çok iyi şeyler söyledi."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bir dakika." Ahizeyi indirdim. "Curran?" "Ne?"

"PAD'den benimle ilgili bir telefon aldın mı?" "Almış olabilirim."

"Onlara ne söyledin?"

"Hatırlamıyorum. Sanırım disiplininizden ve emirlere uyma yeteneğinizden bahsetmiştim. Takım oyuncusu olmanla ilgili bir şeyler de söylemiş olabilirim."

Derek boğuk bir öksürük çıkardı.

"Neden?" diye sordum. Ben talep ettim.

"O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti." Curran çekişle vurmaya devam etti.

"Özür dilerim," dedim telefona, duyabilmek için parmağımı diğer kulağıma sokarak. "Majesteleri bazı şeyleri abartmaya meyilli. Ben bir takım oyuncusu değilim. Disiplinsizim ve otoriteyle ilgili sorunlarım var. Ayrıca, Canavar Lordu bir bok için çekiş kullanamaz."

Çatıda Derek kahkahalarla gülüyordu.

"Bir takım oyuncusu aramıyordum," dedi Gray.

"Oh."

"Marduk hakkında ne biliyorsun?"

"Eski bir tanrı. İnsan kurban etmeyi tercih eder. Nasıl hazırlandığı konusunda çok titiz. Neden?"

"Davalarımızdan birinde ekibime yardımcı olacak bir Sipariş temsilcisi arıyorum. İsminiz ortaya çıktı."

"Gururum okşandı ama Tarikat'ı temsil etme yetkim yok."

"Şövalye koruyucusu öyle olduğunu söylüyor."

"Oh." Oh güzel bir kelimeydi. Kısa ve nötr.

"Lonca'yla konuştum; bu işe sıcak bakıyorlar. Kendileri ve Tarikat arasında bir irtibata ihtiyaç duyduklarının farkındalar ve bu işi senin üstlenmen herkesi mutlu edecek gibi görünüyor."

Lonca ve Tarikat arasında irtibat. Bir maaş. Gerçek bir maaş -muhtemelen utanç verici derecede küçük ama yine de bir maaş. Ne yazık ki şu anki mali durumumda "küçük" bir sorun olabilirdi. "Özür dilerim," dedim. "Size yardım etmeyi çok isterdim ama yapamam. Beş parasızım. Aslına bakarsanız, şu anda meteliksizden de azım ve başka bir şey yapabilmem için düzenli bir Lonca işi almam gerekecek."

Uzaktan gelen boğuk bir konuşma sesi duyuldu ve Gray, "Şövalye koruyucusu son zamanlarda postalarınızı kontrol edip etmediğinizi soruyor," dedi.

Yazışma yığınını ayağımla dürttüm ve yere döküldü.

"Özellikle aramam gereken bir şey var mı?" "Mavi bir zarf."

Yığının içinden mavi zarfı çıkarıp açtım ve ahizeyi omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım. Hesabıma yatırılan altı bin dolarla övünen güzel bir hesap özeti bana bakıyordu. Başlıkta şöyle yazıyordu: "Madde M1'e uygun olarak verilen hizmetler için." M1 haçlıları kapsıyordu. Çoğu şövalyenin aksine, maaş almazlardı ama iş başına ödeme alırlardı.

"Lütfen ona benim için teşekkür ettiğini söyle." Asla bir savaşçı olamayacaktım, Ted de ben de bunu biliyorduk. Ama bana yardım ettiği için minnettardım.

Kurtarma.

"Kabul edeceğim," dedi Gray. "Peki işi kabul edecek misin?"

Teşekkürler, Ted. "Evet," dedim.

"Söyleyeceğim." "Harika. Ne zaman başlayabilirsin?"

Güzel bir günün yeni başladığı dışarıya baktım ve çatımdaki iki şekil değiştiriciyi düşündüm.

"Yarın," dedim. "Yarın başlayabilirim."

